

HODÓ GÉZA

BARLANG A SZIGETEN

BODÓ GÉZA
BARLANG A SZIGETEN

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti

RÓNASZEGI MIKLÓS

Előkészületben

SZÜBKE BAGOLY

KÉT KICSI HÓD

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1975

BODÓ GÉZA

BARLANG
A SZIGETEN

KALANDOS REGÉNY

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1975

Az írói megformálás
ÁRKOS ANTAL
munkája

SZÖNYI GYULA
rajzaival

A fedelet
CSERGEZÁN PAL
rajzolta

MÁSODIK KIADÁS

©Bodó Géza, 1967

ISBN 963 11 0387 0

VERSENYT A SZÉLLEL!

Ősz volt Angliában, szokatlanul nyugodt, napsütéses ős. A falevelek pirosan peregtek alá a fákról a hatalmas parkban. A vörös téglás ház előtt, a rövidre nyírt, gondosan ápolt gyepen egy fiúcska ütögette a kemény krikettlabdát.

A gyerek egyszer csak elhajította a krikettütőt, és fölfutott a lépcsőn. Mint a szélvész, rontott be apja földszinti könyvtárszobájába.

James Ralph meglepve tekintett fel íróasztala mellől. Hogy Tomot, egyetlen gyermekét pillantotta meg maga előtt, elmosolyodott.

– Nos, mi baj, kisöreg?

– Bocsáss meg, apa! Nem is kérdeztem, hogy bejöhetek-e...

– Gyere csak ide, kislám! – szólt James Ralph, és megsimogatta egyetlen fiának puhán leomló, sötétbarna fürtjeit.

Tom még alig múlt tízesztendő. Korához képest rendkívül jól fejlett gyermek volt, arányos, izmos testalkatán meglátszott, hogy ideje java részét a szabadban tölti, és szenvedélyes szerelmese a sportok minden fajtájának. Szabályos arcából kékesszürke, okos szempár ragyogott ki fürkészőn a világba.

Apja, örökölt vagyona révén – történetünk idején, az 1800-as évek elején –, az úgynevezett jómódú középosztály tagjának számított. Iskolái végeztével hosszabb időn át a hadseregben szolgált, majd a bevált és érdemes katonatiszt a gyarmatügyi minisztériumban kapott beosztást, ahol egy idő múlva rá bízták a legkényesebb ügyeket.

Fia belépésekor az imént érkezett okmányokat forgatta, és éppen a megbízólevelet tanulmányozta, amely sürgősen Afrika legdélibb csücskébe, a Fokföldre rendelte.

James Ralph feletteseinek megtisztelő bizalmát feddhetetlen becsületességével érdemelte ki, mégpedig aránylag fiatal kora ellenére, hiszen alig múlt harmincnyolc éves.

Megjelenése híven tükrözte jellemét. Magas termetű, nyílt tekintetű, értelmes arcú férfi volt, szürke szeme és kemény vonalú szája nagy határozottságról és akaraterőről tanúskodott, haja dús hullámokban feketéllett gömbölyű koponyáján.

– Mondd, apu – kezdte Tom meglehetősen bánatos, sőt szemrehányó hangon –, igazán nem akarsz magaddal vinni Afrikába?

Apja hirtelen elkomolyodott:

– Honnan tudod, hogy Afrikába készülök?

Tom lehajította a fejét:

– Mary mondta.

James Ralph elnevette magát:

– Úgy látszik, szobalányok előtt nem lehet titkot tartani.

Tom érezte, hogy most nem szabad hallgatnia, könnyörgésre fogta tehát a dolgot, s emlékeztette apját ígéretére, mely szerint legközelebbi útját *feltétlenül* fiával teszi meg.

– Hát ide figyelj, Tom! – szólt Ralph. – Ígéretemet megtartom, ha kívánod, bár előre megmondom, hogy én nem éppen erre az útra gondoltam, amikor megígértem neked, hogy egyszer majd magammal vislek. Igaz, Afrikába megyek, de azt már te is tudhatod, hogy Afrika óriási, s ez esetben egészen a legdélibb csücskéig kell utaznom. Attól tartok unalmas...

– Ígérd meg, apu, hogy most viszel el – vágott apja, szavába Tom –, én pedig megígérem, hogy nem fogok unatkozni... Hogyan is unatkozhatnék melletted? Nélküled bizonyára jobban unatkoznék idehaza.

Ralph nem tudott tovább ellenállni: Tom érvei meggyőzték, gyermeki ravaszkodása pedig egyenesen felderítette. Valóban, mit is csináljon kislám egyedül idehaza? Édesanyja meghalt, s apjával is csak akkor lehetett, amikor az hosszabb útjai után pihenőt kapott feletteseitől.

– Elviszlek – mondta ki a bűvös szót, mire Tom boldogan ugrott apja nyakába, és összevissza

csókolta.

– Jaj, apa, tudtam, hogy nem hagysz itt egyedül, és ugye, még mielőtt elutazunk, veszel nekem is vadászpuskát?

James Ralph bólintott, majd kézen fogva gyermekét, kivezette a dolgozószobából, s Maryért kiáltott. Megparancsolta a szobalánynak, hogy készítse elő a gyerek holmijait, este pedig idejében fektesse le, mert már másnap indulnak.

Másnap reggel Tom nagy mozgolódásra ébredt. Az inas és a szobalány ide-oda futkostak, javában hordták ki a hatalmas bőröndöket a kocsira, még Tom ólomkatonáiról sem feledkeztek meg, melyeket külön dobozba csomagolva helyeztek el a hátsó ülések egyikén. Mire Tom megreggelizett, édesapja már útra készen várta a hallban. A kisfiú kutató szemei örömmel vették észre, hogy apja két legkedvesebb puskája hiányzik a nagy üveges szekrényből.

– Indulunk! – mondta James Ralph, s miután kiadta végső utasításait a személyzetnek, gondjaira bízva házáat és jószágát, fiával együtt helyet foglalt a négylovas hintóban. A lovak sebes vágatába kezdtek, s a kocsi még aznap délután megérkezett Liverpoolba.

Még aznap este sorra felkeresték az ismert boltokat, melyekben megvásárolták a még szükséges felszerelést; így például Tom kapott egy kis karabélyt, a hozzá való elég nagy mennyiségű lőszerrel együtt.

Reggel kikocsiztak a kikötőbe, ahol Tom végre megláthatta apja hajóját. A kapitány és a matrózok lelkesen üdvözölték a hajó tulajdonosát, s noha eleinte furcsállották, hogy Ralph erre a hosszú útra magával hozta fiát, Tom komolysága és illedelmes viselkedése mindnyájukat hamarosan meghódította.

A hajó kapitánya tapasztalt, középkorú tengerész, George Pears volt, aki büszkén vezette végig gazdáját a kifogástalanul tiszta, fehérén ragyogó jachton, amely hosszú-hosszú időre mindnyájuk otthona lesz.

James Ralph utasítására, hogy a kedvező szelet kihasználják, a *Barth* még sötétedés előtt felvonta vitorláit, és útra kelt. Apa és fia a vacsorát Pears kapitány és Peterson kormányos társaságában fogyasztotta el a nagyszalonban. A társalgás természetesen az utazás körül folyt.

– Egyet meg kell mondanom, Pears – jegyezte meg Ralph –, mégpedig, hogy ez alkalommal csupán saját szórakozásomra utazom, ezért hoztam magammal fiamat is.

– Igen, uram – felelte a kapitány.

Ralph fürkészően nézett a kapitány szemébe, amelyben mintha hitetlenkedés lappangott volna.

– Na, mit gondol, Pears, jó utunk lesz? – kérdezte aztán, hirtelen témát változtatva.

– Igen, uram, akarom mondani, ha jó szelünk lesz, s a szerencse sem hagy el bennünket...

– Csak akkor? – nevetett Ralph, akit szórakoztatott a tengerész diplomatikus magatartása.

– Igen, uram. Ugyanis egyéb nem hiányzik. A *Barth* a legjobb háromárbcos jacht a világon. Nála könnyebbet, gyorsabbat tudtommal még nem bocsátottak vízre sehol.

– Gondolja, hogy megérte az árát?

– Nemcsak gondolom, hanem biztosan tudom is. Amikor ezt a hajót megvettük, illetve megvette az én ajánlatomra, még magam sem hittem volna, hogy ilyen kitűnő jószág – büszkélkedett a kapitány.

– Bizony, Mr. Ralph – szólott most a kormányos is –, nagyszerű jármű ez, szívesebben szolgálok rajta matrózként, mint máshol kapitányként.

– Hát ami az árát illeti – fejezte be Ralph a beszélgetést –, két hajót is vehettem volna ennyi pénzért. Jogos tehát, hogy dupla árért dupla teljesítményt is várhassak tőle.

Vacsora után Ralph felment Tommal a fedélzetre. Gyönyörű, holdfényes este volt. Az Ír-tenger szokásától eltérően most nem volt haragos, enyhe északkeleti szél fúj, amely könnyedén repítette előre úszó házukat. Messziről idevilágítottak a parti világítótornyok, s a holdfényben jól látszottak az útjelző bóják. Tom ragyogó arccal pillantott körül a csillagos horizonton.

– Jaj, apa, de boldog vagyok! Úgy érzem, mintha repülnék!

Ralph meghatva vonta magához gyermekét. Nemcsak szerette fiát, de meg is volt vele elégedve, hiszen Tom szorgalmasan tanult, tanárai sohasem panaszkodtak rá. Már jól haladt a francia nyelv elsajátításában, és sokat olvasott, különösen az állattörténeteket kedvelte. Ralph arra gondolt, hogy lám, most alkalma lesz fiának a természet nagy könyvéből kiegészítenie ismereteit. Aztán eszébe jutott, hogy fia jelenléte feladata sikeréhez is hozzájárulhat, hiszen így majd mindenki gazdag kéjutazónak nézi, és senkinek sem jut majd eszébe, hogy állami szolgálatban indul a fekete kontinens déli csücskébe.

– Na, Tom – mondta Ralph –, most elmegyünk aludni, mert homap korán kelünk. Az Ír-tengeren elég nagy a forgalom, s biztos vagyok benne, hogy egész napra lesz látnivaló.

Tom reggel korán ébredt. Először félénken pislogott körül a szűk kis kabinban, amelyet hálószobául jelöltek ki számára, de miután felfedezte, hogy úton van, mégpedig apja hajóján, sietve talpra ugrott és felöltözött. Megmosta arcát a bekészített hűs tengervízben, majd felszaladt a parancsnoki emelvényre, ahonnan a kormányos társaságában nézte végig a matrózok munkáját. Peterson utasítására valamennyi vitorlát kibontották, s a *Barth* csak úgy repült a kedvező széllel.

A matrózok jókedvűen üdvözölték gazdájuk kisfiát. Tom rajongva figyelte, hogyan másznak föl-alá a köteleken és hágcsókon az ügyes tengerészek, majd tekintete a hatalmas vízfelületre tévedt, és ujjongva bökte oldalba a kormányost, amikor egy-egy hal ezüst teste megcsillant a verőfényben.

Figyelmét legtovább mégiscsak Peterson kötötte le, aki a kormánykereket forgatva, könnyedén irányította a karcsú hajótestet.

– Látom, tetszik a hajósélet a fiatalúrnak! Na, próbálja meg kormányozni a hajót!

Tom örömmel ragadta meg a kormánykereket. Boldogan figyelte, hogyan engedelmeskedik akarátának a *Barth*. Kissé jobbra s kissé balra mozgatta a kormányt, és figyelte az irány változását, noha Peterson közbe-közbelépett, hogy azért ne térjenek el a helyes iránytól.

– Tudok hajót vezetni! – ujjongott Tom, s annyira el volt merülve új tudománya gyakorlásában, hogy észre sem vette édesapja és a kapitány közeledését. Mikor meglátta őket, rögtön be akarta mutatni nekik, mit tud, és hirtelen úgy megforgatta a kormánykereket, hogy Petersonnak még csak alkalma sem volt rá, hogy beavatkozhassek.

A hajó a hirtelen oldalszélről elvesztette egyensúlyát, és féloldalra dőlt.

– Egek! Mit csinál, fiatalember?! – kiáltott Pears, s egyetlen mozdulattal talpra állította a már-már felborult jachtot.

Szerencsére komolyabb baj nem történt, csupán Ralph ült le hirtelen, és egy vödör zuhant a tengerbe.

Apja haragosan, de azért befelé mosolyogva dorgálta meg fiát, aki most már belátta, hogy a kormányosságot is tanulni kell, s hogy tíz perc ennek a mesterségnek az elsajátítására nem elegendő. Tomot ettől a perctől kezdve apján kívül senki sem szólította a nevéen. „Kis kormányos”-nak hívták, amit viszont Tom nem vett dicséretnek.

A forgalom valóban nagy volt, a délelőtt folyamán két nagy hajóval is találkoztak, de az igazi élmény mégiscsak délután várt a „kis kormányos”-ra.

Nem sokkal *lunch* után, hogy felmentek levegőzni a fedélzetre, egy nagy ötárbocost pillantottak meg, amely ugyancsak délnek tartott. A kormánynál most Black állt, az öreg fedélzetmester, akitől azonban a hajó közeledtére Peterson vette át a *Barth* irányítását. Addig manőverezett, mígnem egészen a közeledő ötárbocos közelébe kormányozta a jachtot. Alig volt köztük húsz öl.

A két hajó legénysége hangos hurrával üdvözölte egymást.

A *Boltover* kapitánya – így hívták ugyanis az ötárbocost – utasai biztatására szócsövön kiáltott át *Barthra*, s megkérdezte, nem volna-e kedve a jacht kapitányának egy kis versenyfutáshoz.

– Dehogynem! – kiáltott fel Tom, de aztán hirtelen elhallgatott, amikor észrevette, hogy Pears kérdő tekintetet vet édesapjára.

Ralph kicsit túl hangosan mondta:

– Hát legalább végre megtudom, mit ér a hajóm! Nem fél a próbától, Pears?

A kapitány a legénységhez fordult:

– Emelje fel a kezét, aki fél! Senki? Elfogadjuk a kihívást? Ki van mellette?

Fülrepesztő hurrákiáltás volt a válasz. Ralph tovább ugratta Pearst:

– Nézze csak meg a versenytársát! Az sem akárki ám! Vén tengeri medvének nézem. A hajója meg igazán gyönyörű!

– Azt nem mondom, hogy nálam nincs jobb kapitány, de azt nyugodtan állíthatom, hogy a *Barthszal* a *Boltover* úgysem fog bírni – mondta nevetve Pears.

A kihívást elfogadták. Pears kiadta a parancsot, hogy mindenki foglalja el a posztját. A matrózok pillanatok alatt a helyükön termettek.

Peterson odaszólt Tomnak:

– Na mit szól hozzá, hogy versenyzünk, kis kormányos? Nem akarná átvenni a vezetést?

Tom tiltakozott.

Közben a *Boltoveron* is nagy mozgás támadt. A kapitány utasítására minden vitorlát kifeszítettek.

A hatalmas hajó duzzadt vitorláival leírhatatlanul szép látványt nyújtott.

A két hajó egyelőre egymás mellett repült; látni valóan egyik sem igyekezett túl korán kimutatni az erejét. A hajók szélirányban haladtak, vitorláikat púposra dagasztotta a szél.

A *Boltover* utasai eget verő hurrázásban törtek ki, amikor észrevették, hogy hajójuk lassan, de biztosan az élre tör. Amikor vagy százölnyi előnyük volt, mintegy búcsút intve, nevetve lobogtatták meg kendőiket.

Ralph kíváncsian nézett kapitányára, aki e pillanatban adott jelt matrózainak. Ralph csak most vette észre, hogy a *Barh*nak még nincs minden vitorlája kibontva.

A matrózok fürgén kúsztak fel a köteleken és kötélhágcsókon.

Most kezdődött igazán a verseny! A *Barth* alig néhány perc alatt utolérte az ötárbocost, hogy aztán újabb néhány perc múlva maga mögött hagyja, fedélzetén szájtató utasaival és tehetetlen kapitányával.

Nem teltek bele órák, a *Boltover*nak már csak vitorláit lehetett látni, a hajó maga egyre inkább beleolvadt a horizont kékjébe.

Pears újra átadta a kormányt Black fedélzetmesternek, és csatlakozott a hajótulajdonos és fia társaságához, akik elmerülten figyelték, mint nő a távolság a két hajó között.

– Nagyszerű volt! – lelkesedett Tom. – Most már be merem vallani, attól tartottam, hogy legyőznek bennünket.

– Erre sose gondolj, fiam! Még akkor se, ha úgy látod, valóban le fognak győzni – mondta komolyan Ralph, s aztán a kapitányhoz fordult. – Meg vagyok győzve, Pears! Dupla pénzért ötszörös teljesítmény! – Majd hozzátette: – Vagy lehet, hogy kapitányunkon is múltott valami ebben a versenyben?

A kapitány nem felelt, de látszott a szemén, hogy őszintén örül hajója sikerének, és gazdája elismerése is jólesik neki, noha a dicséretet eléggé burkoltan hozták tudomására.

Az utazás ettől kezdve kissé egyhangúbb lett: most már a nyílt tengeren, az Atlanti-óceánon hajóztak. Ralph azzal próbálta kárpótolni fiát, hogy megengedte neki, hogy célba lőhessen. Eleinte jókora céltáblákat rakatott ki a fedélzetre, de ahogy javultak az eredmények, egyre kisebbek lettek a céltáblák, pedig a puska nehéz volt, s Tom inkább csak fekvé vagy térdelve használhatta biztosan.

Utazásuk ötödik napján Pears, Peterson, Black és néhány matróz céllövőversenyre kelt a tulajdonos fiával, aki legnagyobb meglepetésükre a győztes Pears és a másodikként végzett Black bácsi mögött harmadik lett. Tom hiába kérte apját, vegyen részt ő is a versenyben, Ralph sehogy sem akart kötélnek állni.

A céllövőverseny után felköszöntötték a három legjobb helyezettet, s ekkor Ralph mégiscsak kezébe vette fia puskáját. Nézegette, forgatta, majd hirtelen az egyik árbocrúdra lőtt vele. Ezután az egyik matrózzal egy borospalackot hozatott a kamrából, leállította a hajó orrára, előzőleg azonban félig kihúzatta belőle a dugót.

Lövése után néhány matróz felszisszent, mert nyilvánvaló volt, hogy nem találta el az üveget, viszont annál jobban elcsodálóztak, amikor kapitányuk rövid szünet után lelkesen felkiáltott:

– Ez igen, Mr. Ralph! Ennél szebb lövést soha életemben nem láttam!

Közben visszahozta egy matróz az üveget, és megmutatta ámuló társainak, akik meglepve fedezték fel, hogy a dugó kiálló fele hiányzik. A matrózok elismerően bólogtattak, és megegyeztek benne, hogy gazdájuk veszedelmes céllövő, és hogy nem szívesen állnának ki puskája elé. Tom elhatározta, hogy addig nem nyugszik, míg úgy nem tud bánni puskájával, mint édesapja.

– Indulás aludni, Tom! – mondta Ralph. – Vége a versenynek. Ezentúl már csak a széllal versenyzünk!

A DOBSZÓ

Már tizenöt napja voltak úton, s a majdnem állandóan kedvező széllel a hátukban jókora távolságot tettek meg. Közeledtek az Egyenlítőhöz: a fokozódó forróság is erről tanúskodott.

Elhaladtak a Zöldfoki-szigetek mellett, de a pára miatt nem sokat láthattak belőlük. Két nappal később áthajóztak az Egyenlítőn; itt már olyan nagy volt a hőség, hogy aki csak tehetett, árnyékba húzódott, vagy vizes kendőt kötött a homlokára.

A nap heves széllel kezdődött, s a szél egyre inkább erősödött. Délután már nem lehetett megmaradni a fedélzeten. Hatalmas hullámok hányták-vetették a hajót. A vitorlákat fel kellett csavarni, hogy a szél ne kapaszkodhasson beléjük.

Pears nyugodt volt. Tudta, ha elég távol vannak a parttól, a *Barth*nak nem árthat a vihar. A hajó gerincében elhelyezett ólom biztosította a hajó egyensúlyát, s kizárta a felfordulás veszélyét. Zátonyokról, rejtett sziklaszirtekről errefelé nem volt tudomása a kapitánynak.

Ralph aggódva kérdezte tőle:

– Nem volna jobb mégis lehorgonyozni valahol? Esetleg a kikötést is megkísérelhetnénk.

– Ilyenkor legjobb a nyílt tengeren – felelte Pears bátorítóan.

– Csak a fiamat féltem – mentegetőzött Ralph, s ez igaz is volt.

– Amíg neki nem ütődünk valaminek, nincs okunk félelemre – nyugtatta meg Pears az aggódó apát, s embereihez indult.

Éjszakára a vihar orkánná fajult, Pearsnek minden erejét és tudását össze kellett szednie, hogy a hajót kormányozhassa.

Egész éjjel talpon voltak, örökösen kapaszkodniuk kellett, mert a hajó, mint úszó tojáshéj, billegett ide-oda. A matrózok a fedélközben rostokoltak, várva, mikor és hol lesz rájuk szükség.

A rettenetes orkán tombolásától egymás szavát sem értették. Egyik villám a másikat érte, az ézengés egy pillanatra sem szünetelt. Igazi tengeri vihar érte utol barátainkat.

Már közeledett a hajnal, amikor hirtelen minden eddiginél hatalmasabb lökés rázta meg a hajót. A hatalmas test oldalára fordult. Sokan elestek, s a padlón a falig gurultak. Egy pillanatig teljes volt a zűrzavar. Már-már azt hitték, ütött utolsó órájuk. Egy újabb lökés ismét talpra állította, a következő azonban ellenkező oldalára fordította úszó otthonukat. Így hintázott velük a hajó jó néhány percen át.

– Mi volt ez? – kérdezte Tom, miután nagy üggyel-bajjal feltápáskodott.

– Nekimehettünk valaminek! – felelte Ralph.

– Most mi lesz velünk? – kérdezte ijedten a gyerek.

– Látja, Mr. Ralph – harsogott bele a gyerek szavába Pears –, ettől féltem én!

Pears nyomban utasításokat adott a legénységnek, hogy kutassák át a hajó fenekét. Hamarosan kiderült, hogy előttük hatalmas sziklafal emelkedik, s hogy a hajó orrán nyílás tátong.

Lázás sietséggel estek neki, hogy betömjék a repedést, de a beömlő víztömeg csaknem lehetetlenné tette a munkát. A matrózok már derékig érő vízben dolgoztak, mire úgy-ahogy sikerült deszkákkal és ponyvákkal elzárniuk a beömlő víz útját.

Úgy érezték magukat, mint a halálraítéltek. Elkomorodva lesték a léket, amelyen ha lassan is, de állandóan szivárgott befelé a víz. Kint szakadatlanul tombolt a vihar, az ítéletidőben menekülésre sem gondolhattak. Ha a hajót ennyire dobálják a hullámok, a mentőcsónakokat sem tudják vízre bocsátani.

Ralph kétségbe volt esve, de inkább csak Tom miatt, akit az éjszakai hánykolódás igen megviselt: fehér volt, mint a fal, szája széle elkékült.

Ahogy azonban pirkadt, a vihar is alábbhagyott. Reggelre már csaknem elviselhetővé vált a helyzet, bár a kormányosnak még mindig oda kellett kötnie magát őrhelyéhez, hogy le ne sodorják a fedélzetről a be-becsapó hullámok.

A *Barth*on már meglátszott, hogy sok a víz benne: nagyon közel volt már a fedélzet a tengerszinthez. Utasaink kétségbeesve látták, hogy a hajófenék megtelt, s hogy a víz tovább emelkedik.

A vihar végre annyira megcsendesedett, hogy remény ébredt bennük a menekülésre. Készülődtek a hajó elhagyására. Ralph és Pears nagy körültekintéssel láttak a csomagoláshoz. Nagyon jól tudták, hogy ha a véletlen nem kedvez, s nem találkoznak valamilyen hajóval, amely felvegye őket, magukra hagyva kell majd új életet kezdeniük a fekete kontinens egyik, talán még névről sem ismert partvidékén.

Három jókora mentőcsónakja volt a *Barth*nak. Mind a hármat előkészítették a vízrebocsátáshoz. Megrakták élelemmel a csónakokat. Az ivóvizet, szerszámokat, vitorlákat és fegyvereket arányosan háromfelé osztották. Volt egy kisebb, kétszemélyes csónakjuk is, ebbe azonban nem mertek sokat belepakolni.

Délben már mindenképpen el kellett hagyniuk a hajót, mert a víz felért a fedélzetig. A még mindig erőteljes hullámmal szembe is kénytelenek voltak vízre engedni a csónakokat. A tizenkét matróból minden csónakra négy jutott. Ralphékkal volt Pears is. Ő volt a kormányos. A másik két csónak kormányosai Peterson és a szakács, Smith voltak.

Tom könnyes szemmel nézte, mint sülyed el a hajó, szeretett hajója, amelyre olyan büszke volt.

Már közelgett az este, mire a tenger teljesen megnyugodott.

Pears ki akarta használni a kedvező északnyugati szelet: a vitorlákat kifeszítette, és vastag hajókötellekkel erősítette egymáshoz a csónakokat, nehogy az éjszaka folyamán valamelyik elbolyongjon közülük.

Három álló napig eveztek, mígnem a harmadik nap reggelén végre megpillantották a szárazföldet. Telve újra feltámadt reménységgel, utolsó erejüket összeszedve feszültek neki az evezőknek. Délfelé már olyan közel értek a parthoz, hogy alaposan szemügyre is vehették. Azt kutatták, hol kössenek ki.

Csodálatosan szép látvány tárult elébük. Az enyhén csipkézett szélű, homokos tengerparttól kissé beljebb trópusi erdő burjánzott, öbölszerű hajlatot vagy folyótorkolatot azonban nem fedeztek fel a közelben. Így aztán – más választásuk nem lévén – a legmélyebbnek látszó hajlásban, térdig gázolva a vízben, partra húzták csónakjaikat.

Menten felfegyverkeztek, s nekiindultak, hogy felkutassák a közeli part mentét.

Benn az őserdőben a hangok fülsértő káosz fogadta őket. Majmok ugrándoztak, és tarka tollú madarak rikácsoltak a fákon. Megcsodálták a szebbnél szebb virágokat. A fák törzseire felkúszó indákon úgy ültek a virágfejek, mint hatalmas, pihenő lepkék. A fák ágairól érett gyümölcsök csüngtek alá.

Ralph Tommal együtt gyönyörködött a természet eddig még nem látott szépségében. A gyerek önfelédten szaladgált ide-oda, s repesett a boldogságtól, amikor meghallotta, hogy még oroszlánnal, leopárdal, sőt elefánttal is találkozhatnak.

Ralph csak mosolygott fián. Ő bizony egyáltalán nem örült ennek a kalandos, valójában azonban inkább tragikus fordulatnak.

Így kószáltak egy darabig a homokos parton s az őserdő szélén, kisebb-nagyobb csoportokra oszolva, amikor messziről hirtelen kiáltás harsant.

Az öreg Black kiabált. Észrevétlenül eltűnt előzőleg, külön felderítő körutat tett, s most szinte eszeveszetten kiáltozva, integetve próbálta felhívni valamire bajtársai figyelmét. Ezek el sem tudták képzelni, mi lehet az őreget, hát futva igyekeztek feléje, hogy megtudják izgatottsága okát.

Hamarosan kiderült, miről van szó: emberi talpak nyomait fedezte fel a homokban. A hajótöröttek rögtön átkutatták a környéket. Fáradozásuk meglepő sikerrel járt. Egy helyütt táborúz maradványaira bukkantak, amely körül lerágott csontok heverték.

– A jelek kétségtelenül arra mutatnak – szólta Ralph –, hogy emberlakta területen vagyunk.

– Igen – helyeselt Black bácsi, bennszülöttek által lakott területen.

A feltevés, hogy vad törzsek vadászterületére tévedtek, mindannyiuknak elvette a jókedvét. Lehangoltan tértek vissza csónakjaikhoz, s szótlánul fogyasztották el késői ebédjüket. Evés után Pears megszólalt.

– Addig nem kell félni a bennszülöttektől, amíg szándékaik felől meg nem bizonyosodtunk – mondta.

– Mi sem vagyunk gyerekek, és elég jól fel vagyunk fegyverezve ahhoz, hogy nyilakkal lövöldöző négekkel elbánjunk – erősítette Peterson.

Pears, aki kapitányi beosztását a szárazon is megtartotta, ebéd után összeszámolta a fegyvereket.

A matrózok közül kilencnek volt pisztolya. Black bácsinak és egy másiknak kettő is. Ralphnak, Pears-nek és Smithnek is volt egy-egy hatlövetűje. Puskája csak Ralphnak és fiának volt.

Kicsomagolták tehát a csónakokban maradt hat darab puskát és két láda lőszert, s miután így felkészültek minden eshetőségre, kissé megnyugodtak.

Hatan Pears vezetésével nem sokkal később vadászni indultak, hogy egy kis friss hússal változatosabbá tehesék az étrendet, és készleteiket is megkíméljék. Öt puskát vittek magukkal. A visszamaradottaknak meghagyták, hogy addig is keressenek alkalmas táborhelyet. A „szálláscsinálók” bejárták az egész környéket, de sem patakot, sem folyót nem találtak. Az erdő sűrűjébe nem mertek behatolni. Ott úgysem lett volna tanácsos tábort ütniük, mégpedig elsősorban a vadállatok miatt. Egy idő után felhagytak a keresgéeléssel, és visszatértek csónakjaikhoz.

Nemsokára megjöttek Pearsék is. A vadászat eredménnyel járt. Nagy cipekedéssel hozták a zsákmányt: egy kisebbfajta antilopot. Azonnal hozzáláttak, hogy megnyúzzák.

A lakoma elkészítése közben megbeszélték a másnapi teendőket. Elhatározták, hogy másnap kora reggel déli irányban indulnak tovább, s addig mennek, míg valami folyót nem találnak. Vízkészletük ugyanis már nagyon fogytán volt, s víz nélkül nem maradhattak. Mire az ízletes vacsora elkészült, az est is leszállt. Felébredt az őserdő, és még hangosabb lett, mint nappal volt. Vadállatok ordítása hallatszott innen is, onnan is.

Elhatározták, hogy az éjszakát csónakjaikban töltik, s majd felváltva őröknek. Ez az elhatározásuk helyesnek bizonyult. Miközben ugyanis éppen éjszakai pihenésükhöz készülődtek, a távolból különös zajt sodort feléjük a gyenge szél. Feszülten hallgatóztak. Noha a zajt időnként elnyomta a vadállatok ordítása, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy mitől és honnan ered.

– Maguk is hallják? – kérdezte Black bácsi.

– Elég távolról jön – felelte Ralph.

– Dobolnak! – kiáltotta Tom. – Dobolnak! De hát kik dobolnak és miért?

– Kik? Hát a bennszülöttek! – szolt szinte haragosan Black.

– A bennszülöttek dobolnak? – kérdezte Tom. – Miért dobolnak?

– Talán üzenetet küldenek egymásnak – mondta Ralph.

– Az is lehet, hogy ünnepséget rendeznek – jegyezte meg Black bácsi. – A mi bőrünkre persze.

– Azért dobolnak, mert nincs más hangszerük? – kíváncsiskodott tovább a fiú.

– Csak a dobot ismerik – magyarázta Tomnak az édesapja.

Az éjszaka nyugalma többször megzavarták az őserdő vadjai. Már éjfél felé járhatott, amikor egy éhes oroszlán hátborzongató ordítására riadtak fel. Észrevétlenül lopakodott a csónakokhoz, és közvetlen közelükben ordította el magát. Hiába meresztgették azonban utasaink a szemüket, a sötétben nem látták a fenevadat, az pedig valami okból rövidesen elkotródott. A soron következő őrszem hatalmas tüzet rakott, hogy az éjszaka hátralevő részében biztosan távol tarthassa a ragadozókat.

Az állatok el is maradtak, de nemsokára újra felhangzott a titokzatos dobolás, s nem is szűnt meg hajnalig. Ekkorra azonban valamennyiüket – az őrszemeket is beleértve – elnyomta az álom.

Utasaink aludtak, s álmukban talán angliai hazájukban jártak... Nem tudták, hiszen nem is tudhatták, hogy a veszedelem nem múlt el fejük fölől, sőt éppen most közeledik igazán: táborhelyüktől délnyugatra, Vabanga törzsfőnök falujában napkeltekor ért véget a harci tánc, s e percben ötven feltüzelt, tarkára festett harcos indult a tengerpartra, hogy az előzőleg kikémlt idegenek fejét lándzsahegyére tűzze.

NYOLCCAL KEVESEBBEN

A rövid alvás ellenére jókedvűen ébredt a társaság. Reggeli közben azonban Black mester újra szóba hozta a dobszót, mire valamennyien elkomorodtak. Black azt javasolta, evezzenek délebbre.

– Igaza van Blacknek – helyeselt Peterson.

– Igen ám, de nincs elég élelmünk! – jegyezte meg a szakács.

– Vízünk még annyi sincs, hogy holnapra elég legyen – mondta Black. Nyilvánvaló volt, hogy elsősorban a víz miatt akarja útnak indítani társait.

Pears a fedélzetmestert bízta meg az előkészületek megtételével.

– Amíg maguk rendbe hozzák a csónakokat, addig mi elmegyünk vadászni – mondta a kapitány.

Ralph és Pears elhatározták ugyanis, hogy mielőtt útra kelnek, kiegészítik élelmiszerkészleteiket. Kísérőül négy matrózt választottak ki. Engedve hosszas könyörgésének, ez alkalommal Tomot is magukkal vitték.

Csendesen bandukoltak az erdőben, amikor váratlanul szétnyíltak a fák, s kis tisztás tárult eléjük. Két fiatal antilop legelészett rajta. Ralph az első lövést átengedte fiának. Tom izgatottan vette célba az egyik állatot, s izgalma ellenére sikerült is elejtenie. Az első igazi vadászsákmány! De nem volt idő ujjongásra, mert Ralph is elsütötte puskáját, s természetesen ez a lövés is talált.

A szákmányt felakasztották egy fára, ők maguk meg egyre beljebb hatoltak az erdőben. Ralphot egészen hatalmába kerítette a vadászszenvedély, övén egyre sokasodtak az apró madarak.

Körülbelül egy óra múlva Pears figyelmeztette a társaságot:

– Forduljunk vissza, ne késleltessük tovább a többiekét! Jobb, ha minél előbb elhagyjuk ezt a környéket.

– Igaza van, előbb is szólhatott volna – válaszolta Ralph.

– Magasan jár a nap, mindjárt dél lesz – mutatott az égre Pears. – Nem csoda, hogy kezdek éhes lenni.

– Milyen kár, hogy nem találkoztunk oroszlánnaal – panaszkodott Tom.

– Attól félek, fiam, még lesz módunk benne, többször is, mint szeretnénk – vigasztalta az apja.

Megkeresték a tisztást, rudakra erősítették az antilopokat, majd vállukra vetve himbálózó terhüket, megindultak vissza a csónakokhoz. Már majdnem kiértek az őserdőből, amikor rettenetes csataordítás és lövöldözés zaja dermesztette meg őket. Földre dobták terhüket, s futva igyekeztek kifelé az őserdőből. Ahogy kiértek a fák közül, borzalmas látvány tárult eléjük.

A homokos parton és az őserdő szélén mindenütt csak halottak és sebesültek heverték. A csónakok közvetlen közelében még nagyban folyt a harc. Néhány társuk küzdött ott a bennszülöttekkel. Megpillantották Blacket is, aki az egyik csónakban állt, mindkét kezében füstölő pisztollyal.

Dermedtségükből Ralph tért magához legelőszőr. Nyomban sortüzet vezényelt.

A támadók, amint közékük lőttek, fejvesztve menekültek vissza az erdőbe. Amíg el nem tűnt közülük az utolsó is, Ralphék haragjukban szüntelen golyózáport eresztettek a nyomukba.

A csata szomorú eredménnyel zárult. A táborban hagyottak közül csak Black maradt sértetlen. Smith, a szakács is élt még, de számtalan sebből vérzett. Csúnyán elbántak a feketék a többiekkel is. A belékük lőtt nyílveesszőkön kívül késekkel és lándzsákkal is össze voltak szurkálva a holttestek. Igaz ugyan, hogy vagy húsz fekete is ott maradt holtan.

– Azonnal indulunk tovább – rendelkezett Pears.

– Az antilopokat nem hozzuk el? – kérdezte Jan, a skót matróz.

– Örüljünk, ha saját bőrünket menthetjük! – kiáltotta felindultan Black bácsi.

– De a halottainkat azért csak elvisszük! – mondta Ralph.

– Természetesen, de sietnünk kell, nehogy a bennszülöttek újabb támadása még itt érjen bennünket – válaszolta Pears, miközben gyanakodva figyelt az erdő felé.

– Apa, ez a fekete még él! – kiáltott fel Tom az egyik földön fekvőre mutatva. – Be kellene

kötözni!

– Indulj azonnal a csónakhoz! – parancsolt fiára ijedten Ralph. A nagy zűrzavarban teljesen megfeledkezett a gyerekről.

Tom, látva apja haragos tekintetét, megijedt, de azért még felkapott egy eldobott nyilat és egy marék nyílvevesszőt, s csak ezután szaladt a csónakhoz.

Pearsék, amilyen gyorsan csak lehetett, összeszedték halottaikat, s berakták az egyik csónakba. Mindnyájan beültek az első csónakba, a másik kettőt meg hozzákötötték. Gyorsan eveztek a nyílt tenger felé.

Alig lehettek vagy száz méterre a parttól, amikor az őserdőből újra bennszülöttek rontottak elő, s lándzsáikat rázva, fenyegetően ordítottak. Black bácsi, még mielőtt bárki is megakadályozhatta volna, felkapta puskáját, s közéjük lőtt.

– Majd adok én nektek! – kiáltotta, miután leeresztette a füstölgő puskát.

A lövés talált. Az áldozat ott maradt, miközben társai egymást taposva menekültek vissza az őserdőbe. Black, akinek bosszúvágya ily módon kielégült, elégedetten ragadta meg ismét az evezőket, s kárörömmel dörmögte:

– Ha rajtam múlna, kiirtanám valamennyit!

– Kerülnünk kell a felesleges vérontást! – intette Black bácsit Pears.

– Maga nem tartja őket embernek? – kérdezte Ralph.

– Ezeket? – intett a fejével a part felé Black bácsi. – Nem! Esküszöm, nem! Ha látta volna, hogy rohantak ránk! Mint a vadak! Azt maga nem látta, Mr. Ralph!

– Sajnos, láttam a többi. Vajon mi váltotta ki belőlük ezt a féktelen gyűlöletet? Nem először járok Afrikában. Láttam, mit műveltek velük a fehérek. Legtöbbjük úgy gondolkozik, mint maga, Black. Irtják a feketéket, ahol csak tehetik. Rabszolgának fogdossák össze őket, ami számukra rosszabb a halálnál is. Aztán csodálkozunk, ha a feketék bosszút állnak.

– Lehet, hogy igaza van – mondta megjuhászodva Black bácsi –, de mi nem vétettünk ezeknek semmit.

– Mi nem, ez igaz, de lehet, sőt biztos vagyok benne, hogy más fehérek már igen – felelte Ralph meggyőzően.

– Erre én nem is gondoltam. De ha igaza van is, tétlenül csak nem nézhetjük, hogy lemészároljanak bennünket! – védekezett Black bácsi.

– Nem erről van szó! – mondta szigorúan Ralph, és szemrehányóan tekintett az öregre.

Black nem válaszolt. Belátta, hogy helytelenül cselekedett, és úgy tett, mintha a partot figyelné.

Szorosán követve a part vonulatát, közvetlenül a fövény mentén eveztek. Szótlanul, csüggedten forgatták az evezőlapátokat. Valamennyiük fejében az motoszkált, vajon milyen sors vár rájuk az elkövetkező napokban...

Azon iparkodtak, hogy minél messzebb kerüljenek a szomorú esemény színterétől, ezenkívül olyan helyet kerestek, ahol eltemethetik halottaikat.

Délutánra járt az idő, amikor közel a parthoz egy dombocskát vettek észre. Ennek tetején ásták meg bajtársaik közös sírját, s miután eltemették a szerencsétleneket, sziklákat hengergettek a friss sírhalomra. A sírt körülállva, bánat és keserűség szorongatta szívüket. Nemcsak társaikra gondoltak, akiket most helyeztek örök nyugovóra, hanem saját magukra, saját kilátástalan jövőjükre is. Ki tudja, holnap melyikük sírját állják majd így körül életben maradó társaik?

– Hét bátor matrózom és a kormányosom! – sóhajtott fel Pears keserűen.

– Alig két napja, hogy kikötöttünk – csóválta a fejét Ralph.

– Ha még egyszer ránk támadnak a bennszülöttek, azt egyikünk sem éli túl – jegyezte meg Black.

– Csak legalább annyi időnk volna, hogy valami erődfélét tákolhassunk össze magunknak, ha már itt kell maradnunk – mondta ki gondolatát Pears.

Lehajtott fejjel bandukoltak vissza csónakjaikhoz, hogy továbbinduljanak.

FELFEDEZŐ ÚTON

Már esteledett, amikor ismét kikötöttek. Az egész napos evezés alaposan kifárasztotta hajótörőtteinket, hát iparkodtak mielőbb lepihenni.

Először azonban tüzelőt kellett gyűjteniük, hogy vacsorát főzhessenek. Vacsora közben megbeszélték az éjszakai őrsváltás sorrendjét s a következő nap legfontosabb teendőit. Abban állapodtak meg, hogy reggel tovább folytatják útjukat, s egészen addig mennek, míg letelepedésre alkalmas helyet nem találnak. Mire teljesen besötétedett, pokrócaikba burkolva valamennyien mély álomba merültek a tűz körül; egyetlen őrszem virrasztott csupán.

Az éjszaka beálltával a nappal oly nyugodtnak és csendesnek látszó őserdő teljesen megváltozott. Az éjjeli ragadozók vadászatra indultak, s olyan lármát csaptak, hogy zengett bele az egész környék. A sok izgalmat átélt és holtra fáradt társaság minduntalan fel-felriadt álmából. A vadak néha egészen közel jöttek és a közelben ordították el magukat; valószínűleg csak a tábortűz fénye tartotta vissza őket a támadástól.

Végre hajnal felé megcsendesedtek az állatok, s ekkor nyugodtabb órák köszöntöttek a fáradt utasokra. Már pirkadt, amikor a hajnali csendben borzalmas ordítás riasztotta fel őket. Felugrottak, s rémülten látták, hogy az egyik matróz esztét veszve csapkod maga körül, s ide-oda hánykolódik a földön. Egy pillanatig tanácstalanul bámulták, de aztán hamarosan felfedezték az esemény okát: egy kígyó feje, majd teste türemkedett elő a szerencsétlen pokróca alól.

Black, amint felriadt, nyomban kezébe kapta pisztolyát, majd odaugrott, és egy jól sikerült lövéssel szétlőtte a kígyó fejét. A telitalálat már nem segített a matrózon: a szerencsétlen nem mozdult többé, a mérges kígyó halálra marta.

Ralph fiára nézett. Arra gondolt, hogy egyszülött fia is szüntelenül ki van téve az ilyen és hasonló veszélyeknek. A szörnyű jelenetnek Tom is tanúja volt.

– Átkozott földrész ez! – sóhajtott Black mester.

– Sokáig nemigen kínlódnunk itt, az már biztos, hiszen minden napra jut egy-két temetés – mondta fásultan Jan, a skót matróz.

– Nem igaz! – tiltakozott Ralph. – Védekeznünk kell! Mindent meg kell tennünk, hogy a jövőben elkerülhessük a baleseteket!

– De hát mit tehetünk a véletlen ellen? – kérdezte Pears keserűen.

– Aludjunk a csónakokban! – ajánlotta Tom. – Csak az őr maradjon a parton, őt meg úgyis megvédi majd a tűz!

– Talán igaza van a fiának – tűnődött el az ötleten Pears.

Újra felélesztették a tüzet, s a reggeli elfogyasztása után eltemették újabb halottjukat. Temetés után ismét összeszedelőzködtek, s útra keltek. Az evezés mind fárasztóbb lett, az egymáshoz kötött csónakok csak lassan haladhattak. Különös áramlások is akadályozták az előrehaladást.

A partvidék egyre feltűnőbben kezdett átalakulni.

Dombokkal, sziklával teleszórt s néhol egészen meredek partrészek tűntek elő. Itt-ott karcsú földnyelvek csipkézték a tengerpartot, de ezek nem homokpadok voltak már, hanem talán sziklaszirtek lekopott maradványai.

Fokozódó érdeklődéssel szemlélődtek, keresték azt a helyet, ahol hosszabb időre is nyugodtan letáborozhatnának. Egy nagyobb öbölben eveztek éppen előre, amikor Black bácsi hirtelen felkiáltott. Hangjából őszinte csodálat csendült ki.

– Micsoda festői táj! – lelkendezett a fedélzetmester, s karjával előremutatott. – Látják ott azt a dombot? Ahol az a folyó a tengerbe ömlik!

Mindnyájan a megjelölt irányba fordították tekintetüket.

– A vidék valóban szép – mondta Jan, a skót matróz. – De hát nekünk nem ez kell! Szép vidék, festői táj – tette hozzá lenéző hangon.

– Víz van, és ez a legfontosabb! Kikötünk, s a többit majd meglátjuk – döntötte el a vitát Pears.

A gondolat, hogy végre kiköthetnek, s kissé körülnézhetnek, tetszett mindnyájuknak. Itt is hatalmas fák és kusza trópusi növények szegélyezték a tengerpartot.

A kis csoport kiszállt a csónakokból, s rögtön nekihasaltak a folyócska kristálytisza vizének.

Ezüstösen csillogó halak ficáinkoltak a folyó fenekén.

– Valóban szép hely ez, és ami fő, megélhetésünket is biztosítja – mondta körültekintve Pears –, de előbb meg kell győződnie róla, nincs-e bennszülött falu a közelben.

– Igen, ez volna most a legsürgősebb feladat – helyeselt Ralph. – Első a biztonság!

– Azt tanácsolja, Mr. Ralph, hogy maradjunk itt? – kérdezte Pears.

– Miért ne? Üssünk táborot – felelte Ralph. – Már késő van, és nemsokára úgymint táborhely után kellene néznie. Az is lehet, hogy messze környéken sem találunk ehhez hasonlót.

Pears is ilyenféleképp vélekedett. Szemügyre vette a terepet, s azt latolgatta, hová építhetnének egy biztonságot nyújtó, ugyanakkor elég kényelmes házat. A hőség csökkent, a hely megfelelőnek látszott, s végül is remény volt rá, hogy rövidesen pihenőre térhetnek. Nem csoda, hogy újra megjött a kedvük.

Jókorra tábor tüzet raktak, s a vacsora elkészítése közben elhatározták, hogy Tom javaslata szerint a csónakban töltik az éjszakát, s csak reggel látnak hozzá tervük megvalósításához.

Vacsora után kis csoportokra oszolva sétálgattak a közelben. Tom mindenáron halászni szeretett volna, s váltig faggatta Black bácsit, miképpen lehetne a folyóban ficáinkoló halakból egypárat kifogni.

– Megnézem, megvannak-e még a horgaim. Én is szoktam horgászni! – mondta a fedélzetmester, s rögtön indult is vissza batyujáért. – Megvannak! – kiáltotta Tomnak diadalmasan már messziről. Csakugyan hozott magával néhány horgot. Tom eközben, fonalat meg dugót kerített. Black lenyesett egy alkalmas ágat, s felszerelte horgászatnak. Már jócskán alkonyodott, amikor Tom végre abbahagyta a pecázást. A tábor tüz körül ülőknek büszkén mutogatta zsákmányát, négy nagyobbacska halat; súlyuk hat font körül lehetett.

Pears örömmel közölte társaival, hogy alkalmas helyet talált egy „emeletes ház” építéséhez. A helyszíni szemlét a következő napra halasztották, mert közben leszállt az este. Abban azonban már előre megállapodtak, hogy olyan, magas lábakon álló házat építenek majd, amelybe csak létrán lehet feljutni. Aztán nyugovóra tértek, s a lágyan ringó csónakban hamarosan valamennyien elszenderedtek, kivéve a soros őrszemet: hogy őrszemet állítsanak, ez most már íratlan törvényükké vált.

Kezdték megszokni a vadállatok hangját, s már nem riadtak fel álmukból, ha a közelben ordította el magát valamelyik nagyobb ragadozó. Aránylag nyugodtan aludták át az éjszakát, és napkeltekor frissen, pihenten köszöntötték egymást.

A reggelinél nyomban munkatervet készítettek, amely mindenkinek pontosan megszabta tennivalóját. Az egyszerű reggeli után előszedték a favágó szerszámokat, s nekiálltak a ház elkészítésének. Gallyazni kezdték azt a négy darab, derék vastagságú fát, amelyeket még előző nap Pears szemelt ki erre a célra. A fejszék csattogásától a majmok visítva menekültek a távolabbi fákra.

Az volt a tervük, hogy körülbelül öt méter magasságban építik meg a pihenőhelyet. Ez a négy darab fa lesz a tartóoszlop, s a gerendákat fiatalabb fákból vagdalják majd ki.

A fáradságos munka mellett erősen megfogyatkozott élelmiszerkészletük kiegészítéséről is gondoskodniuk kellett, pihenésre tehát nemigen maradt idő. Szerencsére vad is, hal is volt bőven. Alig kellett negyed mérföldet barangolniuk a folyóparton, máris elegendő alkalmas vadra akadtak. Az élelembeszerezés nem kívánt sok időt, így aztán jól haladtak az építkezéssel is. Mire beesteledett, már ott feküdt vagy tizenhét darab fiatal fatörzs legallyazva és rövidebb darabokra fűrészelve, s a négy hatalmas tartóoszlop is készen állt.

Másnapi munkájuk, már jóval nehezebb volt. Hiába voltak heten férfiak, mégiscsak sok kínlódás árán tudták a fatörzseket tizenöt láb magasságba felhúzni s a négy tartóoszlophoz erősíteni. Kedvezett a szerencse is, mert a négy tartóoszlop közül háromnak – éppen a kellő magasságban – alkalmas ágai voltak. A legegyszerűbb fatörzseket tartógerendaként ezekre az ágakra helyezték, s a gerendákra dolgozták rá a padlózatot, szintén fiatal fatörzsekből.

Négy napig munkálkodtak így, minden erejüket megfeszítve, de a negyedik napon mégis elérték, hogy a vadállatoktól teljes biztonságban, az emelvényen tölthessék az éjszakát. Végre nem kellett rettegniük semmitől!

Reggel valamennyien frissen, kipihenten ébredtek. Sorsukba beletörődve, néha már tréfálkozni, sőt nevetni is tudtak. A vacsoránál úgy döntöttek, lassabban folytatják az építkezést, hiszen már használhatják alvóhelynek szobájuk padlózatát. Az építményt azonban mindenképpen be akarták

fejezni, mert széltől és esőtől még nem védte meg őket.

A hatodik nap reggelén ismét elfogta őket a bizonytalanság. Arról kezdtek beszélni, hogy biztos alvóhely ide, biztos alvóhely oda, mégiscsak legjobb lenne, ha felszedné őket egy arra haladó hajó, és visszatérhetnének a civilizált világba. Aztán egyéb gondolatok is felmerültek.

– Azt mondom – indítványozta Pears –, hogy mivel ma úgymint pihenőnapot tartunk, jó volna kissé távolabb is széjjelnézni a környéken.

– Helyes! – ragadta meg a szót Ralph. – A kis csónakkal baj nélkül elevezhetnénk a folyón, s hosszabb utat is megtehetnénk.

– Igaz – felelte Pears –, így legalább egyúttal az őserdő belsejében is széjjelnézhetünk.

A feladatot a két indítványozó, Ralph és Pears vállalta magára.

– Legyetek óvatosak! – figyelmeztette őket Black bácsi.

– Vigyázni fogunk, és majd kerüljük a bennszülöttekkel való találkozást – válaszolta Pears.

Nyomban hozzá is láttak tervük megvalósításához. A készülődés nem vett sok időt igénybe. Pears ezalatt Black bácsival beszélgetett, gondjaira bízta a tábor, s még egyszer fokozott éberségre intette.

– Senkit se engedjen egyedül elkóborogni, s mindenki tartsa magánál a fegyverét – fejezte be utasításait Pears kapitány.

Tomot, nagy bánatára, szintén a táborban hagyták, mégpedig azzal a külön megszorítással, hogy egy lépést sem tehet egymagában.

A kis csónak könnyen haladt felfelé a szelíden csörgedező folyócskán. Pears és Ralph gyakorlott kézzel forgatták evezőiket, s közben a két partot kémlelték. Egyes szakaszoknál olyan sűrű volt az erdő, hogy a fák koronái összehajoltak a folyó felett. Imitt-amott kisebb-nagyobb tisztások mellett haladtak el, s feliasztották a legelésző vagy a folyóból éppen inni akaró szomjas állatokat.

Egy fordulónál Pears felhívta Ralph figyelmét az orrszarvúra, amely a vízparton turkált, s táplálékát kereste az aljnövényzetben. Apró szemével bambán megbámulta őket, amint elhaladtak mellette. Aztán már nem törődött tovább velük, nyugodtan folytatta a keresgélést.

Az idő gyorsan telt, a felfedezők nem győztek betelni a temérdek látnivalóval. A szeszélyesen kanyargó folyócska mind szebb, érdekesebb tájakra vezette őket. Néhol hirtelen meggyorsult a folyása. Ilyenkor a partok olyan közel voltak egymáshoz, hogy alig tudtak átevezni a szoroson. Máshol meg váratlanul kiszélesedett a kis folyó. Mocsaras partjain hatalmas nádasok húzódtak, amelyek számtalan ágra osztották, úgyhogy felfedezőinknek nem kevés nehézségbe került, hogy a fősodorban maradjanak.

Már magasan járt a nap, amikor ismét olyan helyre érkeztek, ahol meggyorsult a folyó árama. A part mentén most nem túlságosan magas hegyerinc húzódott, sziklás oldalát már messziről észrevették. Azon tanakodtak egy darabig, hogy jó lenne felmászni a tetejébe, onnan legalább az egész környéket beláthatnák.

– Menjünk – mondta Pears.

– Indulhatunk – felelte Ralph.

A hegy aljához érve, csónakjukat kihúzták a szárazra. Fegyvereiket s az ebédnek szánt élelmet magukhoz vették, aztán elkezdtek felfelé kaptatni a hegyen. Feljebb az erdő egyre ritkult, s a talaj mind kopárabb lett. Végül mászniuk kellett, oly meredek lett a hegyoldal. Csaknem egyórai szüntelen kapaszkodás után felértek a csúcsra. Széttétekintettek, s Ralph elégedetten jegyezte meg:

– Ide valóban érdemes volt felmászni. Nézze, Pears, micsoda gyönyörű kilátás!

– Valóban, ritka szép panoráma...

Ameddig a szem ellátott, áthatolhatatlan erdőrengeteg terült el alattuk, tarka fákkal s még tarkább virágokkal, színes madarak szüntelen lármájával. Jobbra, a látóhatár szélén, csupán kékes csík jelezte a tengert. Balra, amerről a folyócska csörgedezett, változatos, kisebb-nagyobb ligetekkel tarkított füves terület húzódott. Egyszer csak, kissé riadt hangon, megszólalt Pears:

– Nézze csak, Mr. Ralph! Nem füst az, ami abból a nagyobbacska ligetből száll fel?

Ralph csak hosszas szemlélődés után válaszolt.

– Úgy vélem én is – mondta –, de úgy tűnik, mintha több tűzfészekből eredne.

– Igen, igen, már látom.

Valóban vékony, szürkés csíkok emelkedtek a fák fölé, és csak a magasban egyesültek, ahol azonban a szél mindjárt szét is zavarta a füstoszlopot.

– Bennszülött falu volna? – tűnődött hangosan Ralph, még mindig a füstöt nézve.

– Több mint bizonyos, habár nem látom a kunyhókat a lombok alatt – jegyezte meg Pears.

– Ha ez bennszülött falu, akkor itt is a veszedelem szomszédságában táborozunk – folytatta Ralph a tünődést –, s bizony jó lesz, ha minél előbb visszatérünk a többiekhez. Táborhelyünket egy nap alatt elérhetik a feketék.

Felszedelőzködtek, és sietve indultak vissza csónakjukhoz. Csak most jöttek rá, micsoda könnyelműséget követtek el, amikor óvatlanul el sem rejtették a csalitosban. Útközben aggódva hányták-vetették meg veszélyes helyzetüket.

– Kilátásaink nem túl biztatóak – jegyezte meg Ralph.

– Nem bizony! – bólogatott Pears. – Ha mégis itt maradunk a közelükben, lakóhelyünket valóságos kis erődítménnyé kell varázsolnunk.

– Emlékszik, milyen nyugtalanság vett erőt mindenkin, amikor végre elkészült a padlózat? Nos, nyilván érezték, hogy a teljes biztonságot így sem sikerült megteremtenünk – tünődött Ralph.

A hegy tövébe érve, gyorsan vízre tolták csónakjukat, és elindultak táborhelyük felé. Gyorsabban haladhattak, mint idefelé, mert most a folyás irányában eveztek. A nádasok között lóttek fél tucat vadkacsát, s ezen kissé felvidultak.

A folyó egyik váratlan kanyarulatánál majdnem életükkel fizették újabb könnyelműségükért. Elmélyedve a beszélgetésben, csak az utolsó percben figyeltek fel a hatalmas szuszogásra, locsogásra.

Előttük vagy harminc méterre tucatnyi elefánt fürdőzött a folyóban, és zárta el előlük az utat. Ijedten eveztek vissza, s kissé följebb várták meg, míg az elefántok megunják a fürdést s elvonulnak.

Mire a táborba értek, már alkonyodott.

A TÁBORBAN

Tom szomorúan nézett apa után. Jaj, de nagyon szeretett volna vele menni!

Black, észrevéve a fiú bánatos tekintetét, munkára hívta, hogy kizökkentse merengéséből.

– Gyere, Tom, segíts te is! Legalább nem unatkozol, s hasznodat is látjuk.

Tom szívesen s teljes lélekkel segített. Adogatta a pálmaágakat, amelyekkel a tetőt fedték. Ezzel a munkával még a délelőtt folyamán készen lettek. Ebéd után valamennyien lepihentek.

Black bácsi és Jan, a skót matróz Tom mellé telepedett, aki horgászfelszerelését előszedve kiült szerencsét próbálni a folyópartra. Az idő derült volt, a levegő forró. Még árnyékban is melegük volt. Belelógatták a folyóba a lábukat, s ez valamicskét enyhítette a hőséget.

Tom hamar abbahagyta a horgászást, bár a szerencse most is kedvezett neki. Előhozta a fekete harcosoktól zsákmányolt íját, hogy célba löni tanuljon vele. Karja azonban gyengének bizonyult, kifeszíteni sem tudta, minden igyekezete hiábavaló volt. A matrózok csak nevettek erőlködésén, sőt még biztatták is, hogy próbálkozzék tovább. Aztán nekik is megtetszett a játék, összeverődtek, s egymás közt próbálgatták, melyikük tud legjobban bánni az íjjal. Mondani sem kell, a verseny eredménye nem volt valami biztató.

Tom bosszúsán figyelte a felnőttek játszadozását, bár kissé megnyugtatta, hogy az íj kifeszítése s a célba lövés a matrózoknak sem sikerült rögtön.

Black bácsi, látva, hogy Tomnak milyen rosszul esett, hogy a matrózok kinevették, keresett egy kisebb, de éppen íjnak való vesszőt, s egy darab zsinegből hűrt feszített rá.

– Gyere, Tom, ne búsulj – mondta –, ezzel már te is megbirkózhatsz, s beállhatsz a versenyzők közé.

– Köszönöm, Black – vette nagy örömmel a kezébe az íjat Tom, s odaszaladt a matrózokhoz. Természetesen a célba lövés neki sem ment jobban, mint a felnőtteknek, de legalább így bekapcsolódhatott a játékba, amelyet mégiscsak ő talált ki.

Már éppen vacsorához készülődtek, amikor Ralphék megérkeztek. Tom, aki az elsők közt vette észre a közeledőket, eléjük futott.

– Csakhogy megjöttél, apa! Mit hoztál? Mit?

– Találd ki! – nevetett Ralph, és megölelte fiát. Tom a csónakhoz szaladt. Csalódottan szedte össze a vadkacsákat, és vitte oda őket a többiekhez, akik szintén nagy örömmel fogadták a kalandos útról visszatért felfedezőket. Nem hagytak nyugtot Pearsnek és Ralphnak, míg útjuk eseményeit töviről hegyire el nem mesélték.

Így beszélgettek, a tűz körül kuporogva, s azt vitatgatták, hogyan készülhetnének fel a legjobban életük megvédésére ezen az ismeretlen és leselkedő veszélyekkel tele földrészen. Mint ilyen alkalmakkor mindig, megint erőt vett rajtuk a honvágy.

Pedig megnyugodhattak volna, mert új és kényelmes lakóhelyük teljes biztonságot nyújtott számukra az éjjeli ragadozók ellen. Azt is tudták azonban, hogy egy esetleges bennszülött támadást nehezen állna ki. Kiirtották ugyan az aljnövényzetet, és levagdalták a fák alsó ágait körülötte, de éjszaka, a koromsötétben mégsem láthattak messze.

– Ilyen kirándulást többször is tegyünk – javasolta az öreg Black. – Komolyan kell vennünk helyzetünket. Erre a partra nemigen vetődnek hajók, mert valószínűleg sok száz mérföld hosszúságban egyetlen civilizált települést sem találni a part mentén. Nem csoda, ha a kutya se jön erre...

– Az volna a legokosabb szerintem is – mondta Pears –, ha úgy készülnénk fel, mintha évekre akarnánk itt maradni.

– A lőszerrel is takarékoskodnunk kell, ha nem akarjuk, hogy idő előtt kifogyjunk belőle – figyelmeztette őket Ralph.

Valamennyien tudták, hogy Blacknek igaza van. A környék megismerése elengedhetetlen volt ahhoz, hogy huzamosabb időre berendezkedhessenek.

Így beszélgettek volna tán reggelig is, meghányva-vetve bizonytalan sorsukat, ha egy éhes

oroszlán ordítása félbe nem szakítja a tanácskozást. Rögtön abbahagyták a jövő latolgatását, felmáztak házukba, s még a létrát is felhúzták maguk után.

BOBBY

Már a harmadik hetet töltötték ezen a táborhelyen, amikor Ralph és Pears ismét felderítő útra indultak. A kis csónakban eveztek a tengerpart mentén dél felé. Azt ígérték, hogy másnap délután visszatérnek.

Az első nap hamar elrepült. Másnap Black a ház felépítéséhez szükséges legutolsó gerendát faragta. Szeretett volna elkészülni a munkájával, mire Ralphék visszatérnek. Társaival egyetemben szorgalmasan munkálkodott, s már csak a gerenda beillesztése volt hátra.

Ralphék nem jöttek meg a délután folyamán, s estefelé Black már aggódni kezdett értük. El sem tudta képzelni, mi történhetett velük, hogy ilyen sokáig elmaradnak. Kémlelte a látóhatárt, őrszemeket állított fel, de hiába. A mozdulatlan tengeren semmi elevent nem lehetett látni.

Ahogy a sötétség ereszkedett, úgy nőtt a hajótöröttek aggodalma is. Estefelé hirtelen déli szél támadt, amely lassan viharrá fokozódott, s egész éjjel tombolt. Éjfél tájban megeredt az eső is, és úgy zuhogott, mintha abba sem akarná hagyni.

Az éjszakát álmatlanul hánykolódva töltötték, mert bizony ilyen vihar ellen mégsem nyújtott teljes védelmet befejezetlen házuk. Ázni ugyan nem áztak, de a hiányzó oldalon a vihar majdnem kiragadta őket szobájukból. Az ég állandóan zengett, és a villám vadul csapkodott körülöttük. Amikor egy kis szünetet tartott az égiháború, akkor meg elhatalmasodott lelkükön az aggodalom a távollevők miatt, s nem hagyta nyugodni őket.

Egyedül Tom nem nyugtalankodott. Olyan nagy volt apja iránt érzett bizalma, hogy meg volt győződve róla, apját nem érheti semmi baj, mert minden körülmények között biztosan tudja, mit kell cselekednie. A vihart és az. égzengést hamarosan megszokta, s mély álomba merült az egyik szélvédett sarokban.

Mire megint feljött a nap, a vihar teljesen elült. Az ég kitisztult – nem csoda hát, hogy korán ébredt. Társai mélyen, fáradtan aludtak tovább. Azt gondolta, kihasználja a ritkán kínálkozó alkalmat, s friss reggelivel lepi meg a többieket. Mostanában semmi ijesztő esemény nem zavarta meg az életüket, minden félelem nélkül készülődött tehát, gondolva, hogy úgyszemint kell messzire mennie, hiszen az erdő tele van jobbnál jobb pecsenyénekvalóval.

Magához vette puskáját meg vadászkését, s elindult. Bement az erdőbe. Elragadtatva nézegette a sokféle, tarka tollú madarat, az ugrándozó majmokat, a csodálatos virágokat. Így haladt beljebb-beljebb. Egyszer csak felfedezett egy alig pár napos, ügyetlenül botorkáló kis antilopborjút. Elhatározta, hogy élve fogja el, hiszen a fiatal állat úgyszemint igen tud elfutni előle. Milyen nagy feltűnést kelt majd, ha élő állattal tér haza a táborba!

Óvatosan indult feléje, nehogy az érzékeny kis lény idő előtt észrevegye. Alig lehetett pár lépésre tőle, amikor az antilop megérezte a veszélyt. Rögtön futásnak eredt, de csak ügyetlenül ugrabugrált. Közel tíz percig tarthatott a hajsza, amikor az állatka hirtelen eltűnt a sűrűben.

Tom megállt. A futástól kimelegedett s lihegett. Kudarca igen bántotta. Amikor meg észrevette, hogy eltévedt az erdőben, s nem tudja, merre menjen, megijedt, Rögtön körülpillantott, hogy megállapíthassa, merre esik a tenger. A nap után tájékozódott, amely szerencséjére még nem járt túl magasan.

Kissé megnyugodva indult visszafelé, a tengerpart irányába.

Alig haladhatott vagy száz métert, amikor hirtelen erős bűz csapta meg az orrát. Arra gondolt, hogy a közelben valami állati tetem heverhet. Végére akart járni a furcsa szag eredetének, s óvatosan befelé igyekezett a sűrűben, jobbra-balra hajtogatva maga előtt az ágakat. Ezen a helyen olyan gazdag tenyészet burjánzott a trópusi aljnövényzetnek, hogy alig bírt előrejutni.

Amint megállt, hogy hallgatózzék, gyenge nyivákolásra lett figyelmes. Mintha kismacska vagy kiskutya sírt volna valahol. Leguggolt, és a bokrok tövében meresztgette a szemét. A bozótnak csaknem estéli sötétség honolt, nagy sokára mégis észrevette a nyüsítő kis állatot. Nagy nehezen a közelébe férközött, s ölbe kapta. Gyorsan igyekezett kifelé a világosságra, hogy megnézhesse, mit fogott. Most vette csak észre, kifelé menet, hogy szanaszéjjel több apró állat teteme hever: ezek

árasztották az orrfacsaró büzt.

Kiérve a sűrűből, Tom megszemlélte kis foglyát. Nem tudta volna megmondani, tulajdonképpen mi is ez a csepp jószág. Aztán eszébe ötlött; hátha oroszlánkölyök? Az lesz, biztosan az – dobbant nagyot a szíve –, csak talán még nagyon kicsi, alig pár napja nyílhatott ki a szeme.

Tom nagyon megijedt ettől a felfedezéstől. Mi lesz, ha visszatér az anyja, s nem találja a kicsinyét? – villant át az agyán. – Holtbiztos, hogy darabokra szaggatja, ha utoléri kölyke elrablóját. Istenem, csak mielőbb visszatalálna a táborba!

Tom futásnak indult, de aztán hirtelen megtorpant. Hátha rossz irányban szalad? Néhány percig feszülten hallgatózott, majd puskájára pillantott s megforgatta. Talán meg tudná védeni magát, hiszen van fegyvere! Ez kissé helyreállította önbizalmát, s most már nyugodtabban kezdte keresni a haza vezető utat. Hirtelen neszt hallott a háta mögött. Villámgyorsan megfordult.

Az anyaoroszlán! De nem, nem az volt. Csupán egy nagy gyík surrant el a fűben mellette.

Néhány lépés után a folyó partjára ért. „Mégis rosszul tájékozódtem az előbb – gondolta ijedten –, de legalább most már nem tévedhetek el, mert a folyó a táborhoz vezet.”

Magához ölelve kapálódzó kis foglyát, továbbszaladt, s meg sem állt, míg ki nem ért a táborhelyet körülvevő tisztásra.

„Úgy látszik, még mindenki alszik” – méltatlankodott, miközben a futástól kifulladásra, lihegve kapaszkodott felfelé a létrán. Csakugyan, társai csak most ébredtek, s nem is sejtették, hogy Tom már azóta a fél őserdőt bejárta.

– Hoztam egy oroszlánkölyköt! – nyögte, s lerogyott a padlóra.

Black ült fel elsőnek, álmos szemét dörzsölgetve, majd sorra fölpillantottak a matrózok is. Nyomban körbefogták az oroszlánkölyköt, s faggatni kezdték Tomot, hol szerezte.

– Hogy hívnak? – kérdezte nagy nevetve az egyik matróz. – Mutatkozzál be szépen, koma!

Tom előbb a matrózra, majd a kisoroszlánra nézett, aztán komolyan mondta:

– Na, majd én bemutatom! Bobbynak hívják.

A NAPLÓ

A fölfedezők még útjuk legelején elhatározták, hogy olyan messzire eveznek a tengeren, amilyen messzire csak tudnak, még ha az éjszakát a szabadban kell is tölteniük. Eleinte gyorsan haladtak, az idő szép volt, a tenger csendes. Báránnyfelhők úsztak az égen, amelyek időnként eltakarták a napot, és csökkentették a hőséget.

Délben, kikötöttek, hogy elköltsék megérdemelt ebédjüket. Megsütötték a magukkal hozott húst, s közben gyönyörködtek a vidék szépségében. A feltünező állatok nyugodt viselkedése azt mutatta, hogy lakatlan területen járnak: ezek a szelíd „fenevadak” még aligha láthattak embert.

Ebéd után még a szél is segítségükre jött, mert északról fúj. Felhúzták kis vitorlájukat, s csak olykor segítve az evezőkkel, valósággal repültek dél felé. Sajnos, a szél egyre inkább erősödött, s felborzolta a tenger sima tükkrét. Lassanként akkora hullámok keltek, hogy kis csónakjukban már nem voltak biztonságban. Kénytelenek voltak kikötni. Sötétedésig viszont még bőven volt idejük. Kihúzták a csónakot a partra, s elrejtették az őserdőben. Kiszemeltek egy hatalmas fát, amelyen az éjszakát fogják majd tölteni, s terepszemlére indultak.

Egy vadcsapást találtak a közelben, s azon haladtak befelé az erdőbe, jól emlékezetbe vésve és megfigyelve az út mindén szakaszát. Útközben kisebb-nagyobb tisztásokon haladtak át. Az egyik ilyen tisztáson vagy fél tucat turkáló vaddisznót vettek észre.

– Jó lenne az egyik malacot kilőni közülük – súgta oda Ralph Pearsnek, miután egy darabig figyelte az állatokat.

Óvatosan megközelítették őket, ami elég nehéz volt, mert egy hatalmas kan is volt köztük, s ez állandóan fülelt és szimatolgot.

Pears haladt elől. Amikor alkalmas fedezékhez ért, célba vette a legfiatalabbnak látszó malacot, és egyetlen pontos lövéssel leterítette. A lövés zajára a többiek rögtön elmenekültek.

Pearsék kizsigerezték a malacot: előre örültek a finom vacsorának. Egy rúdra akasztották, s a rudat vállukra emelve indultak visszafelé. Már vagy háromszáz métert megtettek, amikor rettentő visítózás csapta meg a fülüket. A hosszú farkú, bohókás cercófmajmok vad ricsaj kíséretében szökdöstek fáról fára, mintha valami megriasztotta volna őket.

– Tegyük le egy kicsit! – szólt oda Ralph Pearsnek. Letették terhüket, s kíváncsian kutatták az állatok riadalmának okát.

– Miért menekülnek ezek ennyire? – kérdezte Pears, és csodálkozva nézett a majmok után.

– Talán üldözi őket valami – válaszolta Ralph.

– Ugyan mi üldözheti őket a fák lombja közt? – hitetlenkedett Pears.

Társának már nem volt ideje válaszolni, mert hirtelen megjelent az üldöző. Karcsú, koromfekete párduc kúszott az ágak között. Olyan ügyesen és biztosan haladt előre, majd szökött egyik fáról a másikra, hogy nem lehetett kétséges, előbb-utóbb elfogja az egyik visító majmot.

Ralph hirtelen elhatározással vállához emelte fegyverét, és gyors célzás után lőtt. A fekete párduc vérző fejjel zuhant a lábuk elé, de még mielőtt teljesen földet ért volna, talpra fordult, s aztán, szinte alig érintve a talajt, labdaként pattant támadójára.

Már a levegőben volt, amikor Pears elsütötte fegyverét.

Az újabb lövés homlokán találta a fenevadat, de az még holtan is ledöntötte Ralphot lábáról. Ralph hálásan pillantott Pearsre, majd, miután megvizsgálta, épek-e még a tagjai, megindultan köszönte meg neki, hogy megmentette az életét.

– Ha csak egy pillanattal is késik a lövés – mondta –, azt hiszem, örökre elbúcsúzhattam volna ettől az árnyékvilágtól. A legjobb esetben is olyan nyomot hagyott volna rajtam ez a gyönyörű bestia, melyet életem végéig magamon viselhetnék.

– Nem biztos, hogy lett volna hozzá ereje – szerénykedett Pears. – Hiszen az ön lövése is halálos volt.

Pears tévedett. Bajtársa csupán állkapcsát sebesítette meg a párducnak, a lövés tehát nem volt

halálos, a kapitány ezt azonban váltig tagadta.

Közben hozzáfogtak az állat megnyűzásához, mert a szép bundát mindenképp meg akarták mutatni a többieknek is.

Már alkonyodott, amikor nekiláttak a tüzelő összehordásának. A tábortűz mellett ülve még sokáig beszélgettek, s elhatározták, hogy reggel folytatják útjukat dél felé, vissza azonban nem fordulnak. A hatalmas ágak közt nem túlságosan kényelmes, de legalább biztonságos pihenőhelyre letek. Hamarosan el is aludtak.

Pirkadatkor keltek, és máris indultak tovább. Igyekeztek ebédig minél messzebbre jutni, hiszen visszatérésüket délutánra ígérték, s úgy gondolták, hogy legalább estére megint a táborban lehetnek.

Sajnos, az idő nem kedvezett, mert szembekapta őket a szél, ami nagyon megnehezítette előrehaladásukat. Már kikötéshez készülődtek, hogy ebédjüket megsüssék, mikor Pears, aki távcsővel nézegette a távoli partokat, egyszer csak felkiáltott.

– Nézze csak, Mr. Ralph! Ott távol, a part mellett, mintha kis sziget volna! – mondta, s átadta messzelátóját Ralphnak.

– Úgy látom én is – válaszolt Ralph rövid szemlélődés után. – Hacsak nem köti össze valami homokpad a szárazfölddel... – tette hozzá, és leemelte szeméről a távcsövet.

– Nézzük meg közelebbről! – javasolta Pears.

– Ha valóban sziget, megérné a fáradságot! – mondta elgondolkozva Ralph. – Hát még ha víz is volna a közelében!.

A csónakot partra húzva, most egészen rövid pihenőt tartottak, csupán amennyi ahhoz kellett, hogy valami keveset egyenek. Eredeti tervüket megváltoztatva, tovább folytatták útjukat a sziget felé, amely számításuk szerint két-három órányi távolságra lehetett pihenőhelyükről. Ahogy továbbveztek, bent a szárazföld belsejében magas hegylanc csúcsait pillantották meg, A tengerpart is sziklásá változott, és több helyen igen meredek volt.

A kis sziget, mert sziget volt valóban, felfordított tányérhoz hasonlított. Az egész sziget átmérője nem lehetett több százhatvan yardnál. A szárazföldtől negyven-ötven láb széles „vizesárok” választotta el. Kikötöttek. Első benyomásuk az volt, hogy ezen a kis szigeten csakugyan biztonságban élhetnének embertől-állattól egyaránt. Körüljárták a sziget közepén emelkedő dombot, és felmásztak rá. A látóhatár tisztán bontakozott ki szemük előtt.

– Annyi bizonyos – szólalt meg Pears –, ha ide tábortüzet raknánk, az olyan kitűnő, messziről látható jelzőfényt szolgáltatna, mint egy világítótorony. Márpedig ez nagyon fontos lenne számunkra.

– Igaz – tűnődött Ralph is –, és nagy kár, hogy már először nem ide vetődtünk.

Vizsgálgatták a szigetet, s közben azt latolgatták, vajon megérné-e a fáradságot, ha most előről kezdenék rajta az építkezést. A parton bőven volt fa. Már csak helyet kellett keresniük, hogy hova építkezzenek.

– Szerintem ott volna a legjobb, annak a sziklafalnak a tövében. Ez esetben a ház egyik oldalát szikla védené szélről, vihartól, s támadás esetén talán még az ellenségtől is – mondta Pears.

– Igaza van – helyeselt Ralph, s mindketten odamentek, hogy közelebbről is megtekintsék az alkalmasnak látszó pontot.

– Oda nézzen! – kiáltott fel Pears. – A bokrok mögött egy üreg van a sziklában!

Minden óvatosságról megfeledkezve törték keresztül magukat a bokrokon. Az üreg szájánál megálltak. A nyílás egy barlangba vezetett. A barlang nem volt sötét, mert egy mennyezeti nyílásból is szűrődött be valamelyes világosság. Legnagyobb meglepetésükre a barlangban emberi kezek alkotta berendezési tárgyakat letek. Hogy lehet, hogy a szigeten sehol másutt nem látták nyomát ember jelenlétének? Közelről megvizsgálták a durva asztalt és a két padot, amelyek a barlang egyik falánál álltak. Mindkettőn vastagon feküdt a por, ami azt bizonyította, hogy már régóta nem használták őket.

– Úgy nézem, akik itt éltek, azok is hajótöröttek lehettek – szólalt meg Ralph.

– Vajon mi lett a sorsuk? – kérdezte Pears, de nem várt feleletet. – Felszedte őket valamilyen hajó, vagy itt pusztultak el az őserdőben?

A vizsgálódást hamarosan abba kellett hagyniuk, mert sötétedett. Fát gyűjtöttek, hogy legyen mivel tüzelniük egész éjjel a barlangban, mert ott akarták tölteni az éjszakát. Csónakjukat is partra húzták, és odacipelték a bejárat közelébe.

Mivel a barlang mennyezetén is volt nyílás, nyugodtan rakhattak tüzet a barlang közepén. A hajdani lakók is ott tüzelhettek, mert vastagon borította hamu a barlang padozatát. Nagy nyaláb száraz fűből kényelmes fekvőhelyet készítettek az éjszakai pihenéshez, majd tüzetesen átkutatták a barlangot.

Ez körülbelül harminc láb hosszú és húsz láb széles lehetett, alakja ovális volt. Mennyezete kupolaszerűen, közepén körülbelül tíz láb magasságban borult fölője. A mennyezeti szellőzőlyukat valószínűleg elődjeik vésték a sziklába. A barlang padozata puha, száraz homok volt.

Az asztalon és a két hosszú padon kívül egy nagy vaspántos, lezárt hajósládát leltek.

Jó ideig erőlködtek, míg felnyithatták a ládát, de végül is csak sikerült felfeszíteniük. Nagy meglepetésükre egy fekete, halálfejes lobogó volt benne legfelül. Kiemelték a zászlót, s rendetlen összevisszaságban tárult eléjük a láda tartalma: kéziszerszámok, csákány, faragóbárd, nagy favágó fűrész, lábasok és egy kis vasdoboz, amely szintén zárva volt.

A vasdobozról Pears egyetlen mozdulattal leütötte a lakatot. Egy füzet (nyilván napló) árválkodott benne.

Éppen a naplót nézegették, amikor hirtelen vakító fény világított be a barlangba, és nyomában hatalmas csattanás hallatszott. Annyira belemerültek a kutatásba, hogy észre sem vették az erősödő szelet.

Nyakukon volt a vihar. Sebtiben behordták a még kívül hagyott fát, felborították a csónakot, hogy ne essen bele az eső, aztán visszavonultak menhelyükre. Itt a barlang belsejében széltől-esőtől egyaránt védve voltak, semmi baj nem érte őket. A vígan pattogó tűz kellemes, derűs hangulatot árasztott.

Ralph hangosan betűzte az elsárgult lapokon imitt-amott már olvashatatlanná vált kézírást, miközben Pears a vacsorát készítette. Kiderült, hogy a naplót egy Vörös Jim névre hallgató kormányos írta, aki a *Fan-lang* kalózhajó Pen Csi nevű vezérének bizalmi embere volt

Pears emlékezett is a hírhedt kínai kalózvezérről hallott egyik-másik, közszájon forgó történetre. Még fiatalember volt, amikor Pen Csi a tengereken garázdálkodott.

Vagy tizenöt éve két angol hadihajó ütött rajta a bandáján az egyik kikötőben, s a kalózokat, mesélte Pears, egy-két ember kivételével felakasztották. Pears abban az időben már maga is a tengereket járta.

A naplóban az összes kirabolt, elsüllyesztett hajó neve fel volt tüntetve, ugyanígy a hajókról zsákmányolt áruk értéke, az elejtett foglyok száma, a felszedett váltságdíjak összege, sőt a rabszolgaként eladott matrózokért felvett pénzek is. A napló megemlítette azt is, hogy a pénzt egy szigeten rejtették el.

A napló szerzője a füzet végén leírta, hogyan semmisítette meg hajójukat két angol hadihajó az összes rajtalevőkkel együtt. Csak ketten menekültek meg az akasztástól ő, a naplóíró Vörös Jim, s a legfiatalabb kalóz, a tizenkilenc éves David Jefferson. Jim leírta azt is, mennyire kereste az alkalmat, hogy megölje Jeffersonot. Tervét azonban nem tudta megvalósítani, mert Jefferson kocsmai verekedés közben megszúrta két matrózt, amiért tizenkét évre félték. Jim ezután megnyugodva leste a kellő alkalmat, hogy a kincs birtokába juthasson. A várva várt alkalom el is érkezett. Egy Fokvárosba menő hajó felvette, s elhozta ide, erre a szigetre. Megígérték neki, hogy útban visszafelé ismét felveszik, s hazaszállítják Angliába. Vörös Jim a továbbiak folyamán beszámolt szigeti tartózkodásáról. Csúnya kifakadások közepette, nagy méltatlankodva jegyezte be naplójába, hogy több mint egy éve eveztek partra vele, és még mindig nem jönnek érte, itt hagyják elpusztulni, pedig ő a világ egyik leggazdagabb embere, s busásan meg tudná fizetni bárki szolgálatait.

Azt viszont egy szóval sem említette naplójában Vörös Jim, hova rejtették el a rengeteg kincset. A vége felé már csak ímmel-ámmal vezette naplóját. Elhagyta a dátumokat, csak itt-ott csinált egy-két összefüggéstelen bejegyzést. Aztán a napló megszakadt; ki tudja, mi gátolta meg gazdáját, hogy tovább vezethesse?

Miután Ralph befejezte a felolvasást, megvacsoráztak. Vacsora után a naplóról, Vörös Jimről beszélgettek egy darabig.

– Ideje nyugovóra térni, mert már késő lehet – mondta álmosan Ralph –, s holnap nehéz út áll előttünk.

– Igaz, nemsokára kelniünk kell – mondta Pears.

Odakint szakadt az eső, s vadul tombolt a vihar. Vastag fahasábokkal jól megrakták a tüzet, s fekhelyükre heveredtek. Hamarosan mély álomba merültek.

Másnap valóban korán keltek, mert sejtették, hogy társaik aggódnak értük. Iparkodniuk kellett, ha másnap estére haza akartak érni.

A vihar elcsendesedett, az ég kiderült, déli szél fúj. Gyorsan összeszedték holmijaikat, s berakták a csónakba, amelyet már előzőleg vízre engedtek.

Legelőször is áteveztek a szemben levő partra. Kiszálltak, s ittak a tengerbe ömlő folyócska vizéből, aztán újra beültek csónakjukba, s teljes erővel nekiláttak az evezésnek. A kis vitorlát ismét felszerelték, s az erős déli szélről hajtva, gyorsan haladtak táborhelyük felé. A reggelit s az ebédet a csónakban költötték el – ez nem volt más, mint az előző napról megmaradt gyümölcs és sült hús. Nem kötöttek ki, mert az erős szél annyira meggyorsította haladásukat, hogy már délben elérték azt a helyet, ahol két nappal előbb éjszakáztak.

Szóltanul mártogatták az evezőket. Mindketten a szigeten tapasztaltakon gondolkodtak. Már előbb megbeszélték, hogy a többieknek nem említik és elrejtik a naplót, és nem beszélnek a szigeten elrejtett aranykincsről sem, nehogy a matrózok között viszály támadjon, s ez megnehezítse amúgy is súlyos helyzetüket.

– A nagy vagyon lehetősége sokszor megzavarja a legjózanabb ember eszét is – indokolta elhatározását Ralph Pearsnek. – Ne értsen félre – folytatta –, nem azért akarom eltitkolni felfedezésünket, mintha én tartanék igényt a kincsre, de nem szeretném, ha kis társaságunkban aranyláz ütne ki. Nekem anyagilag meg van alapozva az életem, és irtóznék még a gondolatától is, hogy rablás és gyilkosság útján szerzett pénzből éljek. Ha egyszer sikerül innen elhajóznunk, szívesen segíték a rejtekhely felkutatásában, de az osztozkodásban nem óhajtok részt venni.

– Akiket megöltek a kalózok, azoknak már teljesen mindegy, ki költi el és mire a tőlük elrabolt pénzt – mondta Pears.

– Ebben igaza van, de én mégsem tartok rá igényt. Most az a legfontosabb, hogy semmi se bontsa meg egymásba vetett bizalmunkat.

– Na, majd meglátjuk – felelte Pears.

Tulajdonképpen ő is egyetértett Ralphfal, azzal a csekély módosítással, hogy ha egyszer osztozkodásra kerül sor, mindnyájan egyformán részesüljenek. Ralph mosolygott:

– Mindig volt és lesz anyim, hogy nem lehet szükségem ilyen rossz emlékeket felidéző vagyonra.

Pearsnek már nyelve hegyén volt a megjegyzés, amellyel Ralph örökölt vagyonára akart célzást tenni, mondván, hogy neki könnyű, meg hogy ki tudja, honnan és miből került az a vagyon, de jobbnak látta, ha hallgat. Belátta, hogy volt főnökének azért alapjában véve igaza van.

Lassan közeledett az este, s eközben oly nagy utat tettek meg, hogy elhatározták, a táborig nem is kötnek ki. Nem törődve a közben leszálló sötétséggel, rendületlenül folytatták útjukat.

KÖLTÖZÉS

Tom félve mesélte el, hol, merre járt, s hogyan talált rá a kisoroszlánra. A matrózok megdicsérték bátorságáért, csak Blacket nem lehetett kiengesztelni. Olyannyira méregbe jött az öreg, hogy Tom azt hitte, még majd meg is veri, mert engedély nélkül hagyta el a tábort.

– Mit mondtam volna az apjának, ha valami baja történik? Engem tett volna felelőssé, hiszen rám bízta, hogy vigyázzak a gézengúzára! De hát ki tud parancsolni egy ilyen engedetlen gyereknek?

A többiek már javában munkájukkal foglalatoskodtak, de az öreg még mindig dörmögött magában, s csak egy hirtelen, vad ordítás hallatára hagyta abba a mérgeledést. Valamennyien rémülten fordultak a hang irányába, és megpillantották a hatalmas nőstény oroszlánt, amely kölykét keresve, vadságának teljes dühével támadt rájuk.

Amitől Tom félt, bekövetkezett. A nőstény oroszlán visszatért vackához, és nem találva kölykét, felbőszültén indult elrablója után. Csak azért nem érte utol, mert Tom már régen a táborban volt, mire az oroszlán felfedezte a „bűntényt”.

A matrózok szerteséjjel, ki-ki a maga munkáját végezve, védtelenül foglalatoskodtak, amikor az oroszlán megjelent köztük, s rögtön rávetette magát a legközelebb álló emberre. Csak akkor ocsúdtak fel, amikor az oroszlán már a következő áldozatot kereste. Black bácsi állt hozzá a legközelebb, s a többiek rémülten figyelték, hogyan lapul a földhöz a bestia, s mint kúszik egyre közelebb az öreghez, aki szinte kővé meredve várta a támadást.

A három matróz is csak várt, tehetetlenül: egyiküknél sem volt fegyver. Arra nem gondoltak, hogy elmeneküljenek, pedig biztos volt, hogy az öreg Black után az oroszlán őket is sorra veszi. Csak álltak, nézték az eleven halált, amint oldalát csapkodta remegő farkával. Végül is Black nem bírta tovább, s megmozdult. Pisztolyát kereste övében, de az sem volt nála, pedig a nőstény oroszlán már ugrani készült.

Black érezte vége közeledtét... Az oroszlán ellökte magát a földtől, s nagy lendülettel vetődött a fedélzetmesterre. Ekkor puska lövés dörrent. Black megmaradt erejét összeszedve félreugrott, hogy kikerülje a hatalmas mancsokat... Az oroszlán Black vállát súrolva repült el a fedélzetmester mellett, egyet bukfenchezett a levegőben, aztán, mint egy zsák, terült el a földön.

Még várták, hogy felugrik, de nem mozdult többé. Most Tom felé fordultak, aki füstölgő puskával a kezében térdelt szobájuk ajtajában. Csodálkozva nézték, nem akartak hinni a szemüknek. Lassan elmúlt a rémületük, amely mind ez ideig megbénította valamennyiüket, s végre odasiettek matróztársukhoz, aki holtan, összemarcangolva feküdt a fűben. Nyomban eltemették, hogy ne is kelljen látniuk szerencsétlenül járt társuk tetemét.

Tom nem mert lejönni szobájukból, annyira felzaklatták a történetek. Tudta, hogy ő az oka mindennek. Ha nem csavarog el, s nem hozza el a kis oroszlánkölyköt, nem következik be a tragédia. Black és a matrózok viszont szintén saját magukat okolták. Nekik tudniuk kellett volna, hogy a nőstény oroszlán el fog jönni a kölyke után. Talán gondoltak is rá, mégsem készültek fel kellőképpen fogadtatására.

Tomnak megbocsátottak a dolgot, hiszen a helyében valószínűleg hasonlóképpen cselekedtek volna. Melyik gyerek hagyta ott egy ilyen bájos, esetlen kis állatot? Látva, hogy a gyereket önvád gyötri, Black hívta Tomot, és vigasztalta, majd rögtön valami munkát adott neki, hogy a gyereknek ne legyen ideje töprengésre, és minél hamarabb megnyugodjék.

Bobby etetése komoly fejtörést okozott: fogalmuk sem volt, tej híján mit adhatnak a csöppségnek. Végül is skót húsvesszel etették meg, s ezt tényleg utolsó cseppig befalta.

– Ha már itt van ez a Bobby – mondta Jan, a skót matróz –, hadd neveljük fel. Jó lesz házőrzőnek az istenadta.

– Elég drágán fizettünk meg érte, különben sem volt még soha saját oroszlánom – jegyezte meg az egyik matróz fanyar mosollyal.

– Hagyják már abba – szólt közbe Black mester mérgesen, mire elhallgattak. Nagy nehezen a

fedélmester is beleegyezett, hogy az oroszlankölyköt megtartsák.

Egész napjuk rossz hangulatban telt el. Mindnyájan munkával akarták leküzdeni a kétségbeesést, amely életük kilátástalansága miatt eltöltötte lelküket. Búfeledtető buzgalmukban estére fel is húzták a még hiányzó oldalfalat. Ez annyit jelentett, hogy az ajtó kivételével lakosztályuk készen állt.

Este, a tábornok mellett ülve szomorúan emlegették két eltűnt társukat, Ralphot és Pearst. Nem tudták elhinni, hogy ilyen sokáig önszántukból volnának távol. Bajuk történt biztosan. Már bánták, amiért beleegyeztek távozásukba. Búsan hajtogatták, hogy már csak öten ülnek és beszélgetnek a tűz körül. Mi lesz velük, ha így tizedeli őket majd továbbra is a halál? A kétségbeesett beszélgetést Tom is elszorult szívvel hallgatta. Most már ő is aggódott édesapjáért, és könnyes szemét le nem vette volna a tengerről.

Nem csoda hát, hogy ő pillantotta meg először a kis csónakot és utasait.

Kimondhatatlanul nagy volt az öröm. Percekig csak ölelgették egymást. Finom vacsorával kínálták a fáradtan hazatérteket, s míg azok vacsoráztak, szomorúan mesélték el nekik a tragikus eseményt. Majd bemutatták nekik Bobbyt. Az oroszlankölyök nagyon tetszett Pearsnek is és Ralphnak is, de Tom nem kerülhette el a szemrehányást.

Vacsora után Pearsék elmesélték kalandjaikat. Ralph elmondta, hogyan mentette meg Pears az életét, s büszkén terítette a földre a fekete párduc bőrét. Aztán elmondta, hogyan találtak a szigetre, beszélt a barlangról, s megemlítette, hogy valamikor lakott ott valaki. Azt természetesen elhallgatta, ki volt ez a lakó, mint ahogy a naplóról és a kincsről sem beszélt.

Társaikat nem kellett meggyőzniük Ralphéknak, mivel már Ralph elbeszélése közben mutatkoztak jelei, hogy a társaság szívesen átköltözne a jóval biztonságosabb kis szigetre. Tudták valamennyien, a tágas barlang sokkal jobb, kényelmesebb lakóhely lesz számukra, mint a faház.

A hosszú nyúló beszélgetés után eléggé későn tértek nyugovóra, másnap azonban mégis korán talpon volt az egész társaság. Nem akartak egy napnál hosszabb időt eltölteni a készülődéssel. Siettek, mert még az esős évszak beállta előtt szerették volna rendbe hozni a szigetet, s a barlangot berendezni.

Tom is nagyon örült az átköltözésnek, bár inkább Bobby miatt. Ott majd szabadon járhat-kelhet a kölyökorszlán, nem kell állandóan őriznie, rabságban tartania. Miután befejezték a csomagolást, hamar elkészültek a ház ajtajának felszerelésével is.

– Ha már ennyit dolgoztunk rajta, hagyjuk itt legalább kész állapotban – mondta Ralph. – Ki tudja, nem menti-e meg majd más hajótörött életét is?

– Érdeklí, mi jutott erről eszembe, Mr. Ralph? – kérdezte Pears. – Hátha nem is hajótöröttek lesznek, akik majd idetévednek, hanem egy hajó utasai... Tegyük fel, hogy kiköt itt egy hajó, hogy vizet vegyen fel a folyóból... Lehetetlen, hogy ne vegyék majd észre a házunkat!

– Értem, mire gondol – válaszolta Ralph. – Látja, ez a lehetőség nekem eszembe sem jutott. Lehetséges azonban, hogy a hajó, amely itt kiköt egyszer, nem a szigetünk felé folytatja útját. Majd írunk egypár sort, és benn hagyjuk a házban a levelet.

– Igen, erre gondoltam én is – mondta Pears –, meg kell ragadnunk minden eshetőséget, hogy szabadulásunkat elősegíthessük.

Ez a nap is elmúlt, siettek tehát lefeküdni, hogy jól kipihenhessék magukat. Másnap a hajnali derengés már ébren találta őket. A poggyászt berakták a csónakokba, és elindultak új, biztonságosabbnak ígérkező otthonuk, a sziget felé. Egész álló nap eveztek. Még az étkezések idejére sem kötöttek ki. Amíg a társaság egyik fele ebédelt, másik fele evezett. Sötétedéskor kikötötték a csónakokat, s az éjszakát a leláncolt csónakokban töltötték.

HÁZ VAGY BARLANG?

Reggel kíváncsisággal és reménységgel telve továbbindultak. Délután négy óra tájban – az állandó evezéstől holtra fáradva már alig emelgették az evezőket – végre megpillantották a szigetet. Késő este lett, mire kiköthettek a partján. A megterhelt, nagy mentőcsónakok bizony nem tudtak olyan sebesen haladni, mint a kis kétszemélyes csónak... A kétnapos, fárasztó evezéstől kimerült társaság éppen csak biztonságba helyezte a csónakokat, aztán mindenki lefeküdt.

Reggel egyiküket sem kellett kelteni: alig várták, hogy széjjelnézhesse nek. Nagy érdeklődéssel vizsgálgatták a szigetet, a barlangot és berendezését, illetve az itt talált tárgyakat. Mivel Pearsék elfelejtették eldugni a halálfejes lobogót, rögtön kitudódott, hogy előttük kalózok jártak a szigeten. A napló már nem került a matrózok kezébe, mert azt Ralphnak sikerült, saját csomagjába átcsempésznie.

A szokásos napi teendők közben is egyre csak tervezgettek; azon törték a fejüket, mivel tehetnék kényelmesebbé a szigetet és a barlangot, hogyan növelhetnék biztonságukat. A tervezgetés nagydíját az öreg, minden hájjal megkent Black vitte el. A többitől eltérően ő egész délelőtt csak magában morfondírozott, s el nem árulta volna, miben is fő a feje.

Még asztalnál ültek, amikor Black előhozakodott tervével.

– Építsünk egy jó erős gerendaházat, aminek vastag gerendákból lenné a teteje is – kezdte, de Pears nevetve félbeszakította:

– Ugyan, Black, csak nem akar kiköltözködni a barlangból? Attól fél talán, hogy beomlik?

– Először hallgassanak végig! – csattant fel az öreg. – Én sem szakítottam félbe magukat.

– De mi nem akarunk faházat építeni a kőbarlang helyébe! – csattant fel Jan, a skót matróz.

– Hagyjuk a vitatkozást! – szólt rájuk Ralph. – Hadd mondja el Black, mit gondol a legjobb megoldásnak, és ha majd nem tetszik, akkor elvetjük a javaslatát.

– Ez a helyes! – bólintott az öreg megnyugodva. – Nem akarok én kiköltözni innen, de hogy akarok, pedig milyen túrhetetlen hőség volt itt az éjszaka! Hát nem jobb lenne egy másik helyiség is, ahol megsüthetnénk, megfőzhetnénk az ennivalónkat? De nem ez a fontos, hanem az, hogy ha megint megtámadnának a bennszülöttek bennünket, fölfedezhetnék, márpedig biztos fölfedeznék, hogy barlangban lakunk, hiába csinálnánk ajtót rá, akkor is egykettőre kifüstölnének mindnyájunkat belőle. Ha azonban ház védené a barlang bejáratát, mindjárt könnyebben tudnánk védekezni. Elgondolásom szerint csak három oldala lenne fából, negyedik oldalát maga a szikla alkotná, amelyhez hozzáépítenénk. Ez talán nem is lenne olyan nagy munka, a haszna viszont megvolna, annyi bizonyos. Befejeztem a mondanivalómat, most már kinevethet, aki akar.

Az öreg Black előadását mély hallgatás követte.

A csendet csak Ralph szavai törték meg, aki kíváncsian kérdezte:

– Na, uraim, mit szólnak ehhez az elgondoláshoz?

– Hát hogy őszinte legyek – kezdte Pears vonakodva –, nem rossz ötlet.

A végén pedig, amikor alaposan megvitatták a faház előnyeit, valamennyien csatlakoztak a javaslathoz. Tudták, hogy nagy munkát vállaltak magukra, amikor beleegyeztek egy újabb gerendaház építésébe, de tisztában voltak azzal is, hogy biztonságuk érdekében nem szabad félteniük egy kis különmunkától.

Még a délután folyamán hatalmas máglyát raktak, hogy jelt adhassanak az esetleg elhaladó hajóknak, és Tom hosszas könyörgésére készítettek Bobby számára egy ketrecet, hogy abba zárhassák éjszakára.

A házhoz szükséges faanyagot a szemközti erdős parton termelték ki, de a szigeten faragták meg, s készítették el belőle a szükséges gerendákat.

A szigeten életük nyugodtabban telt, mint előző táborhelyükön. Rögtön az első napokban átkutatták az egész szigetet, s elpusztítottak rajta minden rovat, hüllőt és csúszómászót. A nagyragadozók itt nem háborgatták őket, mert köztudomású, hogy ezek az állatok csak kényszerítő körülmények hatására vállalkoznak úszásra. Most fegyver nélkül is nyugodtan mászkálhattak vagy

heverhettek a bokrok árnyékában délutáni pihenőjük idején.

Bár a napok lassan teltek, alig észrevehetően mégis hetekké, hónapokká szaporodtak. Szerencséjükre minden külső munkát elvégeztek, mire beköszöntött az esős évszak. Még idejében bekészítették a barlangba az alkalmas faanyagot, amelyből aztán előállíthatták új bútoraikat. Azon iparkodtak, hogy minél kényelmesebbé tegyék ideiglenes otthonukat, és erre nem is sajnáltak semmi fáradságot.

Hiába használták fel munkára minden percüket, sorsuk legnehezebb időszakai következtek. Hosszú napokon és éjszakákon át szüntelenül esett az eső. Mindig benn kellett tartózkodniuk a barlangban, és nem tudták annyira lefoglalni magukat, hogy meg ne unják eseménytelen életüket, és ne átkozzák reménytelen sorsukat. Elkeseredve gondoltak szeretteikre, akiket talán soha az életben nem fognak többé viszontlátni. Naponta többször is felmászott a soros megfigyelő a dombtetőre, hogy széjjelnézzen, de jelentése mindig egyformán hangzott:

– Hajó nincs a láthatáron.

Tom is bánatosan nézte a szakadó esőt a faház bambuszrácsos ablakából. Nagyon megunta már ő is a szobafogságot. Bobby szépen fejlődött, s már egyedül is meg tudta enni ebédjét. Az oroszlánkölyök volt az egyetlen, „aki” néha jókedvre derítette a társaságot. Mint általában a macskafajták, szeretett játszani. Jókedvűen húzkodta-cibálta, aki a közelébe került. Néha olyan hancúrozást rendeztek Tommal, hogy a többiek nem gőztek nevetni rajtuk.

ÚJABB BAJOK. BETEGSÉG

Kéthetes felhőszakadás után derült, csendes napra ébredtek. Mindannyiuknak nagy volt az örömiük, mert élelmük is nagyon megfogyatkozott, s már amúgy is nagyon vágytak egy kis friss húsrá. Úgy döntöttek, hogy Pears két matrózzal vadászni megy, a többiek pedig ezalatt feltöltik a tüzelőkészletet. Az aránylag szép idő ellenére sem volt kellemes a szabadban való tartózkodás, mert csupa lucsok, sár volt minden. A vadászok néha térdig érő posványban gázoltak előre az őserdő belseje felé, és sokszor minden eredmény nélkül, mert mindennek a tetejében még a szerencse is elhagyta őket.

Egy alkalommal már dél felé járhatott az idő, amikor megpillantottak egy kafferbivalyt. Igaz, hogy szívesebben lőttek volna valami kisebb és ízletesebb húsú vadat, de már késő volt, meg fáradtak is voltak, hogy tovább keresgéljenek, ebéd meg kellett, bármi legyen is az.

Pears óvatosan küszött a kiszemelt vad felé. Nem akart távoli lövést kockáztatni, mert hátha elvétí, s akkor folytathatják a keresgélést ebben a sárban. Már csak vagy ötven öltre volt a bivalytól, amikor az feléje fordult. Úgy látszik, szimatot kaphatott, vagy meghallott valami neszt. Védekező állásba helyezkedett. A leszegett fejű, szembefordult bivaly nagyon rossz célpontul szolgált, de nem volt mit tenni, löni kellett.

Pears gondosan célzott, majd lőtt. A hatalmas állat a fájdalomtól nagyot bődült, majd megindult támadója felé. Pears gyorsan újratöltötte fegyverét, és ismét lőtt. Közben a két matróz is odaért, és ők is rálöttek a megvadult és halálosan megsebzett bivalyra. Ez minden erejét összeszedve rohant Pearsre, aki fegyvere megtöltésével volt elfoglalva, és nem tudott időben kitérni a támadás elől. A felbőszített állat szarvára kapta, s feldobta a magasba. A nagy erejű állatnak ez volt az utolsó haditette, mert a következő pillanatban térdre rogyott, és élettelenül esett össze.

Pears csúnyán helybenhagyva feküdt a földön. A hozzásiető matrózok szomorúan állapították meg, hogy egyik karja s vagy három bordája eltörött. Sietve összetákoltak egy hordágyat, ráfektették a sebesültet, és iparkodtak vissza a sziget felé. Minden erejüket összeszedve igyekeztek, hogy a barlangban minél előbb elsősegélyben részesíthessék, ahol volt még kötszerük és gyógyszer a hajóról magukkal hozott ládában. Késő délutánra érkeztek meg. Pears már útközben is vért köhögött fel, és ha rövid időre visszanyerte eszméletét, nagy fájdalomról panaszkodott, amit arcának eltorzulásáról is látni lehetett. Minden jel arra mutatott, hogy törött bordái megsértették a tüdejét, és erős belső vérzése van. A barlangban óvatosan bekötözték, kényelmes fekhelyre fektették, de minden hiábavaló volt, úgy látszott, nem tudnak segíteni rajta. Amikor egyszer teljesen magához tért, bágyadt hangon mondott búcsút társainak, és éjfél tájban meg is halt.

Az álmatlanul töltött éjszaka után szomorúan készülődtek a temetéshez. Pearst mindannyian szerették. Nagy termetű, széles vállú, elszánt, bátor ember volt, akit a kis társaság mindig is legerősebb védőbástyájának tekintett. Ralph a temetésen búcsúbeszédben sorolta el a kapitány érdemeit, amellyel még jobban elszomorította társait.

Néhány nap múlva azonban megint csak folytatták a cserkészést. Húskészletük olyan csekélyke volt, hogy feltétlenül ki kellett használniuk a kedvező időjárást, hiszen még további esőzésekkel számolhattak.

Ez alkalommal Jim indult el két másik matróztársával, hogy szerencsét próbáljon. Az elejtett bivalyt akarták hazahozni, illetve az esetben tették volna ezt, ha nem sikerül más, jobb vadat puskájuk csöve elé kapniuk. A mocsarassá vált úton csak nagy fáradtsággal haladhattak előre, s egészen a bivalyig semmiféle komolyabb vaddal, amelyre egyáltalán érdemes lett volna rálőni, nem találkoztak.

– Úgy látszik, az állatok sem szeretik a sok vizet, sarat, és talán magasabban fekvő vidékekre vonultak – mondta fáradtan felsóhajtva az egyik matróz.

– Meglehet – felelte Jan. – Az esőzések előtt volt itt vad bőven.

A lelőtt kafferbivaly közelébe érve óriási hangzavar fogadta vadászainkat.

– Mi az ördög csaphat ilyen éktelen lármát? – kérdezte Jan, egyik társához intézve szavait.

– Honnan tudjam? – felelte a kérdezett sértődötten, mivel maga sem értette a dolgot. – Már

többször voltam ebben az átkozott erdőben, de még sohasem hallottam ehhez hasonlót.

Közelebb lopakodtak, s szájátva bámulták az összegyűlt állatseregletet. Az apróbb négy lábú meg szárnyas dögevők minden fajtája összegyűlt itt. Volt közöttük hiéna, sakál, keselyűk és másféle madarak, ki tudná megmondani, még mi nem... Olyan markodást csaptak, hogy zengett belé a környék.

– Innen mi már nem vihetünk húst – mondta a skót matróz –, esetleg csontot.

Mivel délig még lehetett egyórányi idejük, tettek egy kis kerülőt. Délben rövid pihenőt tartottak egy kidöntött fatörzsön, amikor csörtetésre lettek figyelmesek.

A zaj felé fordultak, s nagy örömmel látták közeledni vacsorájukat: vagy nyolc különböző nagyságú, sáros varacskos disznót, egy hatalmas kannal az élükön. Villámgyorsan lekushadtak a fatörzs mögé, s lesték a kedvező alkalmat. Jan a három kisebb disznót szemelte ki áldozatul, és súgva adta tovább utasításait társainak, ki melyikre lőjön. A vaddisznók, mit sem sejtve, vagy húsz lépés távolságra megálltak előttük, s gyönyörűen felsorakoztak.

A három lövés csaknem egyszerre dördült el. Két disznó rögtön összeesett, de a harmadik sem bírt harminc lépésnél messzebb menni. A többiek, megijedve a szokatlan zajtól, elmenekültek.

Ott helyben kizsigerelték az állatokat, ki-ki a nyakába akasztott egyet, s a kis vadásztársaság máris indult vissza a szigetre. Elképzeltetni, milyen lassan haladtak hazafelé nehéz terhükkel, öreg este lett, amikor végre a szigetre tették a lábukat. A disznók megnyúzása s feldarabolása még csak ezután következett, és éjfélig eltartott.

Távollétükben Ralph és Black derekasan kitétek magukért. Nemcsak a napi teendőket végezték el, hanem nagy mennyiségű tüzelőt is összehordtak. Ily módon háztartásuk mérlege ismét egyensúlyba került: élelmük és tüzelőjük hosszú időre biztosítva volt.

Alig vetették le azonban ezt a gondot a vállukról, újabb bánat ülte meg szívüket. Tom már a délután folyamán rosszul érezte magát, s estére erősen belázasodott. Egész éjjel felváltva örködtek betegágynál. Orvos híján teljesen tanácstalanok voltak.

Reggel Tom már eszméletlenül hanykolódott az ágyán. Köréje gyűltek, és azon tanakodtak, mi lehet a baja, s vajon hogyan segíthetnének rajta.

Black bácsi gondos megfigyelés után kijelentette, hogy Tom maláriában gyötrődik, ő már látott maláriás beteget életében – mondta –, sőt fiatal éveiben maga is szenvedett ettől a betegségtől s tudta, hogy ennek a nyavalyának egyetlen gyógyszere a kinin.

Nyomán előkeresték a mentőládát, de az már csaknem teljesen kiürült. Egy kis dobozban mégis találtak pár darab kinint, s Ralph megkönnyebbülten lélegzett fel, mintha mázsás kő esett volna le a szívéből.

Mintha összebeszéltek volna, Black mesterre bízták az orvos szerepét, mert ő mégiscsak rendelkezett némi tapasztalattal. Black azonban nem merte megmondani társainak, hogy pár szem kinin édeskevéis ennek a betegségnek a meggyógyításához, s csak magában határozta el, hogy amíg a krízis be nem következik, addig csak féladagokat ad kis betegének.

A krízis a negyedik napon következett be, s Black ekkor valóban a lehető legnagyobb adagokat adta be Tomnak, s álló nap le sem vette a szemét a szenvedő fiúcskáról. Az ötödik nap reggelén a gyerek végre elcsendesedett, s láza is alábbhagyott. Mire a kinin elfogyott, Tom is jobban lett, s ha nehezen is, de lábra állt. Nagyon sápadt volt, arcocskája beesett, szemei alatt mély karikák ültek, ami nem is csoda ilyen nagy betegség, ilyen magas láz után. Tom felgyógyulásával azonban a bajok nem szűntek meg.

Tom után Ralph is megkapta a maláriát, s harmadnapra a magas láz őt is önkívületi állapotba döntötte. Mivel gyógyszerük nem volt, tehetetlenül nézték vergődését. A következő reggelre két matróz is belázasodott.

Ralph a harmadik nap délelőttjén rövid időre magához tért, s bár a láza is alábbhagyott, nagyon jól tudta, hogy ez a röpké javulás csalóka – csak ezután jön a krízis. Magához intette Blacket, és suttogva mondta neki:

– Úgy látom, nem sokan maradunk életben – s fejével a két matróz felé intett –, és csak abban reménykedem, hogy maguk ketten a fiammal túlélitek ezt a járványt, hiszen egyszer már átestek rajta. Nem ámítom önmagam, mert érzem, hogy hamarosan kialszik életem gyertyája. Kérem, vigyázzon a fiamra, mintha sajátja volna. Ne veszítse el egy pillanatra se a reményét. Egyszer talán majd csak felszedi magukat egy hajó, s elviszi innen.

Black összeszorult szívvel tekintett gazdájára, aki utolsó akaratát bízta rá. Ralph behunyta a

szemét. Az öreg mar azt hitte, hogy visszaesett előbbi eszméletlen állapotába, ekkor azonban ismét megszólalt.

– A kis dobozban van egy napló, a kalózkok naplója – mondta. Black értelmetlen pillantására csak bólintott, mintha nyomatékot akarna adni szavainak, majd így folytatta: – Ha megtalálja, amiről szó van benne, a magáé lehet. Az én fiamnak úgy sincs rá szüksége.

Bánatos tekintetével megkereste a fiát, s aztán behunyta szemét. Délután még egyszer magához tért, forrón magához ölelte Tomot, s kevés szóval vigasztalgatta.

A gyerek fel sem fogta, hogy apja örökre búcsúzik tőle.

SE ELŐRE, SE HÁTRA

Ralphot hamarosan két matróz követte a halálba: gyógyszer híján egyikük sem tudott kilábalni a bajból. A hajótörést szenvedett kis társaságból immár csak hárman voltak életben, a többivel alig pár hónap alatt végzett a titokzatos fekete kontinens.

A temetés után hetekig tökéletes búskomorságban, tétlenül gubbasztottak. Egészségi állapotuk egészen leromlott, nemcsak a kiállott betegség miatt, de azért is, mert fogytán voltak az élelemnek. Jó darabig csupán azt ették, ami véletlenül került elébük, mivel egyelőre nem merték elhagyni a szigetet. Szerencsére a patakra járó vadak közt hébe-hóba azért csak akadt elejteni való.

Az idő azonban mindenre meghozza az orvosságot. Ahogy szaporodtak a napi tennivalók, úgy szorultak mindinkább háttérbe a szomorú emlékek. Az élni akarás mind több munkára sarkallta barátainkat. Tennivaló pedig volt elég.

A hosszú esőzéseknek egy szép napon vége szakadt, a föld felszikkadt, s az őserdő újra virágpompát öltött. A folyóvá duzzadt patak most ismét régi medrében csörgedezett.

A faház napról napra lakhatóbbá vált, s lassacskán igazi erődítménnyé alakult. Ajtót is szereltek rá erős gerendákból, s ablakára vastag deszkatáblákat erősítettek. A házban kövekből és agyagból tűzhelyet raktak, s hozzá kéményt építettek. A bútortatot polcokkal, fekvőhelyekkel, paddal és jókora ládákkal egészítették ki, s ezekbe az utóbbiakba pakolták bele eszközeiket és ruháikat.

Időközben Tomot is munkára fogták, hadd erősödjék és ügyesedjék – legalábbis így mondogatta Jan Blacknek! A munkálkodás mellett persze azért jócskán maradt szabad idejük, talán több is a szükségesnél. Legnehezebben a pihenés idejét viselték el, hiszen ilyenkor mindig eszükbe jutottak örökre eltávozott bajtársaik. Tom is ilyenkor szokta emlegetni apját, hogy aztán az effajta beszélgetések végén könnyekkel a szemében vonuljon félre. Gyásza társait is elszomorította, akik ezután még gyengédebben bántak vele.

A társaság negyedik tagja, Bobby mindebből mit sem vett észre. Szépen fejlődött. Tom és közte egyre nagyobb lett a barátság. Igaz, Tom továbbra is lelkiismeretesen gondozta, etette az állatot, s gyakran eljátszott vele, ami viszont nemegyszer kiváltotta Jan féltékenykedését. A skót egy ízben meg is jegyezte, hogy teljesen értelmetlen ennyire dédelgetni ezt a négylábút, s hogy kár belé a sok finom falat, hiszen ha nagyobb lesz, úgylis otthagya majd őket. Később kiderült, Jannak főleg az fájt, hogy az oroszlán sok húst eszik.

Tomot mindez persze alig zavarta, ő hűségesen kitartott Bobby mellett. Hibáira mindig talált mentséget. Nagy mesélőkészségről téve tanúságot, színesen ecsetelte a tátott szájjal hallgató Black és Jan előtt, hogy bizony még hasznát is vehetik egyszer Bobbynak, hiszen egy jól megtermett oroszlán lehet olyan megbízható házőrző, mint egy bulldog. Black és Jan csak a fejét csóválta.

Egyhangúan teltek-múltak a hetek, se előre, se hátra nem mozdult az életük, s a jövőtől aligha várhattak jót.

Tom egy idő múlva annyira megbízott Bobbyban, hogy olykor az őserdőbe is magával vitte. Együtt csavarogták be a közeli környéket. Az oroszlán kutyaként követte mindenhová gazdáját.

Egyik ilyen kirándulásuk alkalmával különös esemény történt.

Tom, miután percekig elmerülten játszott Bobbyval, leült egy fatönkre, hogy megigazítsa meglazult lábbelijét. Az ám, de az oroszlán sehogy sem akarta abbahagyni a játékot, s szüntelenül Tom kezéhez és lábához kapkodott. Gazdája először csak szóval próbálta féken tartani, de mivel ennek nem lett foganatja, haragjában felkapott valamit a földről, hogy hozzávágja Bobbyhoz. Már éppen azon volt, hogy elhajítsa, amikor meghökkenve fedezte fel, milyen nehéz.

Nicsak! Egy rozsdás pisztolyt lóbált csövénél fogva. Nézegette, forgatta, majd hirtelen ötlettől hajtva felállt, s keresgélni kezdett ülőhelye körül.

Nem messze a tönktől, a fa alatt korhadt nyelű vasbaltát talált. Valamivel távolabb fehér csontokra lelt.

Emberi csontváz hevert előtte. Tom sok nyomorúságot, sok halált látott már, de a lelet mégis

megdöbbenette. Ijedten sietett vissza a szigetre, s elújságolva barátainak az eseményt, rögtön elkalauzolta őket a maradványokhoz.

A két férfi megrökönyödve szemlélte a száraz csontokat, majd miután közelebbről megvizsgálták minden darabot, kisütötték, hogy a csontváz fehér emberé lehetett.

– Itt a kalapja is! – kiáltott fel Jan, aki közben végigbóklászt a környéket.

– No, akkor tényleg csak fehér ember lehetett – okoskodott Tom –, mert a feketék nem viselnek kalapot, és pisztolyuk sincs.

A csontokat rögtön összeszedték, és annak rendje és módja szerint eltemették.

Napokon keresztül találgatták, hogyan kerülhetett a fehér ember magányosan az őserdőbe. A titok váltig izgatta őket. Mi lehet a nyitja? Szerettek volna többet tudni az ismeretlenről. Hátha ugyanúgy hajótörött volt, mint ők maguk.

Ekkor jutott Blacknek eszébe a napló, amelyet halála, előtt Tom apja említett neki. Nosza, rögtön előkeresték Ralph holmijai közül. Mindjárt meg is találták, ott volt az említett vasdobozban, s érdeklődéssel láttak neki olvasásának.

Helyesebben csak szerettek volna nekilátni, ugyanis a napló elmosódott, olvashatatlan szövegét sehogy sem tudták kiböngészni, bárhogy kísérleteztek vele.

A két felnőtt végül is Tomnak adta oda a füzetet, mondván, tegyen vele próbát. Tom, legnagyobb csodálkozásukra, egykettőre olvasni kezdte a szöveget, mégpedig hangosan és folyékonyan. Rendre felolvasta a sok elsüllyesztett és kirabolt hajó adatait, a zsákmányolt áruk leltárát, miközben Black és Jan mindenről megfélekezve hallgatták.

Miután vége volt a felolvasásnak, nyomban elindultak, hogy megkeressék a naplóban szereplő kincset. Afelől nem voltak kétségeik, hogy a kalózok az ő szigetükön rejtették el értékeiket, mert hiszen mi másért is jött volna ide Vörös Jim? Nem volt nehéz kitalálniuk azt sem, hogy az erdőben talált csontváz csak a kalózok kormányosáé lehetett.

Nyolc napon keresztül összevissza ástak a szigeten mindenfelé, ám hiába, kincsnek nem akadtak nyomára.

– Márpedig itt kell lennie! – mondta Jan. – Másként minek írta volna Vörös Jim, hogy ő a világ leggazdagabb embere?

– Hiába, volt kincs, nincs kincs, a fene egye meg! – mérgelődött Black. – Lehet, hogy közben mégis elvitte valaki?

Néhány nap múlva végleg felhagytak az egész kincskereséssel, annál is inkább, mert rohamosan közeledett az esős évszak. Élelmiszert kellett gyűjteniük, fát kellett behordani, vizet tartálékolni... Aztán végleg be is szorultak a barlangba, s jó darabig megint úgy éltek ott, mint valami börtönben.

KÉT PAJTÁS

Így telt el két esztendő. Tom közben erősen megváltozott. Magas növésű, izmos fiú lett belőle, bőre megbarnult, s számtalan nagyon fontos ismeretre tett szert: többek között maga készítette ruháit, és megtanult nyilazni is.

Bármily hihetetlennek tűnik is, a legtöbb gondot mindhármuk számára Bobby ellátása okozta. Játékos kis védencükből az idő múltával hatalmas nőstény oroszlán lett, amely nyolc-tíz font húst is felzabált egy-egy evésre.

Honnan vegyenek ennyi húst? Tom először arra gondolt, hogy vadászni küldi Bobbyt, szerezze meg magának, amire szüksége van, de Black és Jan figyelmeztették, hogy ebből bajok is származhatnak. Jan különösen meggyőzően magyarázta el, hogy mi lesz, ha az oroszlán egyszer majd friss vért szagol: elvadul, nem hallgat többé a szóra, elszökik, sőt talán meg is támadja egykori gazdáját.

Tom ezért úgy határozott, hogy nem engedi el egyedül Bobbyt, hanem majd ketten, közös erővel szerzik meg a szükséges ételmezt, ami annál érdekesebbnek ígérkezett, mivel Tom már régen kíváncsi volt rá, miként is vadászik az őserdő királya.

Első közös vadászatukat Tom később is sokszor emlegette. Ez így történt:

Tom övébe dugta Black nagy kaliberű pisztolyát, íját vállára akasztotta, és elindult az oroszlánnal a patak mentén. Bobby engedelmesen lépkedett ifjú gazdája nyomában. Izgatottan figyelt a menekülő vadak zajára, mintha minden pillanatban kész volna üzöbe venni valamelyiket, de Tom egy-egy erélyes mozdulata is elegendőnek bizonyult, hogy ellenálljon a kísértésnek. Alig egyórányi cserkészés után a fiú fiatal antilopot vett észre, amely épp a víz fölé hajolt, hogy igyék. Tom óvatosan közeledett a gyanútlan állat felé. Bobbyt nem kellett figyelmeztetnie, az földhöz lapulva követte: ösztöne rögtön értésére adta gazdája szándékát. Együtt kúsztak a homokos patakparton egy bokor mögé, ahonnan jól célba lehetett venni az állatot. Tom itt feltérdelt, s megfeszítette a húrt. A nyílvevő elröppent, s mélyen az antilop nyakába fúródott. Amikor az állat fájdalomában nagyot ugorva menekülni akart, Bobby vérfagyasztó ordítással, parancs nélkül vetette rá magát, s egyetlen csapással földre sújtotta.

Tom szemében játszópajtása ebben a pillanatban nőtt igazi oroszlánná. Hozzárohant, hogy megakadályozza az állat szétmarcangolását, ez azonban nem volt egyszerű feladat. Bobby sehogy sem akarta megérteni, miért nem lehet nyomban jóllaknia a zsákmányból. Morgott, prüszkölt, fogait vicsorgatta Tomra, aki közben felkészült minden eshetőségre. Végül is az emberi akarat győzött: az oroszlán engedelmeskedett s lekushadt.

Tom még felbontani sem merte az elejtett vadat, hogy ne izgassa Bobbyt. Nekiállt, hogy hazavonszolja a zsákmányt, de hiába küszködött, tíz-tizenöt lépésnél tovább nem bírta, le kellett ülnie. Bobby mindezt élénken figyelte. Aztán, mintha egy pillanat alatt megértette volna, mit akar Tom, odalépett, belekapott az antilop nyakába, s a levegőbe emelve az állatot, elindult vele Tom mellett hazafelé. Diadalmasan vonultak be szigeti táborukba. Black és Jan ámulva csodálták meg mindkettőjüket.

A vad felbontását és megnyúzását Bobby most sokkal izgatottabban követte szemmel, mint eddig bármikor. Black és Jan nem is mertek segíteni Tomnak. Bobby állandóan morgott, körbejárt, s farkával oldalát csapkodta. Szépen megvárta mégis, míg rá nem kerül a sor, meg sem kísérelte, hogy odakapjon. Tom úgy nyújtotta át neki a darab húst, mint valami győzelmi trófeát. Az is volt: Bobby hűségének jól megszolgált jutalma.

A sikeres vadászat után az élelemszerzés csaknem teljes egészében Tomra hárult. A lőszer sem fogyott, s az eredmény is biztos volt mindig. Tom és Bobby remekül egymáshoz szoktak. Előfordult, hogy csak Bobby tudta megközelíteni a kiszemelt vadat. Gazdája intésére ráugrott, leütötte, s odacipelte Tomnak.

Egyik reggel legnagyobb meglepetésükre hült helyét lelték. Hallottak ugyan az éjszaka folyamán valami zenebonát, de már megszokták, hogy az ilyesmire ne is hederítsenek. Nem akarták elhinni, hogy Bobby megszökött tőlük. Hiába várták azonban, hiába keresték, hiába hívogatta Tom megszokott

kiáltásával egész nap...

Tomot igen megviselte a dolog. Napokig szóltanul járt-kelt, és sértett haragjában megfogadta, ha még egyszer a szeme elé kerül, kegyetlenül megbünteti.

Aztán egy hajnalon, egészen váratlanul mégis megjelent Bobby. Ott állt a ház előtt, Tomot várta. Míg gazdája meg nem jelent, füle botját sem mozdította, hiába szólongatta Black vagy Jan. Tomnak azonban rögtön a lábához dörgölözött. Addig hízelgett, míg Tom szíve el nem lágyult. Átölelte Bobby nyakát, s a fűbe heveredve simogatta, becézgette pajtását. Szent volt a béke! Barátok voltak megint...

Szokásuktól eltérően egy ízben Tom úgy döntött, nem viszi magával Bobbyt vadász körútjára. El is indult, de az oroszlán nem tágitott mellőle. Kénytelen volt megállni, s egy darabig magyarázgatta Bobbynak, hogy ő most nem jöhet, maradjon szépen otthon, feküdjön le, csináljon bármit, csak menjen már... Bobby tovább követte. Erre mérgében levette válláról íját, és jól végigvágott vele az oroszlán oldalán. Black, aki a ház ajtajából figyelte a jelenetet, ijedtében nagyot kiáltott: szentül hitte, hogy a fenevad széjjeltépi Tomot. De nem így történt. A hatalmas állat mordult egyet, aztán lassan megindult visszafelé, majd a parton leheveredve várta, míg kis gazdája vissza nem tér. Egész napon át nem engedte a két felnőtt férfit a maga közelébe.

Tom szívesen kószált egyedül is az őserdőben. Nem ismerte a félelmet, legalábbis *nagyon* nem félhetett, hiszen olykor puskát vagy íjat sem vitt magával. Ha vadállattal találkozott, macskaügyességgel kúszott fel a legközelebbi fára, vagy ha elég sűrű volt az erdő, a lombok között a folyondárokba kapaszkodva folytatta útját. Úgy érezte magát az őserdőben, mint igazi lakói: otthonosan. Erős volt és hajlékony, fürgén és ügyesen mozgott.

Képességeiről hamarosan meggyőződhetnek társai is.

Egy napon ugyanis megint egyedül ment vadászni. Nem annyira a húshiány, mint inkább az unalom hajtotta be az őserdőbe. Mélázva haladt mind beljebb egy régi elefántcsapáson, gyönyörködött a pompázó virágokban s az ide-oda szállongó, tarka tollú madarakban, majd egy alacsonyabb fa közelében állva, hosszasan, mosolyogva figyelte a majmok játszadozását.

Így nézelődött, amikor egyszer csak gyanús neszt hallott. Felpillantott, de már csak annyi ideje volt, hogy lövésre emelje puskáját. Nem messze tőle, a fa egyik oldalán egy leopárdot pillantott meg, készen arra, hogy ráugorjon.

Mire Tom fegyvere eldőrdült, a leopárd már a levegőben volt. Villámgyorsan ugrott félre a bestia elől, amely a földre érve összecsucsklott, s egy pillanatig mozdulatlanul hevert. Tom ezt a szünetet használta föl arra, hogy felkússzék a leopárd leshelyére, az alacsony fa oldalágára. Hogy fölért, azonnal hátrafordult. Idejében, mert a leopárd már megint a nyomában volt... Tomnak nem maradt más választása, puskája agyával sújtott az állat fejére. A bestia visszaesett a földre, majd összehúzódkodva újabb ugrásra készült.

A második lövés telibe találta az ugró állatot, a golyó a fenevad homlokába fúródott.

Az ifjú vadász elégtétellel méregette zsákmányát. Miközben megnyúzta a fenevadat, elhatározta, hogy bőréből ruhát készít magának. Az, hogy alig néhány perccel ezelőtt még halálos veszedelemben forgott, nem is jutott eszébe.

Kalandját persze társainak is elmesélte, akik döbbenet hallgatták. Megdicsérték a szép leopárdbundát, de intették Tomot, ne kószáljon egyedül az erdőben, s megígértették vele, hogy legközelebb megint magával viszi Bobbyt is. Tom érezte, hogy a két felnőttnek igaza van, mégis azzal érvelt, hogy Bobby társaságában nem figyelheti meg a kisebb állatok életét. Ezek ugyanis már messziről észreveszik az oroszlánt, s vadul menekülnek a közeléből.

Két nap múlva hozzáfoghattak a bőr kidolgozásához és a ruha megvarrásához. Tűjük volt, cérna helyett pedig sodrott állatbellekből készített fonalat használtak. Most, hogy kevesen voltak, ráértek ilyesmire is, sok munkájuk ugyanis már nemigen akadt a szigeten. Ami életüket kényelmesebbé s barlangjukat otthonossá tette, már mind rég készen állott.

Készen állott például a kis hajóhíd is, amelyet a sziget és a szárazföld közé ékeltek be. A hidat, úgy alkották meg, hogy minden este félrehúzhassák, nehogy vadállatok jöjjenek át rajta éjszaka a szigetre. Arra nem volt eset, hogy valamelyik vadállat átúszta volna ezt a természetes vizesárkot.

Bobby ebben is kivétel volt. Nem irtózott a víztől, mivel Tom még kölyökkorában hozzászoktatta.

Az oroszlán az utóbbi időben gyakran eltűnt, sokszor napokig elmaradt. Hagyták, hadd csavarogjon, hiszen elégszer meggyőződtek már hűségéről, tudták, hogy úgyszólván visszatér. Ha vadászott, a zsákmányt mindig magával hozta. Hogy miért, erre a hajótöröttek nem tudtak választ találni. Lehet,

hogy csak a szűkös napokra gondolt? Igaz, Tom mindig megdézsmálta Bobby zsákmányát, de az oroszlán nem adta jelét, hogy kifogása van a felezés ellen. Az viszont szintén természetes volt, hogy mikor Tomék vacsoráztak, ő is mindig megtölthette a bendőjét. Morogva követelte a részét, bár feleslegesen morgott, mert úgyis mindenképp megkapta volna.

ÚJABB FELFEDEZŐ ÚT

Egy szép napon Tom elhatározta, hogy több napos kirándulásra indul. Már régóta szerette volna közelebről megnézni, mi van a nagy hegyeken, amelyeknek csúcsai szép időben jól kivehetők voltak a szigetről.

Indulás előtt egy darabig huzakodnia kellett Blackkel, mert az öreg semmi esetre sem akarta hosszabb időre elengedni. Mivel egy idő óta a volt fedélmestert tekintették parancsnokuknak, az öreg zokon vette Tomtól, hogy nem hallgat rá.

– Ha nem enged, akkor is megyek! – mondta a fiú villogó szemmel. Első ízben tanúsított ilyen nyilvánvaló engedetlenséget.

Annyit mégis megfogadott, hogy Bobbyval megy el. Puskáján, pisztolyán kívül tűzszerzőanyagait is magával vitte. Az acél, a kova és a tapló a löszrel együtt a derékszíjára húzható leopárdbőr táskába került, övébe dugta kését, íját vállára vetette, s elemzősi zsákját nyakába akasztva vágott neki az útnak.

Nemsokára ismeretlen tájon lépkedett. Eleinte nem észlelt semmi különbséget az eddig megismert vidékkel szemben. Az őserdő ugyanolyan dús volt itt is, mint a tengerpart közelében. Estére tüzet rakott, megsütött egy darab húst Bobby zsákmányából, majd a bokrok között fűből fekhelyet készített mindkettőjüknek. Bobby puha bundájára hajtva fejét, nyugodt, mély álomba merült. Álmát nem is zavarta meg semmi : nincs olyan állat, amely az oroszán közelébe merészkednék.

Másnap reggel frissen, jókedvűen folytatták útjukat. A nap már jó magasan járt, amikor egy mélyebben fekvő, ingoványos területre értek. A süppedékes talaj veszélyesnek bizonyult, egyenesen nem folytathatták tehát útjukat. Nagy kerülőt tettek, de alkonyat felé a hegyek már jól kirajzolódtak a távolban.

A vidék kezdett dombossá válni. Hol patakok partján, hol meg vadcsapásokon törtettek előre céljuk felé. Tom sok érdekes dolgot megfigyelt útközben. Amint egy szűk csapáson ballagva egy kisebb tisztáshoz értek, tíz-tizenkét gorillát pillantottak meg rajta, amint a napon sütkezve vakaróztak.

Hirtelen megjelenésük nagy kavargást okozott a gorillák között. Az óriásmajmok először csak Tomot vették észre. Egy hatalmas hím rögtön két lábra állt, és megindult a fiú felé. Agyarait villogtatta, vadul kaffogott, miközben hosszú karjaival mellét verdeste. Mintha azt akarta volna az idegen tudomására hozni, hogy ezen a tájon ő az úr.

Bobby ekkor nagyot ordítva előugrott Tom mögül. Ordítása ellenére is úgy tűnt, mintha nem nagyon örülne a kihívásnak.

A hatalmas hím gorilla megtorpant. Mintha neki is hirtelen elpárolgott volna a harci kedve. A horda többi tagja máris észvesztve menekült a környező fák lombkoronáinak védelme alá.

A vezér egy ideig csendben állt, mintha gondolkoznék, mit tegyen, aztán lassan, de szüntelen mellveregetés és vad ordítás közben – hátrálni kezdett. Látszott, hogy nem szívesen s csupán a többség gyávasága miatt hagyja el a terepet. Vagy talán mégis félt volna? Amikor látta, hogy nem követik, ő is felugrott az ágak közé, s elvegyült a többiekkel. Tom és Bobby békességben folytathatták útjukat az ösvényen.

Estefelé olyan vidékre értek, ahol ritkulni kezdett az őserdő. Bobby elkészítte valamire; Tom ismét tüzet rakott, s a tűzfészket körbeállította kövekkel. Előre örült a kitűnő vacsorának. Madarat lőtt ugyanis, egy gyöngytyúkot. Megkopsztotta, kibelezte a szárnyast, majd agyagba göngyölve az izzó kövek közé helyezte. Mire elkészítette fekhelyüket, az agyag is kiégett, s a vacsora is megsült.

Feltörte az agyagot: finom illat csapta meg az orrát. Az agyagot az állat bőrével együtt fejtette le a pecsenyéről, s a szárnyasnak több mint a felét megette. Már koromsötét lett, de Bobby még mindig nem tért vissza. Tom nagyon szeretett volna már lefeküdni, társa nélkül azonban sehogy sem lelta a helyét, meg félt is: egymagában nemigen számíthatott rá, hogy nyugodt éjszakája lesz.

Mindenfelől hangzott a nagyragadozók ordítása. Többször észlelt gyanús zörejeket közvetlen

közelében, amelyek – sejtése szerint – csak macskaféle ragadozó puha talpától származhattak. Ha ilyesféle zajt hallott, rádobott egy-egy ágat a tűzre, amely fellobbant, majd puskáját készenlétbe helyezve várakozott.

Már bánta, hogy nem keresett magának alkalmasabb menedéket valamelyik közeli fán, de most már sötét volt ahhoz, hogy költözködhessen, meg persze ő maga fáradt is volt.

Így töprengett, amikor egyszer csak vad csörtetést hallott. A zaj egyre közeledett.

A pislákoló tűz kísérteties fényt vetett a tisztásra.

Felgyúlt fantáziája támadó orrszarvút, felajzott vadbivalyt festett Tom elé. Félni kezdett. Mindenre elszánva fordította puskáját az erősödő zaj irányába, várva a pillanatot, mikor kell lőnie és... menekülnie.

A csörtető nem torpant meg a bokrok szélén, ahogy ezt hinni lehetett volna, hanem megállás nélkül, óvatlanul törtetett ki a tisztásra, mégpedig egyenest neki a tűznek.

Tom felkiáltott meglepetésében: Bobby volt a csörtető. Hogy mi okozta az ijesztő lármát? Egy zebracsikót cipelt az oroslán, az csapódott a bokrokhoz. Egy elejtett zebrától ijedt hát meg ennyire... Szinte szégyellte magát.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, és megsimogatta pajtását. Bobby leheveredett, s morogva nyugtázta az eléje hajított ínycfalatokat. Tom magának is süttött egy keveset a csikóból, majd most már Bobbyval az oldalán nyugovóra tért.

Éjfél felé nagy morgásra riadt fel. Hogy felült, Bobbyt pillantotta meg, amint eszeveszetten szaladgált a tisztáson körbe-körbe. A tisztáson ott heverték a zebracsikó maradványai, nem messze tőle sakálok kóborogtak.

Tom, hogy éjszakai nyugalomukat valamennyire is biztosíthassa, behúzta a zsákmányt a bokrok közé, fekvőhelyük közelébe, majd Bobby mellé bujt. Rövidesen aludtak mindketten.

Reggel jókedvűen, kipihenten ébredtek, derekasan megreggeliztek, nagyot ittak a közeli forrás vizéből, majd megint útnak indultak. Nemsokára kiértek a fák közül: hatalmas, messze terjedő síkságot pillantottak meg maguk előtt, amely egészen a hegyek lábáig nyúlt. A síkságon csak úgy nyüzsögtek az állatok, volt ott mindenféle vad. Békésen legelésztek a dús fűvű legelőn.

Tom elmerülve gyönyörködött a kecses mozgású állatokban. Nevüket nem tudta. A legcsodálatosabb az volt, hogy mikor elhaladt mellettük Bobbyval, nem futottak el, csupán fejüket kapták fel egy pillanatra, mintha csak kíváncsiságból tennék.

Egy folyócska partján elefántokkal találkoztak. Az elefántok – kicsi, nagy vegyesen – éppen inni készültek.

Tom megállt, hogy megfigyelhesse az érdekes eseményt. Az elefántcsorda belegázolt a folyóba, s olyan fürdést rendezett, hogy Tom nem győzött csodálkozni meg persze nevetni, hiszen szörnyen mulatságos volt, ahogy az esetlen, hatalmas állatok gyerekek módjára fröcskölöztek, locsolták egymást, vagy éppen összevissza trombitáltak. Tom és Bobby egy facsoport mögé kerülve óvatoskodott tovább: nem akarták az elefántcsordát felriasztani.

Később egy facsoport mögött sikerült néhány, éppen a fák leveleit szemezgető zsiráfot megugrasztaniuk. A zsiráfok láttukra nyomban futásnak eredtek, majd hosszú nyakukat tekergetve lesték, üldözik-e őket a kellemetlen idegenek.

Bárhova néztek, mindenütt számtalan látnivaló akadt. Felkapaszkodtak egy útba eső dombra, s egy csapat gazellát pillantottak meg a domb alján.

Egyszer csak észrevették, hogy egy pettyes, macskaféle ragadozó settenkedik a gazellák csoportjához. Első pillantásra Tom leopárdnak hitte, de hamar felfedezte, hogy mégsem az. Magasabb volt a leopárdnál, fara is karcsúbb volt s magasabb. Mozgása Tomot prestoni agaraikra emlékeztette. Nem kúszott, mint a macskafélék, inkább kutya módjára közelítette meg a gazellanyáját.

A gazellák ebben a pillanatban vették észre a közelítő ragadozót. Még elfuthatnának – gondolta Tom.

De nem, semmi ilyesmi nem történt. A gazellanyáj riadtan, de egy helyben maradva várta a támadót. Az egyenest a kiválasztott példány felé indult. A gazellák most szétrebbentek, a megtámadott pedig csak most lódult futásnak.

A gepárd – mert ez volt a támadó – meggyorsította lépteit. Most igazán azt a benyomást keltette, mint egy agár. Futása gyors volt és elegáns. A menekülő gazellát rövid üldözés után utolérte és leterítette.

Tom most már sejtette, miért nem kúszva közeledett a nyájhoz, s miért nem futottak el előle a

gazellák. Ezzel a csodálatos fenevaddal még ők sem versenyezhettek...

Barátaink délután egy kis ligetnél állapodtak meg. Tomnak végre módjában volt, hogy megfigyelhesse, miként vadászik egyedül Bobby. A síkon messze lehetett látni, nyugodtan szemmel követhette minden lépését.

Igen ám, csak hogy az állatok is ugyanilyen jól látták az oroszlánt, sőt talán még jobban. Nem csoda, hogy Bobby oly kevés sikerrel dicsekedhetett ezen a tájon, s az sem volt vitás, miért telt olyan hosszú időbe a zebracsikó elejtése...

Bobby ordított, mire az állatok eszeveszett futásba kezdtek, az oroszlán meg utánuk, de rövidesen lemaradt, s szégyenszemre vissza kellett térnie, mégpedig zsákmány nélkül.

– Lusták vagyunk? – kérdezte tőle Tom, s megvakargatta pajtása füle tövét. Kénytelen volt ő útnak indulni, hogy Bobby ne sokáig koplaljon.

Keresztülvágott a ligeten, s szerencsére a másik oldalon, amelyet még nem zavart fel Bobby dühös ordítóása, sikerült néhány antilopot becserkésznie. Tom ki is választott egy fiatal borjút, amelyet aztán egyetlen szép lövéssel leterített. Az antilopnyáj nem ugrott meg, s nem lódult vad futásnak a lövés zajára. Mintegy csodálkozva álltak körül elhullott társukat, s addig nézegették, míg Tom közvetlen közelükbe nem lépett.

Tom Bobby segítségével behúzza a ligetbe az antilopot, kivágta belőle a maga részét, s a maradékot átengedte pajtásának. Tüzet azonban nem rakott, mert még volt egy darab zebrasültje, és a délután folyamán sok gyümölcsöt is evett. Vacsora után hamarosan mind a ketten nyugovóra tértek.

A ragadozók szokásos éjjeli koncertjétől eltekintve nyugodt éjszakájuk volt. Reggeli után sietve útnak indultak. Tom, telve kíváncsisággal, egy völgynek tartott, amely a hegyek közé vezetett.

A táj növényzete mind változatosabbá vált. A mélyen fekvő részeken nád zizegett. A hegyoldalakat ellepte a bozót, amelyet itt-ott sűrű erdők váltottak fel.

Délutánra érték el a hegyvonulat előőrseit. Tom nem győzött gyönyörködni a festői környezetben: mindenütt dús gyümölcsfák díszlettek, pazar virágok pompáztak.

Már a jobb kéz felé eső hegyoldalon, egy csörgedező patak partján baktattak, amikor Bobby, láthatóan végképp megunva az egyhangú menetelést, hirtelen lefeküdt, s nem akart továbbmenni. Fáradtnak, kimerülnek látszott, s még a hangulata is szokatlanul komor és mogorva volt. Hosszas könyörgés és vészekedés után mégiscsak feltápaszkodott, s ímmel-ámmal követte Tomot.

Késő délutánra járt már az idő, amikor egy sziklapárkányhoz értek. Ettől felfelé egyre ritkult az erdő. Sziklával teleszórt, kopár táj következett, amelyen csak itt-ott nőttek bokrok. Itt eredt a patakocska, amelynek mentén felkapaszkodtak.

A sziklapárkányról a völgyet és a szemben levő hegyoldalt jól be lehetett látni. Tom elsősorban a fáradt Bobbyra gondolt, amikor elhatározta, hogy itt töltik az éjszakát. Az oroszlán közben be is vonult egy közeli bokorba.

A fiú füvet gyűjtött, hogy majd ezzel bélelje ki éjszakai pihenőhelyüket, ezenkívül egy csomó száraz gallyat is előkészített a tűzrakáshoz, s majd csak mindezek után indult el, hogy valami vacsoráralót lőjön.

Volt ideje bőven, mert még csak kora délután volt, így hát egyre csak kaptatott fölfelé, s ahogy haladt, egyre tágult körülötte a látóhatár.

Vad a hegy oldalában is elég akadt. Alig félórai út után ugráló vadkecskéket pillantott meg, s miután célba vette és lelőtte az egyiket, megindult zsákmányával visszafelé.

BOBBY TITKA

Bobby közben a füvet szépen behordta a bokor alá, s puha fészket vackolt belőle magának. Tom szerette volna megnézni, milyen is lesz majd pihenőhelyük, de legnagyobb meglepetésére Bobby még a bokorba sem engedte be. Morgott, fogait vicsorgatta, s egyáltalán olyan szokatlan magatartást tanúsított, hogy Tom el sem képzelhette, mi ütött belé.

Hívogatta szépen, rászólt szigorúan, egyik sem használt, Bobby nem fogadott szót.

Tom közben meggyújtotta a tüzet, kibelezte s feldarabolta a vadkecskét, egy nagy adag húst megsütött magának, s megvacsorázott.

Bealkonyodott. Bobbynak is odakészítette az ennivalóját, de az oroszlán csak nem jött elő.

Megpróbált bejutni a bozótba, de megint csak morgás fogadta, hogy kénytelen volt meghátrálni.

Néhányszor még megismételte ugyanezt, de aztán belátta, hogy nincs mit tennie, új hálóléhről kell gondoskodnia. Kiszemelt egy közeli fát, s két vastag ágára fekhelyet csinált magának. Mire készen lett, annyira besötétedett, hogy az orráig sem látott, összeszedte fegyvereit, magához vette a sült hús maradékát, s felkapaszkodott a fára.

Rosszul aludt, mert fázott, hiszen Bobby most nem melegítette. Rövid fekhelyén alig tudott rendesen kinyújtózkodni. Lehangoltan gondolt rá, hogy egyedül kell majd hazatérnie az ezernyi veszéllyel leselkedő őserdőn át. Legkevesebb négy napig gyaloglás állott előtte, s négy aggodalommal, félelemmel tele éjszaka. Még elgondolni is borzasztó! Nem félt, de tisztában volt vele, ébren kell majd őrködni, hogy meg ne támadhassák.

Hajnalban már annyira fázott, hogy kénytelen volt lemászni a fáról. Tüzet gyújtott. Elhatározta, ha Bobby nem bújik elő, megnyúzza a kecskét, legalább lesz takarója a bőreből. Még soha ennyire nem várta, hogy kivilágosodjék. Kíváncsi volt, vajon Bobby ott van-e még a bokorban.

Amint lemászott a fáról, első dolga volt, hogy szokásos jelükkel hívja Bobbyt, de nem kapott választ, a bokorból nem hallatszott semmi nesz. Erősen töprengett, hogy ezek után folytassa-e útját; terve ugyanis az volt, hogy mindenképpen megmássza a szigetről is látható, távoli, magas hegyet.

Mindez most Bobby magatartásától függött.

Szentül el volt szánva, hogy újra megpróbálja magához édesgetni az állatot, hiszen lehetetlennek tartotta, hogy a több esztendei összeszokás után felbomolhassék barátságuk. Bár váltig törte a fejét, nem tudott rájönni, mi lehet Bobby megváltozott viselkedése mögött. Végül is úgy döntött, hogy bizonyára átmeneti dolog az egész, s voltaképpen semmi alapja sincs, nem több mint futó hangulat.

Közben kivilágosodott. Tom a bokorhoz lépett, és megint hívogatni kezdte pajtását. Mivel választ nem kapott, elkezdett befelé mászni a bozótba. Gondolta, Bobby már nem lehet ott, hiszen akkor valami módon csak jelentkezett volna.

Tévedett. Az oroszlán ugyanis előjött, és akkorát ordított, hogy Tom szinte megsüketült belé. Gyorsan iszkolt kifelé, hogy szükség esetén legalább kezében legyen a puskája. Már-már azon volt, hogy lelövi az eszét vesztett állatot, de csak az utolsó percben vette észre, hogy Bobby újra eltűnt.

Tom fejét csóválva meredt az ismét elcsendesült bokorra, aztán legyintett, s hozzálátott, hogy megnyúzza a kecskét. A prémre szüksége volt, mert nem akart megint fájni az éjszaka.

A nyúzás könnyen ment, már elég gyakorlata volt benne. A bőrt szépen megtisztogatta, aztán egy kevés sóval, amit étkezéshez hozott magával, bedörzsölte, majd kifeszítette, s kitette a napra, hogy megszáradjon.

Évés után nekivágott a dombtetőnek, hogy alaposabban körülnézzen. Útközben ismét számtalan vadkecskét látott, az azonban feltűnő volt, hogy az állatok, mihelyt megpillantották, azonnal vad menekülésbe kezdtek. Nem jöttek oda hozzá, nem nézték meg kíváncsian, mint ahogy eddig olyan gyakran megtörtént. „Félnek tőlem – gondolta, s önkéntelenül végignézett magán. – De vajon miért félnek?”

Puskáját egyszer sem sütötte el útközben, a dombtetőn meg nem akart lövöldözni, nehogy fölöslegesen felhívja magára a figyelmet. Élelme különben is volt még elég, Bobby meg, úgy látszott,

koplalni akart.

„Ha éhes lesz, majd fog magának valamit” – dohogott mérgesen Tom. Nagy halom gyümölcsöt szedett, jól meg is rakta vele a gyomrát, s aztán ráérősen ballagva elindult visszafelé. Nagy meglepetésére Bobbyt pillantotta meg a forrás mellett. Minden fölösleges neszt kerülve meggyorsította lépteit.

Bobby hosszan nyelte a vizet. Nagyon szomjas lehetett, s észre sem vette Tomot, míg az nem ért a közelébe. Ekkor megfordult, és Tom legnagyobb csodálkozására szinte lelkendezve fogadta hűtlenül elhagyott kis gazdáját: odadörgölődött a kezéhez, macska módra dorombolt, és a farkát csóválta.

Tom persze nem ezt várta, hiszen arra is el volt készülve, hogy le kell majd lőnie Bobbyt, bármennyire sajnálná... A fordulat viszont megnyugtatta, mégpedig nemcsak azért, mert visszaszerezte a jó pajtást, hanem azért is, mivel Bobby társasága felért egy szakasz katona védelmével.

– Hát akkor minden a régi! – kiáltott fel boldogan, és megsimogatta az oroszlánt, összeszedelőzködött, s szokásos jelével hívta az időközben megint csak eltűnt állatot, hogy induljanak. A jelt többször is megismételte, de Bobby nem jött elő. Hallani lehetett, ahogy mocorog a bozótban, de Tom hívogatására rá se füttyült.

A fiú elhatározta, hogy végére jár az érthetetlen viselkedésnek. Most már bosszankodott. Haragosan hajtotta félre az ágakat.

Bobby morogva állta útját.

Tom elvesztette türelmét. Megfordult, ismét kilépett a tisztásra, szedte a dolgait, s indult. Már jó néhány lépést megtett, amikor Bobby előugrott a bokorból, s újra kezdte az előbbi hízelkedő játékot, mintha valami miatt vissza akarná tartani... Ekkor halk nyivákolás hallatszott, s Bobby ismét eltűnt.

De hiszen kölykei vannak Bobbynak!

Egy pillanat múlva megszűnt a nyivákolás.

De hiszen... Tomnak egészen melege lett a felfedezéstől. Hát persze, kisoroszlánjai vannak! Ezért hagyta hát el, ezért nem engedte a fészkéhez, ezért nem akarja, hogy a gazdája elmenjen.

Hogy Bobby újra előjött, Tom most már minden harag nélkül kezdte ölelgetni a hatalmas állatot. Bobby csendes dorombolással nyugtázta a „gratulációt”, mintha megértette volna, minek örül Tom.

Most már csak egy baj volt: a fiúnak várnia kellett, míg Bobby önként megmutatja neki kölykeit. Ez pedig idővesztést jelentett mindenképpen. De hát nem volt mit tenni, s most már csakugyan gondoskodnia kellett pajtása ebédjéről. Az oroszlán még délelőtt megette a kecskét, a közelben nem volt egy falat harapnivaló. Tom vette a puskáját, és kis vadász körútra indult.

Aztán eszébe jutott, hogy a baj nagyobb, mint korábban vélte. Legalább egy hónap kell hozzá, hogy az oroszlánkölykök valamennyire is felcseperedjenek, márpedig ez azt jelenti, hogy ennél az időnél hamarabb nem kerülnek vissza a szigetre. S mit fog szólni Black meg Jan? Nem elég, hogy önfejlően otthagya őket, még késik is!

Számba vette lőszerkészletét. Bizony nagyon takarékosan kellett bánnia a puskábalával, ha ki akart húzni vele egy egész hónapot. Lassan kapaszkodott felfelé a hegy oldalában egy nagy tisztásra. Jó órája kóborolt már, mikorra sikerült az első vadat, egy jókora varacskos disznót elejtenie.

Tom azon nyomban felborította az állatot, s kettévágta, hogy egyelőre legalább a felét táborhelye közelébe húzhassa. A maradék fél disznót hajlékony ágakkal körülűzdelte, s az ágak végét lehajlította, hogy visszapattanjanak, ha netán állat próbálna hozzájutni a húshoz.

Lefelé a hegyoldalon elég könnyen ment a húszszállítás. Mire azonban a disznó másik felével is megfordult, már alig állt a lábán. Patakzott róla a verejték.

Az este gyorsan közeledett, pedig bőven volt még munkája. Hozzáfogott, hogy elkészítse éjszakai hálólhelyét. Mivel most már ismerte Bobby titkát, és újra megbízott barátságában, elhatározta, hogy mégis a közelében készíti magának fekvőhelyet.

Füvet hordott a bokor alá, s késével lenyesegette az alsó ágakat. Bobby nagy morogva megint odajött, de látva, hogy Tom nem közeledik a kölykei felé, megnyugodott és visszament vackára.

Egykettőre elkészült a kényelmes fekhely. A közben kiszáradt kecskebőrt Tom egy marék füvel puhára dörzsölgette, így aztán meleg takarója is került.

Már egyhetesek voltak az oroszlánkölykök, amikor Tom végre megnézhetette őket. Kihasználta a rövid időt, míg Bobby inni ment, s belopózkodott a kölykökhöz. Négyen voltak, s egymáshoz bújva, összegömbölyödve aludtak. A hazatérő Bobby persze rögtön megérezte kölykein Tom szagát, de mert épségben találta fiait, ettől kezdve nem féltette őket Tomtól. Ahogy nőttek a kölykök, Tom egyre

többet játszott velük. Háromhetes korukban kivitte a négy kis állatot a napra, a bokor elé. Bobby kölykei talán még játékosabbak voltak, mint annak idején mamájuk volt. A hancúrozás viszont Tomnak is hallatlanul tetszett, s nagyon meg is szerette kis játszótársait.

Nem látszott valószínűnek, hogy a kisoroszlánok két- vagy háromhónapos koruk előtt saját lábukon tehetnék meg a hosszú utat a tengerpartig. Tom nem akart ennyit várni, ezért úgy határozott, hogy négy-öt nap múlva mégis útra kelnek, s inkább ölben szállítja majd a kölyköket. Attól már nem tartott, hogy Bobby ellenkezni fog. Az utóbbi időben felváltva jártak vadászni, s ha Bobby a vadászat után fáradtan leheveredett, ügyet sem vetett Tom és kölykei játékára. A pár hátralevő napot a fiú arra akarta felhasználni, hogy kicsit jobban széjjelnezzzen a környéken.

Másnap reggel fel is kerekedett.

Jókedvűen kapaszkodott felfelé a sziklás hegyoldalon. Alig egynéhány óra múlva sűrű erdőbe ért, s egy vadcsapáson folytatta útját. Ezután kisebb lejtő következett, majd egy elnyúló völgy. Déltájban megérkezett a célba vett hegy lábához, de nem pihent, fáradhatatlanul haladt tovább; úgy gondolta, majd a hegy tetején eszik valamit.

Egyszer csak megtorpant: a bozótból, oly hirtelen, hogy szinte mozdulni sem volt ideje, egy bozontos hím oroszlán rohant elő. Tom célba vette, de a lövés elkésett, az állatot csak megsebesítette a lövedék. Tom felugrott, s közben bal kézzel kirántotta pisztolyát.

A bestia talpai bal oldalán érték a fiút, s a földre rántották. A lökés erejétől Tom nagyot lódult, de estében még elsütötte maga elé tartott pisztolyát. Aztán elsötétült a világ körülötte.

SZÉZAM, NYÍLJ MEG!

Miután Tom otthagya a szigetet, Black és Jan hosszú ideig komoran tettek-vettek, s alig szóltak egymáshoz. Nem mintha oly nagyon bosszantotta volna őket Tom engedetlensége, hiszen belátták, hogy már kész férfi, s nemigen uralkodhatnak fölötte, annál is inkább mert nem egy dologban különbnek bizonyult náluk is. Inkább szomorkodtak utána. Hiányzott nekik a fiú beszédes vidámsága, természetes kedvessége és kamaszos lelkesedése: Tomot még nem törte meg a számkivetettség, nem települt olyan súllyal lelkére a magány, mint nekik.

De nemcsak Tom hiányzott. Nem vallották volna be, de bizony Bobbyt is megszokták már, meg aztán mégiscsak biztosabb volt az élet egy ilyen nagyszerű házőrzővel a kapu előtt...

Elhagyatottságuk érzését csak növelte, hogy dolguk egyelőre alig akadt. Élmük volt bőven, ki sem kellett tenniük lábukat a szigetről. Ami megépíthető, felszerelhető volt, azt már mind megcsinálták, így aztán jobb híján beszélgettek vagy kockáztak, s megpróbálták elhessegetni a bús gondolatokat.

A második héten elfogta őket a nyugtalanság. Mi lehet a fiúval? Most már nemcsak a tengert kémlelték, mint eddig, hanem az őserdő szélét is. Tomot lesték, jön-e már.

Egy napon elhatározták, hogy lesz, ami lesz, megkeresik a kalózok kincsét, jobb dolguk úgy sincs. Hosszan vitatták, hogyan és hol kezdjenek neki a kutatásnak. A legnagyobb módszerességgel akartak munkához látni.

A barlang talaját már nem kellett felbolygatniuk, mert azt már az első kísérlet alkalmával felásták, Viszont minden nagyobb sziklát megtapogattak. Azt vizsgálták, van-e mögöttük üreg. Többször is körüljárták a dombot, itt-ott próbafejtéseket csináltak: semmi. Felásták az egész térséget a barlang előtt: megint csak semmi.

A harmadik héten abba hagyták a keresést.

Most már valóban elcsüggedtek. Jan egyik nap azt mondta, nem tartja valószínűnek, hogy Tom valaha is visszatérjen. Black ezen úgy feldühödött, hogy majdnem megütötte a skótot. El is mondta mindennek, hazug birkapásztornak, medvetáncoltató bohócnak, de lelke mélyén be kellett vallania, hogy Jannak igaza lehet. Hol is lehet az a szegény fiú? Black is tudta, mennyi lőszer van Tomnál – ha kimerül a készlete, mit csinál a vadonban lőszer nélkül?

A két férfi egyre többet veszekedett, sokszor apróságokon ugrottak össze, de a vita alapja mégis mindig Tom volt. Gyakran kapták rajta egymást, hogy az erdőt figyelik – ilyenkor mindegyik azt próbálta bizonygatni, hogy csak a tájban gyönyörködött... Lassan íratlan törvényükké vált, hogy sehová sem mennek egyedül. Ha Black indult kifelé, Jan szegődött a nyomába; ha Jan készült vadászni, Black is felcihelődött. Jobban vigyáztak egymásra, mint anya a gyerekére. Rettegve gondoltak rá, hogy valamelyikük elpusztulhat, s a másiknak majd egyedül kell tovább élnie a szigeten. Az öt év elmúlt, de nyomai kitörölhetetlenül ott maradtak szívükben, s az aggodalom mellé most már valóságos félelem társult.

Vadászni csak akkor mentek, ha már teljesen kifogyott a húskészletük. Legszívesebben csak teknősbékatojást szedegettek a homokos tengerparton, vagy legfeljebb halásztak. A horgászás azonban sok előkészülettel járt, mert a zsineget maguknak kellett megsodorniuk elejtett állatok beleiből. Nemezszer megtörtént, hogy olyan nagy hal akadt a horogra, amely a horgot is és a zsineget is magával vitte.

Egy vadászat alkalmával egy bivalyt vettek célba. A meglőtt állat dühödten támadt rájuk. Szerencsére bozótos helyen történt mindez, s így a fák között bujkálva egyik lövést a másik után röptették a megvadult állatba. Csak a hatodik lövés talált, a nagy futkosás közben azonban Black elesett, s a bőrt jókora darabon leszántotta a karjáról, igaz viszont, hogy kárpótlásul annyi húsup lett, hogy alig győzték hazahordani.

Már a harmadik hónap telt el azóta, hogy Tom útjára indult, s most már biztosak voltak benne, hogy baj érte. Csak azon csodálkoztak, hogy Bobby sem jelentkezik. Várták tovább, de most már

egyre kevesebb reményük maradt. Az idő meg telt-múlt, ha szomorúan és lassan is. Valami azonban megint történt.

Épp ebédjüköt főzték, s Jan leemelt egy vaslábast a barlang falához támaszkodó polcra. Meglökhte a könyökével, mert a faalkotmány egyszer csak előrebukott.

– Hát ennek meg mi baja? – vakarta a fejét a skót, de ahogy lenézett, rögtön fölfedezte, hogy a bútordarab két külső lába belecsusszant a puha homokpadozatba, s ez okozta a balesetet. Hogy ilyesmi ne fordulhasson elő a jövőben, Jan gyorsan faéket faragott, s elkezdte beleverni egy repedésbe a polc fölött hogy aztán ehhez erősítse majd az ingatag konyhabútort.

Alig ütött azonban egyet-kettőt az ékre, amikor legnagyobb rémületére a barlang sziklafalának egy darabja megbillent.

Jan félreugrott, nehogy agyoncsapja a lezuhanó kő. A megbillent faldarab azonban csodálatosképpen nem zuhant le, hanem csak kifelé fordult. Még csodálatosabb volt, hogy fele viszont belesüllyedt a falba.

Időközben Black is megjelent, s hümmögve kezdtek vizsgálgatni az ügyesen kifaragott kőajtót, amelyet alul és fölül tengely módjára forgó csapok segítségével illesztettek a falba. Az ajtó maga ovális alakú volt, s jókora üreg rejtezett mögötte

Jan gyorsan mécesst hozott, s fellépve az ajtó küszöbére, bevilágítottak a meglehetősen tágas helyiségbe.

– Titkos kamra! – mondta Jan.

– Titkos, persze, hogy titkos – dörmögött Black –, inkább azt nézze, mi van benne.

Az üreg tele volt megvasalt hajóládákkal. Mindjárt megragadtak egyet, s kivitték a napfényre. Alig tudták kivonszolni, pedig úgy méretre nem is volt túlságosan nagy. Zárat nem találtak rajta, csupán viaszpecséttel volt körbepettyegetve.

Feltörték a pecséteket, s elkezdtek fészegetni a láda tetejét, amely végre csikorogva kinyílt. A láda tele volt pénzzel. Arany volt valamennyi. Tátott szájjal bámulták.

Visszacsukták a láda fedelét, s máris bújtak vissza az üregbe, hogy megnézzék a következőt. Ez alkalommal a legnagyobbat választották ki: nagysága ellenére jóval könnyebb volt az előzőnél.

Mindjárt legfelül két finom, selyemből készült, ékkövekkel díszített női ruha hevert a ládában. Alattuk drága kelmék sorakoztak, majd egy dobozban csillogó ékszerek halmozódtak egymásra: fényük szinte vakította a szemet.

Annyira belemerültek az ékszerek nézegetésébe, hogy teljesen megfeledkeztek a főzésről. Ebédjük odaégett közben. Nem sokat törődtek vele, folytatták tovább a kutatást.

Elhatározták, hogy először kihordanak minden ládát, s amelyiket megnézték, nyomban vissza is viszik, s tartalmuk szerint rakják sorrendbe őket. A két felnyitott ládát vissza is cipelték a helyére. Csak most nyugodtak meg annyira, hogy végre megszámolhassák, hány darab van az üregben. Tizenhat ládát számláltak össze.

Az egyikben szobrok voltak: kirakva alig fértek el a nagy asztalon. Hat Buddha-szobor volt köztük, aztán különféle antik istenek és istennők szobrai, majd aranyból és ezüsből készült ismeretlen fantáziafigurák, tengeri szörnyek, mesebeli lények, indiai elefántcsont szobrocskák, borostyán alakok, drága dísztárgyak felmérhetetlen tömege. Egy másik láda dugig volt finom művű kardokkal, lőfegyverekkel... Jan addig unszolta bajtársát, míg az végül is beleegyezett, hogy egy szép tört magához vegyen. A tör valóban csodás volt: nyelén babszem nagyságú lila drágakövek szikráztak.

Mire mindent becsomagoltak s visszaraktak, egészen besötétedett. Éhgyomorral, de dobogó szívvel tértek nyugovóra. Az éjszaka csendes volt, ők azonban sokáig álmatlanul, szótlanul heverték, szinte betegen az eddig ismeretlen aranyláztól.

HAJÓ A LÁTHATÁRON!

A nagy felfedezés után mindjárt megváltozott az életük. Volt miről beszélni, volt miről terveket szőni, s úgy tűnt, most már a jövő elé sem néznek olyan kétségbeesve.

Mit kezdjenek a roppant kinccsel? Afelől nem volt kétségük, hogy a szigeten nem mennek vele semmire: aranynak, pénznek, drága ruháknak és szobroknak nincs sok értékük a vadonban. Ahhoz, hogy a sok drágaságnak hasznát vegyék, előbb meg kellett szabadulniuk számkivetettségből.

Felváltva figyelték a tengert, egyetlen percet sem hagytak ki, hátha egyszer csak valóban erre vetődik egy hajó, amellyel visszatérhetnek a világba, az emberek közé.

Mostantól kezdve már csak ez érdekelte őket: a hazatérés.

Az ábrándozásnak hamar véget vetett azonban, hogy megint nyakukon volt az esős évszak, s noha kicsit megkéstek; kapkodva kezdték el feltölteni élelőanyagukat szárított hússal és aszalt gyümölcscsel, hogy az esőzés beállta után ne kelljen odakint tapodniuk a feneketlen sárban.

Egy este megindult az eső, s a következő napon is annyira zuhogott, hogy ki sem lehetett látni a sűrű vízfüggönytől.

Aggodalommal gondoltak rá, hogy nem sikerült elég húst gyűjteniük, ezért hát elhatározták, hogy az első lehető alkalommal vadászni mennek.

Mikor végre, ha csak rövid időre is, megint kiderült, rögtön útnak indultak. Nehezen haladtak előre a csúszós talajon, meg-megáztatták lábukat a hirtelen felgyúlt tocsogókban, de azért rendíthetetlenül nyomultak előre, hiszen most nem a távoli szép jövőről, hanem arról volt szó, mit esznek majd az elkövetkező napok és hetek során.

Elsőnek egy antilopot pillantottak meg, de az elmenekült előlük, mielőtt még célba vehették volna. Majd egy oroszlán vetődött az útjukba. Azt hitték, Bobby, s hadonászva hívogatták. Még azt is megkérdezték tőle, hol hagyta a gazdáját.

Az oroszlán először meglepődött a nagy handabandázástól, s szinte elcsodálkozva megállt, de aztán a földhöz lapult, s idegesen csapkodva farkával morogni kezdett.

Black és Jan összenéztek. Hát mégsem Bobby? Vagy talán nem ismerte meg őket? Mikor azonban az oroszlán elordította magát, és támadásra készülődött, már tudták, hogy tévedtek. Az volt a szerencsésük, hogy lélekjelenlétüket nem veszítették el. Majdnem egyszerre sütötték el fegyverüket. Az egyik golyó a homlokába, a másik a nyakába fúródott az oroszlánnak. Ahogy odafutottak hozzá, rögtön felfedezték, hogy nem Bobby hever előttük, hanem egy kivénhedt, foghíjas rokona.

Tévedésüket még hetek múlva is bosszankodva emlegették.

Az oroszlánt megnyúzták. Később sikerült elejteniük egy varacskos disznót. Egy darabig megint el voltak látva hússal.

Az eső szüntelenül zuhogott, s a levegő is erősen lehűlt. Hogy az unalmat elűzzék, állatbőrökből ruhákat készítettek maguknak, amelyek ugyan nem voltak túl kényelmesek, mert a bőrt nem tudták tökéletesen kidolgozni, nem is beszélve durva szabásukról, de azért megfeleltek a célnak. Egy-egy új ruha felpróbálása közben a hasukat fogták neveltükben.

Sokszor megemlegették Tomot is. Eltöprengtek rajta, vajon mi lett a sorsa.

– Még el sem temethettük – panasolta sokszor az öreg Black.

Időtöltésképpen elő-elővettek egy ládát, átforgatták tartalmát, s újra megcsodáltak minden drágaságot, így múltak el az esős évszak zord napjai.

Már gyönyörű volt az idő, amikor egyik pillanatról a másikra életük gyökeresen új fordulatot vett.

Épp Jan állt őrt a domb tetején. Black a skót éktelen ordítására szaladt ki a házból. Nem tudta, mi érhetette Jant, hogy ekkora lármát csap. Jan messzelátóval a kezében egyre ezt ordította:

– Tüzet! Tüzet!

Black csodálkozó tekintetét látva elhallgatott, majd most már lényegesen halkabban közölte, hogy hajó közeledik a láthatáron.

Black örömeiben nekilódult, s macskaügyességgel kapaszkodott felfelé a domboldalon. Valóban

hajó közeledett a part mentén! Nem tudták, sírjanak vagy nevéssenek-e örömben.

Gyenge szellő fújdogált, s a hajó csak nagyon lassan közeledhetett. Nemzetiségét nem tudták megállapítani, mert zászlót nem láttak rajta. Végre is Jan leászott a dombról, s fáklyáért ment, hogy meggyújthassák a máglyát. Miután a tűz belekapott a hasábokba, izgatottan, felváltva figyelték távcsövükön, vajon észreveszi-e a jelzést a hajó. Időnként fűnyalábokat dobtak a tűzre, hogy minél nagyobb legyen a füst.

A hajó fedélzetén csupán hét matrózt láttak, akik a vitorlákat igazgatták. Semmi jel sem mutatott arra, hogy észrevették volna őket, hacsak az nem, hogy a hajó egyenesen feléjük közeledett.

A hajó könnyű háromárbocos volt. Félmérföldnyire a parttól lehorgonyzott. Sokáig nem bocsátottak le róla csónakot. Csupán annyit lehetett látni, hogy a vitorlákat bevonták, s a matrózok ide-oda mászkáltak a fedélzetén. Egy idő múlva hordókat gurítottak az egyik nagyobb csónakhoz. Megrakták, majd leeresztették. Rövidesen követte egy kisebb csónak is.

A nagyobb vízi járműben hatan ültek, s lassan eveztek a part felé. A kisebb csónakban ugyancsak hatan foglaltak helyet, de mert ez a benne ülőkön kívül nem volt egyébbel megterhelve, hamarosan elébe vágott a másiknak, és egyenesen Black és Jan felé tartott, akik már a parton várták megmentőiket.

A csónak orrában egy középkorú, magas termetű férfi állt, kapitányi egyenruhában. Mögötte öt matróz forgatta az evezőket.

Jan és Black már messziről üdvözölték az érkezőket, de a kapitány nem viszonzta az üdvözlést, hanem miután kilépett a partra, gorombán rájuk rivallt:

- Hé! Maguk ott! Hányan vannak?
- Ketten! – felelte Black kissé megrökönyödve.
- Angolok?
- Azok vagyunk.
- Hogy kerültek ide?
- Hajótörést szenvedtünk.
- Mikor szenvedtek hajótörést?
- Több mint öt esztendeje.
- És azóta itt élnek?
- Három hónapot leszámítva igen.
- Csak ketten menekültek meg a hajóról?
- Nem! Mind partot értünk, de a többiek már meghaltak.
- Honnan lehet ivóvizet venni?
- A patakából – mutatott az öreg a kis folyóra.

A kapitány utasította a nagy csónak legénységét, hogy töltsék meg a hordókat, s vigyék vissza őket a hajóra.

– Két-három napig itt maradunk – vetette oda a kapitány Blacknak ellentmondást nem tűrő hangon.

Közben a matrózok is kiszálltak, és kikötötték a csónakot. Megindultak befelé a szigetre. A kapitány még megkérdezte a két hajótöröttől, hogy a barlang-e a lakóhelyük.

- Még egy faházat is toldottunk hozzá – válaszolta Jan.

Black csodálkozva kérdezte a kapitánytól, honnan tudja, hogy barlang is van a szigeten. A kapitány nevetve mutatott egy marcona külsejű matrózra:

- Ettől hallottam. Azt mondja, már járt itt valamikor.

A két hajótörött összenézett. Jó lesz résen lenni! – ez volt a tekintetükben. További kérdéseikre a kapitány elmondotta, hogy az ő hajója is angol, s most épp Angliába tartanak.

Miután a jövevények megszemlélték a barlangot, a kapitány megígérte, hogy felveszi Blacket és Jant a hajójára. Azt ajánlotta nekik, hogy azonnal csomagoljanak össze mindent, mert nem időzhet sokáig. Aztán ígéretet tett, hogy küld nekik ruhát s cipőt. Ígéretét meg is tartotta.

Másnap délelőtt matrózai meghozták a cipőket és ruhákat. Egy doboz kétszersültet és egy üveg rumot is küldött a kapitány.

Black és Jan felöltöztek és hozzáfogtak a csomagoláshoz. Abban rögtön megegyeztek, hogy a rengeteg kincset nem bízhatják erre a furcsa kapitányra. Megfogadták, hogy egyelőre nem szólnak neki semmit.

Ralph kis vasdobozát szépen megtöltötték aranypénzzel, majd rendbe szedték a felszerelést. A

fém tárgyakat bekenték faggyúval, hogy megóvják őket a rozsdásodástól. Hátha idevetődik valaki, aki még hasznát veheti eszközeiknek... Két puskát is kikészítettek lőszerestül, a többit azonban a naplóval együtt betették a kincseskamrába. Úgy gondolták, az elvitt pénzen majd hajót bérelhetnek, s eljöhetnek a kincsért.

Sopánkodva szidták Tomot, aki nem hallgatott rájuk. Most velük együtt hazatérhetne. Még most is azon töprengtek, vajon mi lehetett a sorsa.

Ebéd után éppen a rumot iszogatták, amikor egyszer csak belépett a barlangba a kapitány, s arra kérte őket, menjenek el négy emberével vadászni. Tiszteletükre másnap ünnepi lakomát akarnak csapni – magyarázta –, és szükségük van friss húsrá.

– Maguk jól ismerik a környéket, s jobban tudják, merre járnak a vadak – mondta a kapitány.

A két hajótörött készségesen vállalkozott rá, hogy felcsapjon idegenvezetőnek. A négy matróz társaságában el is indultak az erdő felé.

A kapitány közben csónakba szállt megint, s utánuk kiáltotta, hogy ne maradjanak el nagyon sokáig. Aztán visszatért hajójára.

A VALLATÁS

Alig tűntek el Blackék az őserdőben, amikor a kapitány és Jefferson – így hívták a marcona matrózt – újra csónakba ültek, s visszaveztek a szigetre, hogy átkutassák a barlangot.

Óvatosan bontogatták fel és csomagolták vissza Black és Jan holmiját, nehogy gyanút fogjon a két hajótörött. Az aranypénzzel telt dobozt Jefferson hamar megtalálta, s rögtön odahívta a kapitányt:

– Most már láthatja, hogy igazat mondtam! Ez a két gazfickó felfedezte a kincseket; közben meg hallgatnak, mint a sült hal. Arra számítanak, hogy majd később visszajöhetnek.

– Lehet – mondta a kapitány –, de az is lehet, hogy ez a pénz a szerencsétlenül járt hajó tulajdonosáé, akiről úgy hírlík, hogy gazdag ember volt.

Jan csomagjában azonban megtalálták a lila köves tört is.

– Itt a bizonyosság! – ordított magánkívül Jefferson. – Az ördögbe is, most már elhiheti, amit mondok!

A kapitány bólintott, majd kérdezgetni kezdte Jeffersont, hová rejtették annak idején a kincseket, de a matróz ezt már nem tudta megmondani.

– Nem tudom – válaszolta. – Annyit mindenesetre tudok, hogy a kincset ide, ebbe a barlangba hordtuk. Aztán vissza kellett mennünk a *Fan-langra*, a szigeten csak Vörös Jim és Pen Csi maradhatott. Ők ketten dugták el olyan helyre, ahol idegenek soha meg nem lelhetik. Még hengegtek is vele, micsoda remek rejtékhelyet agyaltak ki.

– Tegyük fel – mondta a kapitány –, hogy Vörös Jim és Pen Csi is meghal... Ti honnan tudátok volna meg, hol van a rejtékhely?

– Mind a ketten érmet viseltek a nyakukban, s az éremre pontosan rá volt karcolva a rejtékhely térképe – válaszolta Jefferson. – Legalábbis nekünk így mondták – tette hozzá.

– Értem – mondta elgondolkozva a kapitány. – Persze elképzelhető, hogy ezek itt ketten ennyi sok idő alatt térkép nélkül is meglelték a rejtékhelyet. No, ha másként nem megy, majd kivallatjuk őket! Addig is ügyelni kell, nehogy gyanút fogjanak és megszökjenek. Legszívesebben alaposan leitatnám őket, hátha akkor megoldódnék a nyelvük.

Mielőtt távoztak volna, mindent rendben a helyére raktak, majd csónakba ültek, és visszaveztek a hajóra.

A hajón már nagyban állt a dáridó, éktelen kurjongatás, vihogás, nótaszó hangzott mindenfelől. A matrózoknak a kapitány megtiltotta a partraszállást, azok meg csak úgy túrték a szokatlan tilalmat, ha legalább inni kapnak eleget.

A kis csoport hamarosan visszaérkezett az őserdőből. Hatalmas antilopot lőttek, amelyet alig vonszoltak, pedig Black is meg Jan is segített a cipelésben.

Nem sokkal ezután ismét megjelent a kapitány, mégpedig ezúttal Jeffersonnal és szakácsával együtt. Az utóbbi fűszereket is hozott, s rögtön nekilátott a hússütésnek. A kapitány ugyanis akként rendelkezett, egyelőre elhalasztják az említett közös vacsorát, mivel – úgymond – a matrózok nagyon fáradtak, viszont felajánlotta, hogy szívesen társul Blackékhez.

– Hogy egymás között legyünk – tette hozzá.

Miután megsütötte a pecsenyét, a szakács a kapitányt és Blackéket magukra hagyva, a többi matrózzal és a feldarabolt hússal visszacsónakázott hajójára. A kapitányon kívül csak Jefferson maradt a szigeten. Mint mondta, fürödni akar, valójában azonban elbújt, s a kapitány parancsát várta.

Ettek. Közben a kapitány két üveg whiskyt vett elő, és megkínálta „szegény, szerencsétlen barátait”. Black és Jan kissé felengedtek, és elmondták neki kalandjaikat, hajótörésük napjától kezdve, beszéltek a feketéről, akik megtizedelték őket, majd meg a betegségről, amely oly csúfosan elbánt a kis kompániával, sőt Tomról meg Bobbyról sem feledkeztek meg.

A kapitányt azonban láthatóan untatta mindez. Hogyisne, mikor a kincsről, vagyis inkább a kincs rejtékhelyéről szeretett volna hallani! Nagy óvatosan afelől kezdett érdeklődni, mit kezdenek majd hazájukban.

– Pénz nélkül, minden nélkül bizony nehéz lesz – mondogatta többször is.

A két hajótörött azt felelte, hogy majd megpróbálkoznak volt gazdájuk örökösével. Lehetetlen, hogy ne segítsenek rajtuk annyi esztendő hűséges szolgálata után.

Közben besötétedett. A kapitány csodálatosképpen egyre morózusabb lett; pedig ő is elég derekasan meghúzta a flaskót. Jan és Black halkán dalolgattak: csöppet sem voltak olyan ittasak, mint amilyennek látszottak, s inkább csak azért nótáztak, mert így akarták elkerülni a további kérdéseket.

A kapitány egyszer csak felállt, s közölte, hogy visszatér a hajójára. Kérte, hogy a két hajótörött, lévén mégiscsak ők a sziget gazdái, kísérje ki a partra. Ott mosolyt erőltetett arcára, s megígérte, hogy másnap mindenképp elvitorláznak.

– Aludjanak jól – szíveskedett. – Töltsék nyugodtan utolsó éjszakájukat. Itt mégis jobban tudnak pihenni, mint a hajón. Holnap délelőtt majd magukért jövök.

Közben megérkezett a csónak, s a kapitány imbolyogva beszállt.

– Aludjanak jól! – kiáltotta. – Holnap nehéz napjuk lesz!

Ezalatt Jefferson előjött rejték helyéről, és belopózott a barlangba. Bemászott az egyik ágy alá. Alig helyezkedett el, a két hajótörött máris visszaérkezett, s készülődött a lefekvéshez.

– Gyanús nekem ez az egész – mondta Jan. – Sehogy se tetszik nekem ennek a Jeffersonnak az ábrázata.

– Nekem bizony a kapitányé se tetszik – vallotta meg Black. – Túlságosan faggatott bennünket!

– Most jut eszembe! – csapott a homlokára Jan. – Nem beszél a napló egy Jefferson nevű matróról?

– Meglehet, hogy azonos a két személy – hümmögött Black –, nagyon is meglehet. De hát ez mit sem változtat a dolgokon. Óvatosnak kell lennünk. Kezdem érteni, miért kérdezte a kapitány, mihez akarunk kezdeni Angliában.

– Gazemberek! – sziszegte a skót. – Csak kerülne ez a Jefferson a kezem közé! Majd megmutatnám az ebadta kalózáknak!

Még aludtak, amikor ismét megjelent a szigeten a kapitány, s kiharcolta őket az ágyból. Ezúttal hat embert akart vadászni küldeni, persze megint csak úgy, hogy Black és Jan legyenek a vezetők.

A hajótöröttek ráálltak a kényszerű szívességre, mivel nem akarták magukat még jobban gyanúba keverni. A vadászat azonban most elég hosszúvá nyúlt, a lármás matrózok ugyanis felőbégatták az erdőt, s a vadállatok eszeveszetteen menekültek a közelükből. Alig sikerült egyet-kettőt puszkavégre kapniuk.

Délután lett, mire visszatértek a szigetre. Itt nyolc emberrel várta őket a kapitány. A vadászokat a gyér zsákmánnyal együtt a hajóra zavarta, nyolc másik emberét pillanatok alatt felállította a barlang körül, maga pedig az ismét előtűnt Jeffersonnal együtt „kis beszélgetésre” a barlangba tessékelte Blacket és Jant.

Az első, ami a két hajótörött szeme elé tárult, a hatalmas rendetlenség volt: távollétükben látni valóan alaposan felforgatták lakásukat. A nagy láda, amelyben annak idején a naplót lelte Ralph, nyitva tátongott a barlang közepén. A kapitány felemelte a halálfejes zászlót, felmutatta, és a két hajótöröttre rivallt:

– Hát ez meg micsoda?! Kalózkod maguk? Erről persze hallgattak!

Jefferson neki akart rontani a két férfinak, de a kapitány leintette:

– Én vagyok a kapitány, csak nekem van jogom bíraskodni fölöttük! Nos, kalóz uraim, beszéljenek, de szaporán! És csak a színtiszta igazságot akarom hallani!

A két megszólított összenézett, majd Black adta meg a választ:

– Nem vagyunk kalózkod! Ami meg ezeket a holmikát illeti, már itt voltak, amikor mi ideérkeztünk.

A kapitány gúnyosan felkacagott:

– Hm, szóval nem kalózkod! És a holmik itt voltak!

Lelték őket! Találták! Nos, mit találtak még, ha szabad kérdeznem? Ha már olyan találékonyak...

– Találtunk egy asztalt, egy padot, néhány edényt – kezdte sorolni a volt fedélzetmester. Megértette a kapitány gúnyolódását, de igyekezett nyugalmat erőltetni magára. – Másra nem emlékszem – tette hozzá.

– Maga sem, fiatal ember? – fordult most a kapitány Janhoz. – Értékesebb holmikát nem találtak?

– Igenis találtunk! – felelte a csavaros eszű skót. – Hogyne találtunk volna!

– Ki vele, mi volt az? – rikkantott közbe Jefferson, aki szinte elkeseredve vette tudomásul, hogy a skót ilyen simán vall. Szerette volna megdöngönyözni kicsit.

– Hát igen... Egy rossz fűrész meg egy kicsorbult fejsze is volt a barlangban, de sajnos, a fejszét elvesztettük...

A kapitány rettentő haragra gyúlt. Szinte magánkívíül ugrott oda Jan csomagjához, és előrántotta a pénzesdobozt, meg a lila köves tört.

– Szóval mást nem találtak... Hát ez mi? Tudom, a pénzre azt fogják mondani, hogy a hajó elhunyt gazdájáé, de ez a tör, ez a tör...

A nagy felindulástól már beszélni sem tudott. Jefferson ezt a szünetet használta fel, hogy közberikkantson :

– Ez a mi törünk! Az én töröm! És vegyék tudomásul, hogy éjjel kihallgattam magukat! De majd én megszólaltatom a csirkefogóit...

Jan és Black megint csak összenéztek: „nem tévedtünk” – ez volt a pillantásukban. S hallgattak.

A kapitány rákiáltott Jeffersonra, hogy ne beszéljen ostobaságokat, majd kicsit nyugodtabban folytatta:

– Na jó, ne játsszunk bújósdit! Mi tudjuk, miért jöttünk, és azt is tudjuk, hogy maguk megtalálták a kincset. Nos, én egyezséget ajánlok. Adják elő a kincset, és akkor egytized része a maguké lehet, és velünk térhetnek vissza Angliába. Különben...

És fenyegető mozdulattal csapott a pisztolyára.

A két hajótörött hallgatott. Mit is mondhattak volna? Tudták, hogy nem remélhetnek kegyelmet, az egyezséget pedig nem hitték: kalózzal nem szokás egyezkedni. Végül Blacknek kitűnő ötlete támadt.

– Bevallom, hogy megtaláltuk a kincset – jegyezte meg csendesen.

Jan nagyot nézett, de hogy Black kacsintott is, szélesen elvigyorodott. Sejtette, hogy mi következik. Black így folytatta:

– Megtaláltuk, és elrejtettük megint. Mégpedig a kunyhó elé. Elástuk.

A kapitány sípolt. Emberei berontottak.

– Fogjatok ásót! Ezt a két urat azonban előbb kötözzétek meg!

Black mester előreszegezett pisztollyal várta a támadókat. Mivel elsőnek Jefferson rohant neki, a kalóz mellébe lőtt. A másodikat Jan ökle fogadta.

Hiába volt azonban minden ellenállás, a túlerővel szemben nem volt esélyük. Leteperték és szorosan gúzsba kötve a barlang sarkába dobták őket.

Két matróz közben kiszállította a sebesült Jeffersont.

– Be akartok csapni? – rivallt foglyaira a kapitány. – Engem akartok becsapni? Utoljára kérdem, hol a kincs!

Black szinte vidáman mondta:

– Mondom, hogy elástuk. Csak hát most jut eszembe, hogy nem itt, hanem az őserdőben. Elhordtuk a szigetről, és elástuk az erdőben egy fa alá. Gondoltuk, ha már nem lehet a mienk, vesszen ott, ahol van, ne legyen senkié...

Jan hangosan felnevetett. A kapitány, látva, hogy gúnyt űznek belőle, ököllel támadt védtelen foglyaira, s püfölni kezdte őket. Az első ütés Blacket érte: az öreg felnyögött.

A NAGY VARÁZSLÓ

A bennszülött faluban nagy volt az izgalom. A vadászok különös zsákmánnyal tértek haza.

A felbolydult falu népe zajongva gyülekezett a törzsfőnök kalibája előtt, ahol Csemba, a főnök fia, vadásztársaival együtt már türelmetlenül várta apja megjelenését.

Harcosai, akik részt vettek a vadászon, mögötte sorakoztak fel. Kettő közülük ágakból összetákolt hordágyféléket tettek a földre. A különös látnivaló ezen a hordágyon feküdt. Állatbőrbe öltözött fiatal, fehér bőrű idegen volt ez, arca alig látszott a ráragadt vértől. Bal vállát és mellét ugyancsak elborította a ráfeketedett vér.

Jugamba, a törzsfőnök ebben a pillanatban lépett elő kunyhójából. Amikor meglátta a hordágyon heverő fehér embert, menten odasietett hozzá, és kíváncsian szemügyre vette. Megtapogatta, majd egészen fölé hajolva, lélegzetét figyelte.

Jugamba legyintett: ez annyit jelentett, hogy a fehér ember él még, s bizonyára fel fog gyógyulni.

A törzsfőnök szertartásosan üdvözölte fiát, majd parancsot adott, hogy a sebesültet szállítsák az egyik nagyobb kunyhóba. Miután ez megtörtént, visszavonult kalibájába. Fia követte.

– Ki ez a sebesült idegen? Hogy került hozzátok? – kérdezte.

– Éppen csapdákat állítottunk, amikor meghallottuk Bidebának, nyájaink fosztogatójának és öcsém gyilkosának ordítását – kezdte Csemba. – Gyorsan csatarendbe álltunk, de még ki sem adhattam parancsomat az oroszlán bekerítésére, amikor hatalmas dörrenés hallatszott. Az ég tiszta volt, s a dörrenés nem a magasból jött. Bideba nagyot ordított megint, majd jókora puffanást hallottunk. Óvatosan bekerítettük a helyet, ahonnan a hangok jöttek, s kis ideig vártunk, hogy lakmározás közben támadhassuk meg és pusztíthassuk el Bidebát, aki régi adósnk.

– Megöltétek? – kérdezte felcsillanó szemmel a főnök.

– Ha apám megengedi, hadd folytassam. Óvatosan bekerítettük, és akkor kiadtam a parancsot a támadásra. Megrohantuk az oroszlánt, és az egyik harcosunk éppen bele akarta vágni lándzsáját, amikor észrevettük, hogy halott. Szemét lehunyva, vérező testtel feküdt a fiatal harcoson, akit az imént láttál. Ez az idegen ölte meg. Nem tudjuk, hogyan, hiszen kését, amit most át is adok apámnak, az övében találtuk, csupán ez a tárgy volt a kezében – fejezte be elbeszélését Csemba, s előmutatott egy véres pisztolyt.

– Ezt viszont a közelben leltük, a fűben – tette hozzá, s egy puskát nyújtott át a főnöknek.

A törzsfőnök mindhárom tárgyat alaposan megvizsgálta. Legjobban a fényes kés tetszett neki.

– Ez az idegen jót tett nekünk – mondta aztán a fiának. – Elpusztította egyik legnagyobb ellenségünket. Úgy bánjatok hát vele, mintha közénk való volna.

Tom – mert ő volt a sebesült idegen – csak másnap délelőtt tért magához, rövid időre. Azt hitte, álmodik. Furcsállotta, hogy az oroszlánnak semmi nyoma. Türelhetetlen forróság árasztotta el egész testét. Néhány percig kóválygó fejét tapogatva próbálta visszaidézni emlékezetébe a történeteket, de aztán ismét álomba szédült.

Két napig hevert így, mit sem tudva magáról. A harmadik napon arra ébredt, hogy rettenetesen szomjas. Fel akart kelni, hogy innivalót szerezzen, de visszahőkölt: egy fekete nő hajolt föléje. Tom megriadt, de a nő mosolygó képét látva szájára mutatott.

Az asszony kókuszdióhéjban vizet nyújtott neki, de mert Tom nem tudott az edényért nyúlni, megitta, majd kiment a kunyhóból.

A fiú most nézett körül, hol is van. A tágas kunyhóba besütött a nap, és jól megvilágította kerek falait és homokpadlóját. Tom végre megértette, hogy bennszülött faluba vetette a sorsa. A nő viselkedéséből sejtette, hogy nincsenek rossz szándékkal iránta.

Az asszony egy idősebb falubelivel tért vissza. Ez valamit mondott neki, Tom azonban nem értette szavait. A férfi többször magára mutatott, s egy szót néhányszor megismételt, ebből Tom arra következtetett, hogy a nevét mondta meg. Most Tomon volt a bemutatkozás sora.

– Tom Ralph – mondta kétszer is egymás után, tagoltan, lassan, s közben ő is a mellére mutatott.

A férfi elmosolyodott, aztán kiment. Nemsokára ismét megjelent az asszony, ezúttal egy tál zöldséglevessel. Megetette Tomot, akinek igen ízlett a meleg lé s a puhára főtt, ismeretlen gyökérféle: kicsit édes volt.

Így ment ez újabb két napig, majd három napig, talán egy hétig is. Tom képtelen volt pontosan számlálni a napokat. Másnapra mindig elfelejtette, hányadiknál tartott előző este. A feje rettenetesen zúgott, s tépő fájdalmat érzett a vállában.

Egyik nap tizennégy év körüli fiú lépett be a kunyhóba. Egyenesen Tom felé tartott, majd amikor melléje ért, megsimogatta.

A bemutatkozás szertartása megisméltődött: a fiút Jumbónak hívták.

Hamar megszokták, sőt megszerették egymást. Nem sok idő múlva Tom már tudta az egyszerű tárgyak nevét, s pajtása a sikertől fellelkesülve, egyre szorgalmasabban tanítgatta. Időnként megjelent társaságában az idősebb férfi is, akiről hamar kiderült, hogy a törzs főnöke, s akit Tom ezután mindig nagy tisztelettel köszöntött. Katona módra szalutált neki, ami hallatlan jókedvre derítette Jugambát, majd megisméltelte a Jumbótól ellesett üdvözlő mozdulatot – bal kezét homlokához emelte. A főnök komoly arccal viszonzta a tiszteletadást.

Ezután már könnyen ment minden. A főnök meglegedve vette tudomásul, hogy az idegen elismeri méltóságát, s megadja neki a köteles tiszteletet, Tom pedig napról napra mind több jelét láthatta, hogy Jugamba a legnagyobb jóindulattal viseltetik iránta, sőt hogy valamiért hálás is neki. Nem telt bele sok idő, hogy megtudja, mi ez a valami – természetesen a veszedelmes, emberölő oroszlán elpusztítása szerezte meg számára az első perctől fogva a főnök rokonszenvét –, s lassan nemcsak egészsége, de önbizalma, jó kedélye is visszatért.

Végre elérkezett az a nap is, amikor sétálni indulhatott a faluban. Először csak a kunyhó környékét járkalta körül, majd fokozatosan mind messzebbre merészkedett. Jumbó elkísérte mindenhová, sőt időnként karját is odanyújtotta neki, ha látta, hogy barátja elfáradt, s nehezebben lépeget.

Mindenfelől barátságos, mosolygó arcok tekintettek rá, sokan oda is kiáltottak neki; volt olyan is, aki az oroszlán ordítását utánozta, mintegy érdemére célozva.

Jumbó megismertette a faluval. A törzset kitembának nevezték, s ez volt a falu neve is. Lakosai középtermetű fekete férfiak és nők voltak. Tom becslése szerint körülbelül háromszázan lehettek. Erős, kerek fejű emberek voltak, az arcuk is kerek volt, ami eleve barátságos, jóindulatú természet benyomását keltette. Ruházatukat háncsforma növényekből készítették, íj, lándzsa és pajzs volt a fegyverük. Egyesek övében kést is látott Tom. Kérdésére elmondták neki, hogy késeik egy igen messze, valahol északon élő törzstől származnak, de hogy miként jutnak hozzájuk, azt már nem értette.

Kereskednek? Háborúban zsákmányolják? Ezek azonban mind olyan kérdések voltak, amelyekről még nemigen tudott beszélni, hiszen jócskán meghaladták szókincsét.

Annyit látott, hogy a törzs apró szarvasmarhák tenyésztésével foglalkozik. Kisebb mértékben kertészkedtek is, de ez inkább az asszonyok dolga volt. A férfiak csak akkor vonultak ki a faluszéli földekre, ha valamilyen ragadozót kellett elűzniük vagy megfogniuk.

Szívesen vadásztak, bár Tom szerint nem elég eredményesen. Aztán belátta, hogy a primitív fegyverekkel bizony lassabban megy a vadak elejtése, mint a puskával. Alig várta a napot, amikor végleg egészséges lesz, hogy megmutassa nekik, mit tud a puska.

Bár a falu lakói mit sem tudtak puskája erejéről, arról szentül meg voltak győződve, hogy vendégük nagy vadász. Az oroszlánbőrt a maguk módján kikészítették, és odaadták Tomnak, hogy kunyhójában leteríthesse. Fogaiból és körmeiből nyakláncot készítettek számára. Tom a nyakláncot annak az asszonynak ajándékozta, aki az első napokban etette és itatta. Az asszony boldogan vette át az ajándékot, aztán egészen váratlanul sírva fakadt: férjét ugyancsak az oroszlán tépte szét vagy fél esztendővel azelőtt.

Ahogy jobban érezte magát Tom, egyre többször gondolt a hazaindulásra. Váltig törte a fejét, mi lehet Jannal és Blackkel. Bobbyra is sokat gondolt, bár úgy vélekedett, hogy pajtása azóta már bizonyára elfelejtette.

Egy nap fegyverei után érdeklődött. A megkérdezett férfi elfutott, s egy lándzsával tért vissza, majd mikor Tom elmagyarázta neki, hogy nem ezt a fegyvert akarja, hanem a sajátját, egy íjat hozott neki.

Tom megsejtette, hogy puskáját és pisztolyát nem tartják fegyvernek a feketék, illetve nem

tudják, mire valók. Megpróbálta óvatosan megtudni, hol lehetnek fegyverei, de hiába tudakozódott, hiába kereste-kutatta őket napokig, nem akadt nyomukra, belenyugodott, hogy elvesztek.

Egy napon közölte a főnökkel azt a szándékát, hogy elmegy. Jugamba rettenetesen megsértődött.

– Bántott valaki? – kérdezte. – Mert ha igen, mondd csak meg, ki volt az, fejét veszem!

Tom tiltakozott. Nem, nem bántotta senki.

– Hát akkor miért mennél el? – kérdezte értetlenül a főnök. – A legszebb kunyhót adtam neked, és te elmennél?

A fiú rájött, hogy hiába próbálná megmagyarázni, mi készíti útra. Elhatározta tehát, hogy egy alkalmas pillanatban megszökik. Igen, de fegyverei nélkül nemigen mert nekivágni az őserdőnek. Legalább Bobby volna vele! Akkor nem félne semmitől!

Közben jól összebarátkozott Csembával, a főnök fiával is. Csemba volt a faluban a legjobb vadász, s ez adta az ötletet Tomnak, hogy ajánlkozzék: elkíséri egy vadász körútjára.

Csemba örömmel fogadta az ajánlatot. Tom kikötötte, hogy először arra a helyre menjenek, ahol őt megtalálták. A főnök fia ebbe is beleegyezett.

Csemba magához vett hat harcost, s másnap reggel útnak is indultak. Jugamba, aki kezdte féltékenyen figyelni Tomot, megígértette vele, hogy nem szökik el, hanem visszatér a harcosokkal együtt. Tom könnyen adta szavát, mert egyelőre nem volt szándékában elmenni, de azért kicsit kellemetlenül érintette, hogy a főnök átlát rajta.

Kiérve a faluból, egy hegy oldalában folytatták útjukat, majd nemsokára elértek arra a helyre, ahol a törzs harcosai meglelték Tomot. A fiú váltig csodálkozott, hogy a faluhoz milyen közel érte az oroslán támadása. Aztán eszébe jutott, hogy lám, milyen is a véletlen... Ha az oroslán nem támadja meg, ha nem eszméletlen állapotban szedik össze a kitemba törzs tagjai, tele bizalmatlansággal és félelemmel, ellenségként vetődik falujukba, s talán meg is kell sebesíteni néhányat mostani barátaiból. Ezt rögtön el is mondta Csembának, aki azonban nem értette, tulajdonképpen min töpreng Tom.

– Ha ellenségként jössz, ellenségként is fogadunk – mondta. – De barátként kerültél hozzánk, jótevőnként. Hogyne fogadtunk volna a szívünkbe!

Miután Csemba pontosan megmutatta neki a helyet, ahol találták, Tom izgatott keresgélésbe kezdett. Csemba megkérdezte, mit keres. Tom erre azt válaszolta, hogy megmondta már néhányszor, mégsem kapta meg... Végül is mérgében egy bottal lerajzolta a homokba pisztolyát és puskáját. Csemba összezsápta a tenyerét:

– Hát ezek a fegyvereid? Bizony azok ott vannak a faluban, apám kunyhójában. Nagyanyám szokta velük a földet bökdösni, mert kitalálta, hogy többre megy velük, mint egy ággal.

Tom megdöbbenve vette tudomásul, hogy kitűnő angol lőfegyvereit kapának használják a kitemba törzs tagjai... Kiderült, hogy történelemből viszont remek nyakláncok készültek, s csak a véletlenül múlt, hogy nem pillantotta meg őket valamelyik asszonyon. Ennek az volt az oka, hogy a ritka szép láncokat az asszonyok ünnepnapra tartogatták, hétköznap nem akarták koptatni, márpedig ünnep ritkán volt a kitembáknál.

– Na, majd lesz elefántvadászatkor – vigasztalta az elszontyolodott fiút Csemba. Majd hozzátette: – De ha akarod, én előbb is összeszedem a golyóidat számodra. Bár nehéz lesz, mert az asszonyok bizonyára nem szívesen válnak meg tőlük...

Továbbindultak. Most már Tom vette át a vezetést, hiszen a környéket jól ismerte. Hamarosan elértek arra a részre, ahol Tom közel egy hónapig vadászgatott.

Tom rögtön felfedezte Bobby fészket.

Vajon itt lesz-e még? Vajon megismeri-e még? Szüntelen ez a két kérdés forgott a fejében. Csembának és harcosainak meghagyta, hogy húzódjanak arrébb, és semmi esetre se jöjjenek elő hamarabb, mintsem ő hívja őket, s még akkor se jelentkezzenek, ha valami különöset látnak.

Szíve a torkában dobogott. Elhajításra készen tartva lándzsáját, óvatosan hatolt be a bozótba. Háromnégy lépést sem tehetett, amikor oroslánszörre bukkant. Kiugrott a bokorból, és vad táncba kezdett.

– Itt van! Itt van! – kiabálta.

Csemba előbújt, mivel azt hitte, neki szól a kiáltás, de Tom visszazavarta. Közben elszontyolodva jutott eszébe, hátha tévedett. Itt volt Bobby, az biztos, de hogy még mindig itt tanyázik-e, nos, ez nagyon is bizonytalan. Felállt a közeli kőkupacra, és néhányszor kiáltott egyet. Gondolta, előbb valamivel fel kell hívnia az oroslán vagy kölykei figyelmét, hogy aztán hívó jelét eredményesen hallathassa.

Elhangzott a hívójel, és... semmi. Még egyszer: ekkor, vagy félszáz lépésre tőle, hatalmas nőstény oroszlán ugrott ki az alacsony bozótból, ahol déli álmát aludhatta.

Bobby volt. Legalábbis Tom esküdni mert volna rá...

Az oroszlán láthatóan nem volt ilyen biztos a dolgában, mert előjött ugyan, de tovább nem mozdult.

Tom újra hívta. Majd szóval is:

– Bobby! Bobbykám! Hát nem ismeresz meg? Bobby futva közeledett Tom felé. Csemba felkiáltott, de nem mert előjönni: megbabonázva figyelte a történeteket.

A feketék ijedelmére Tom most eldobta a lándzsát, és térdelve várta az oroszlánt, sőt mikor az melléje ért, átölelte, s a füle tövét kezdte vakargatni. A fenevad halk morgással viszonzta a kedveskedést, s közben lustán csapkodott a farkával. Aztán olyan játékba kezdtek, hogy a feketék nem tudtak hova lenni a csodálattól és rémülettől. Nem tudták, csodálják-e vagy féltsek-e ezután Tomot: dermedten várokoztak, mikor hívja őket a nagy hatalmú fehér vadász.

Az pedig talán el is feledkezett volna róluk, ha Bobby nem kezd morogni, mégpedig nem barátságosan, hanem olyan igazi oroszlán módra, gyanakodva és haragosan.

Tom ekkor odakiáltott Csembának, hogy előjöhetnek. A főnök fia csak azért engedelmeskedett a hívásnak, mert nem akart harcosai előtt szégyenben maradni: hogyné, hogy a fehér vadász bizonyuljon bátrabbnak! Azt már nem! Miután látták, hogy az oroszlán nem ront rá Csembára, csupán megmorogja, a többiek is előmászta fedezékükből. A félsz azonban tovább is ott motoszkált bennük.

Hát még amikor Bobby kölykei is megjelentek!

Talán el is futottak volna, ha Tom nem parancsol rájuk, hogy gyűjtsenek fát, mert éjszakára itt maradnak. Nosza, mindnyájan a legnagyobb igyekezettel láttak neki a tűzrevalógyűjtésnek, csak hogy elkerülhessenek az oroszlán család veszélyes közelségéből.

Másnap megláthatták, miként vadászik Tom és Bobby. Egyik ámulatból a másikba estek. Délután zsákmánnyal megrakodva érkeztek vissza a faluba.

Az oroszlánok megjelenése nem kevés rémületet okozott, de Csemba hamar lecsendesítette a háborgó, kedélyeket. Tomot ettől kezdve a kiteмба törzs a Nagy Varázsló jelzővel illette.

Az oroszlánokat egy barlangban telepítették le, mégpedig a falun jóval kívül, s mivel Tom maga vállalta, hogy őrködik rájuk, Jugamba sem emelt szót a bestiák szomszédsága ellen.

Csupán egyvalaki kedélyét nem lehetett lecsendesíteni: a falu varázslójáét. Hiszen ellenlábasa támadt!

MIT TUD A PUSKA?

Tom végre elérte, amit akart. Fegyverei, noha elég rossz állapotban, de megkerültek, töltényeit is sikerült összekunyerálnia az asszonyoktól, akiknek szebb és jobb ékességeket ígért cserébe, sőt Bobby is a közelében volt megint. A négy nagyra nőtt oroszlánkölyök ugyan megsokszorozta gondjait, hiszen neki magának is segédkeznie kellett ellátásukban, ha nem akarta, hogy pajtása ismét elcsavarogjon, de fő, hogy együtt voltak – most már akármelyik nap indulhatott volna a szigetre.

Éppen fegyvereit tisztogatta, zsírozta kunyhója előtt, amikor Csemba lépett melléje.

– Elefántvadászatra készülünk, és nagyon örülnénk, ha te is részt vennél benne – mondta.

Tom hümmögött. Ez újabb késedelmet jelentett. De aztán eszébe jutott, hogy ennyivel mégiscsak tartozik vendéglátóinak, és rábólintott. Csemba elvigyorodott:

– Mondd meg, milyen fegyvert adjak. Új, erős íjat és lándzsát készíttetek számodra, ha kívánod.

Tom megrázta a fejét, majd rámutatott puskájára:

– Van nekem fegyverem. Nem kell ennél jobb. Csemba hitetlenkedve nézegette a puskát. Sehogy se fért a fejébe, hogy barátja „ezzel a bottal” készül elefántvadászatra.

Aggodalma jogos volt, hiszen nem ismerte, nem *ismerhette* a puska erejét. Márpedig az elefántvadászat nem kis dolog. Nem kevés bátorságot s annál is nagyobb ügyességet igényel. Mester legyen a talpán, aki úgy eltalálja nyílával a hatalmas állatot, hogy annak ne legyen több alkalma támadni... Jaj annak a vadásznak, akit sebzett elefánt vesz üldözőbe! A kiteмба törzs asszonyai tanúskodhattak erről: nem egynek taposta szét az emberét a megdühödött, sebzett elefánt.

– Majd meglátod – mondta Tom. – Majd megtudod te is, mit tud a puska.

Csembáról lerítt, hogy továbbra is kételkedik. De aztán mégis belenyugodott, hogy Tomnak nem kell más fegyver. Úgy vélte, barátja, a Nagy Varázsló éppúgy elbűvöli majd az elefántokat, mint ahogy ezt az oroszlánokkal tette. Vagy lehet, hogy csak *úgy*, füttyszóval csalogatja a csapdába őket?

A vadászat előtti napon nagy volt a nyüzsgés a faluban. Mindenki a közelgő eseményre készülődött. A férfiak a vadászatra, az asszonyok a győzelmi torra: afelől nem volt kétségük, hogy sikerrel végződik a vadászat, annyira bíztak Tomban.

A kis csapat hajnalban útnak indult. Előreküldtek egy felderítőt, hogy az rögtön jelentse, ha elefántot lát.

Alig haladtak néhány mérföldet, amikor a felderítő lihegve visszaérkezett:

– Elefántok! Háromszor négy elefánt!

Óvatosan nyomultak előre. Tom, miután megpillantotta a legelésző csordát, lehasalt. Intett Csembának, hogy várjanak, majd kúszni kezdett. Csemba azt hitte, hogy Tom csupán ki akarja kémlelni, merről támadják meg az óriás állatokat, hát nyugodt volt. Harcosaival együtt letelepedett a fűbe – innen figyelték a fehér vadász mozdulatait.

Tizenkét különböző korú és nagyságú elefánt volt a csordában. A szél felőlük fújt. Gyanútlanul legelésztek, ormányukat lóbálták, s mulatságosan legyezgették magukat otromba lapátfüleikkel.

Tom már csak ötven-hatvan yardnyira lehetett az állatoktól, amikor észrevette, hogy Csemba ott lélegzik mögötte. A főnök fia még mindig szégyellte magát a korábbi eset miatt, amikor annyira inába szállt a bátorsága. Semmi kedve sem volt hozzá, hogy tétlenül lesse, mire megy egyedül Tom. Igaz, arra nem gondolt, hogy barátja máris azon töpreng, melyik elefántot vegye célba.

A fiú választása egy hatalmas bikára esett.

A puska eldőrdült.

Csemba csak azért nem ugrott talpra, mert az elefántok közelsége ösztönösen visszatartotta ettől. Kimeredt szemmel bámult a megriadt csordára, s meglepetésében kezét is a homlokához emelte, amikor látta, mint esik össze az egyik szürke góliát, mint zuhan nagyot puffanva a földre, miközben recsegve töri-zúzza a bokrok ágait maga körül...

Tom felugrott. Lövése az elefántot füle tövében találta. A golyó nyilván agyvelejébe fúródott, s az állat rögtön kimúlt. A csorda többi tagja vadul csörtetett az őserdő mocsaras mélyébe.

Ekkorra már a feketék is talpra ugrottak. Látva, hogy Tom az elefánt mellé lép, futva igyekeztek a helyszínre, és – bár elég távolról – körülvették a zsákmányt.

Tom meglökte puskája agyával a vastagbőrűt, de az nem mozdult. Kése nyelével megkocogtatta kifejllett agyarát. Semmi jel.

– Na látod – fordult aztán Csembához, aki szemét hol az elefántbikára, hol Tom fegyverére emelte –, ezt tudja a puska...

S hogy még egyszer bemutassa ámuló barátjának lőfegyvere csodás képességét, célba vett egy madarat, s lelőtte. A madár – közelgő dögkeselyű volt – a lábuk elé zuhant.

A feketék vad táncba kezdtek, majd elkezdték feldarabolni a hatalmas állatot. Ketten közülük futva igyekeztek a faluba, hogy megvigyék az örömhírt, és segítséget hozzanak a hús és az agyarak elszállításához.

Jó néhányszor fordultak, mire a zsákmány utolsó darabját is eltakarították a helyszínről.

Az est beálltával a faluban mindenütt tüzeket gyújtottak. Minden család húst sütött, s a kitemba törzs csak úgy úszott a boldogságban. Nem is annyira a zsákmány miatt, hiszen nemegyszer megesett, hogy nagyobb állatot is sikerült lenyilazniuk, nem... Annak örültek, hogy ez alkalommal senki sem hagyta ott a fogát – az elefánton kívül...

Az ünnepségen persze a falu varázslója is részt vett. Megsejtette, hogy Tomnak a puskájában van az ereje, hát valami módon meg akarta fosztani tőle. Ravasz tervet eszelt ki.

Álarcos harcosok kíséretében jelent meg Tom kunyhójánál, ahol éppen Jugambával beszélgetett a fiú. A főnök ragyogott az örömtől, madarat lehetett volna vele fogatni. Tom úgy gondolta, kihasználja az alkalmat, s megkéri, engedje el, ha csak rövid időre is. Alig kezdtek azonban beszélgetni, amikor megérkezett a varázsló kíséretével.

A körülállók tisztelettel nyitottak utat neki, maga Jugamba is félreállt.

A varázsló körültáncolta Tomot, majd helyet mutatott neki a földön. A fiú nem akarta megbántani a kitemba törzs tagjainak érzékenységét, s letelepedett, de közben éberem figyelte a varázsló minden mozdulatát. Valahogy nem tetszett neki ez a hókuszpókusz, bár inkább önérzete tiltakozott a „megtiszteltetés” ellen. Ostobaságnak tartotta, hogy varázslónak nézik, de hát hogyan tudta volna megmagyarázni, hogy mindössze hazája fegyverkovácsainak köszönheti csodás tudományát?

Az álarcos varázsló most a kunyhót keringte körül. Kétszer, háromszor... Majd hirtelen belépett a kalibába. Tom fel akart emelkedni, hogy utána menjen és kizavarja, de Jugamba intett neki, hogy ne mozduljon.

A hivatlan vendég rövidesen újra megjelent az ajtóban. Tom puskája volt a kezében. Forogva indult el vele az erdő széle felé.

Aztán eltűnt a sűrűben.

Tom már nem győzte tovább. Varázsló ide, főnök oda: másodszor nem fosztathatja meg magát puskájától. Fölkapta pisztolyát, hogy a tolvaj nyomába szegődjék.

Illetve eredt volna, ha Jugamba nem állja útját. A fiú haragjában szidni kezdte, mégpedig felindulásában angolul, amit a főnök persze nem értett. Olyan elképedt arcot vágott, hogy Tomnak nevetnie kellett.

– Főnök, én elmegyek – mondta. – Egy percig se maradok itt.

Jugamba bólintott.

– Beleegyezel? – kérdezte csodálkozva Tom.

Jugamba fejét rázta.

– Mi az, nem tudsz beszélni? – rivallt rá a fiú, aki ismét kezdte elveszteni türelmét.

Jugamba fejét rázta.

Tom csak ekkor vette észre, hogy miért nem szól a főnök.

Rágott. Jókora falat elefántpecsenye volt a szájában.

Ebben a pillanatban velőtrázó ordítás hangzott az erdő felől, aztán mintha az ég zendült volna meg: egész csapat oroszlán bömbölt.

Az ünnepi hangulatnak menten vége szakadt. A falu népe dermedten várta, mi következik.

– Gyere! – kiáltott oda Tom a főnöknek, aki ijedtében egészben nyelte le a falatot.

Alig tettek száz lépést az erdőben, amikor megpillantották Bobbyt, szájában Tom puskájával. Kölykei ott ugrándoztak körülötte.

A varázsló nem volt sehol.

HERKULES

Bobbynak mentségére szolgáljon, hogy nem ölte meg a varázslót, csupán megfutamította. Ez Jugamba előtt is világos volt. De vajon hová tűnhetett? Vagy talán mégis volt *annyira* varázsló, hogy szárnyra kapjon, s így mentse az irháját?

A titok váltig izgatta a falu népét, de aztán hamar belenyugodtak a kitembabeliek, hogy volt varázsló, nincs varázsló... Sőt egyenesen örültek ennek a váratlan fordulatnak, hiszen Bukumba – így hívták a hókuszpókusz mestert – nem kevés húst és terményt sepert be rajtuk szolgálataiért. Egy-egy esőcsinálás után nem kevesebb, mint három marhát zsarolt ki a megszorongatott falu népéből...

Aztán ez az izgalom is elfelejtődött hamarosan. Újabb elefántcsorda jelent meg a közelben. Pusztították a földeket, veszélyeztették a kóborló gyerekek biztonságát, sőt olykor egészen a falu széléig merészkedtek, nem törődve az őrt álló Bobbyval és kölykeivel, amelyek – nem tudni, féltékenységéből-e vagy csak Tomnak engedelmességgel – teljesen visszahúzódtak barlangjukba.

Tomnak végre sikerült megegyezésre jutnia Jugambával. A főnök megígértette vele, hogy távozása előtt segít megrendszabályozni az elefántokat, ennek fejében viszont felajánlotta, hogy kíséretül Tom rendelkezésére bocsátja néhány harcosát.

A hajtóvadászatot másnap reggelre tűzték ki. Tomnak közben az az ötlete támadt, hogy megpróbál egy elefántot elfogni s esetleg megszelídíteni.

– Ha tervem nem sikerül, még mindig lelőhetjük – magyarázta Csembának. – Ne aggódj, egyet azért mindenképp elejtek majd.

Másnap szíjakkal, kötelekkel felfegyverkezve indult útnak. Csemba és társai néhány száz lépés távolságból követték. Puskáját is a főnök fiára bízta, azt mondta, arra egyelőre nem lesz szüksége, de figyelmeztette Csembát, ne nyúljon a fegyverhez.

Nemsokára feltűnt a lassan vonuló, hosszú láncra szakadozott elefántcsorda. Tom megálljt intett kísérőinek, ő maga pedig vállára vetve a legerősebbnek látszó szíjfonatot, felkúszott az egyik közeli fára. Innen követte, ágról ágra szökdecselve, mászva a kényelmesen mozgó, nagy állatokat. Hamarosan utol is érte őket. Egykettőre kiszemelte áldozatát, egy fiatal hím elefántot.

Az elefántok új csapást törve, nagy recsegés-ropogás közepette haladtak előre. Sejtelmük sem lehetett a rájuk leselkedő veszedelemről, Tomnak azonban így is minden erejét, ügyességét össze kellett szednie, hogy követhesse őket a szövevényes lombzatban.

Hurkot kötött a szíjfonat egyik végére, majd az állatok közé dobta, mégpedig közvetlenül a kiszemelt állat elé. A hurok földet ért. Az első kísérlet nem sikerült: a fiatal bika átlépte a kivetett pályát.

Hosszú türelmjáték következett ezután. Hatszor kellett Tomnak kivetnie a hurkot, mire végre is sikerült beleléptetnie áldozatát.

Villámgyorsan megrántotta a szíjat: a hurok az állat hátsó bal lábára szorult.

A fiú most lejjebb ereszkedett, miközben lazán továbbengedte a tekergő szíjat. Végét a fa derekára csavarta.

Az elefántok továbbvonultak, mit sem törődve a hurok miatt botladozó társukkal. A fiatal hím állat megállt, s lassan lóbálta ormányát, mintha tanácsalanságát akarná kifejezni.

Tom lemászott a fáról, s visszafutott kísérőihez. Magához vette puskáját, majd együtt közelítették meg a még mindig nyugodtan álló foglyot. A többi állat eközben el is tűnt szem elől.

A foglyot a feketék megkötözték. Ahogy emelgette hátsó jobb lábát, ügyesen erre is hurkot vetettek, majd szorosra húzva, ennek a szíjnak a végét is odakötötték az egyik fához. Így aztán a bika mozdulni sem tudott, csupán állt: széjjelhúzott, remegő hátsó lábai tehetetlenné tették. Ezután derekára vetettek pályát, ami azonban már nem ment olyan könnyen, hiszen az állat végre feleszmélt s védekezett. A manőver ennek ellenére sikerült, s Tom újra a csorda nyomába eredhetett, először a csapáson, majd ismét a fák lombjai között.

Célba vette a legutolsónak maradt állatot. Megcélozta, s elsütötte puskáját. Az elefánt nagyot trombitált, aztán térdre rogyott. Erőlködve próbált meg talpra állni, aztán még egyet trombitált, s nem mozdult többé. Társai vad iramban, hátra sem tekintve csörtettek tovább, s menekülésük közben szinte összetaposták egymást.

Tom nem sokat törődött az elejtett elefánttal, átengedte a fekete harcosoknak. A fogoly jobban érdekelte.

Aznap este megint nagy ünnepséget rendeztek Kitemba falujának lakói. Tom a törzsfőnök és a vének társaságában gyönyörködte végig a színpompás táncokat, vadászjeleneteket, s büszkén hallgatta az öregek elismerő szavait, hőstette méltatását. A jelenetek elefántfogását is megelevenítették. Ezúttal nem volt szó „csodás képességekről”, „varázslatról”, hiszen mindenki tudta, ehhez a mesterséghez kizárólag hozzáértés és rátermettség kívántatik, s mindez nyilvánvalóan megvolt vendégükben. Meg is választották a vadászok vezetőjének. Jugamba is egyre biztatta, ne szerénykedjék, fogadja el a kitüntetést, s biztosítsa magának – mint mondta – élte fogytáig vezető helyét a falu társadalmában, de Tomra az efféle érvek észrevehetően aligha hatottak. Inkább az foglalkoztatta, hogy megszelídíti a fogoly elefántot, s most egyszerre azt sem bánta, ha emiatt esetleg csupán hetek múlva indulhat vissza a szigetre.

Titokban arra gondolt, magával viszi az elefántot. Jó hasznát vennék a különféle nehéz munkákban... Bobby ugyan remek pajtás, bizonyára kölykei is kitűnő házőrzőnek bizonyulnak majd, de hát oroszlanál mégsem lehet terhet cipeltetni. Ezt a szerepet Herkulesnek kell vállalnia...

A név magától adódott: Herkules mintapéldánya volt gigászi fajtájának. Fiatal kora ellenére hatalmas erő lakozott benne. Szinte érthetetlen, miért nem használta elfogásakor erejét – egyetlen mozdulattal megszabadulhatott volna, ha alaposan nekifeszül az egy szál szíjnak.

Tom naponta meglátogatta fához kötözött foglyát, de egyelőre mindig úgy, hogy az ne vegye észre. Az állat már harmadnapra minden ehetőt felfalt maga körül, egy hét múlva pedig már alig állt a lábán az éhségtől és kimerültségtől. Tom ekkor mutatkozott első ízben.

Az elefánt vadul rátrombitált. A fiú felszedett egy nyaláb falevelet, s ormánya elé dobta. Az elefánt egy ideig gyanakodva leste Tomot apró szemével, majd pillanatok alatt eltüntette a reggelit.

A jelenet ettől kezdve minden áldott nap megismétlődött. Tom először egymaga, majd meg a törzs tagjainak segítségével szállította mindig ugyanabban az órában az elefánt étkezőasztalára az enivalót, a vizet. Herkules láthatóan hamar megszokta az összkomfortos ellátást, s mind vidámabb lett, jóindulatúan legyezgetett lapátfülével, s mintha trombitálása is megenyhült volna: barátságos üdvözlésnek tűnt.

Egy alkalommal ismét lopva közelítette meg foglyát. Az elefánt türelmesen állt, ormányát lóbázta, semmi izgalomnak nem mutatta jelét. Ahogy azonban közeledett az etetés és itatás ideje, egyre nyugtalanabb lett. Végül már úgy csapkodta oldalát ormányával, mintha legyeket hessegetne. Tom megsajnálta, lemászott a fáról, és eléje dobta az ezúttal előre odakészített elemőzsiát. Az elefánt a szokottnál is nagyobb örömmel üdvözölte a jótéteményt. A fiú annyira nekibátorodott ezen, hogy kézből etette meg.

Az ötödik héten már egészen a közelébe merészkedett Herkulesnek. Újabb hét múlva az elefánt már nyugodtan tűrte simogatását, mire Tom jó viselete jutalmaként kiszabadította egyik lábát, a másik pányvát pedig meghosszabbította. Az elefánt nem lódult meg, nem próbált kitörni, csupán rövid sétára indult, néhány lépésnyire persze, de hát mozgás volt ez is, s láthatóan jólesett neki a zsidbadt senyvedés után.

Nem sok időre rá az elefánt már hallgatott parancsaira. Parancsszóra indult meg, és parancsszóra állt meg. Tom egész napokat töltött idomításával.

A hatodik héten döntő próbára szánta el magát. Leoldotta a fáról a pányvát, s végét karjára csavarta. A szíj Herkules lábán maradt. Ormányánál fogva vezetgette, s a vastagbőrű engedelmesen követte gazdáját. Megindultak a falu felé. Nem, még nem vitte be a faluba – a sok ember látványa megriaszthatta volna –, hanem a falu közelében, egy dűsan benőtt tisztáson keresett helyet számára, s egy vastag fához kötötte ismét. Az állat innen jól kiláthatott a zsidbongó falu felé, de a falubeliek nem láthatták Herkulest. Tom a biztonság kedvéért mindenkit elparancsolt az erdőszélről.

Néhány nap múlva bevonult szolgájával a faluba: szolga volt már Herkules, engedelmes szolga, nem fogoly. Volt nagy meglepetés! A falubeliek talán jobban, meg voltak lepve, mint maga az elefánt – még soha senki sem próbálkozott az elefántok megszelídítésével, hiszen az afrikai elefánt közismerten ingerlékeny, makacs állat. Ebben is különbözik indiai rokonától. Zajongva vették körül a

hatalmas állatot, míg Tom rájuk nem szólt, hogy meg ne vadítsák. Herkules izgatottnak látszott, de Tom egy-két szíjrándítással rendre intette, majd mikor megjuhászodott, jutalmul megveregette a nyakát.

A körséta után ismét visszavezette az elefántot „istállójába”, az erdőszélre, s megint kikötötte, de most már egészen lazán, hadd mozogjon, legelésszen, ha akar.

Az idomítás a továbbiakban egyre inkább ügyességi gyakorlatokra összpontosult. Herkulesnek vezényszóra kellett feltennie Tomot fejére, majd levennie onnan. Nem kis nehézséget okozott a jobbra és balra fordulás betanítása. Idővel azonban mindez könnyen ment. Herkules még hátrálni is megtanult, s most már csak az hiányzott, hogy ugyancsak parancsra, meghatározott számú lépést tegyen... De ez túl sok lett volna, erre egyetlen elefánt sem képes, Tom is csupán játékból próbálkozott a dologgal.

Következtek a nehezebb próbák, pontosabban szólva a teherpróbák. Tomnak rá kellett jönnie, hogy az elefánt ereje mégsem határtalan, miként azt eleinte hitte. Elég hamar elfárad, meg is sebesül, különféle betegségei támadnak. Csodálatosképpen bőre bizonyult különösen érzékenynek, gyakran keletkeztek rajta feltörések, egészségtelen, sebes foltok, melyeket aztán Tomnak kenegetéssel kellett elmulasztania.

E foglalatosság közepette el is telt a nyár. Következett az esős évszak. Állatainak gondozása és idomítása egyre több munkát adott Tomnak. Sokszor szakadó esőben kellett kimennie az erdőszélre, hogy Herkulest alkalmasabb fa alá állítsa, ahol nem éri annyira a víz, s ahol több táplálékot lelhet magának. Bobbyról és csemetéiről sem volt szabad elfeledkeznie, ha nem akarta, hogy védeneci elvaduljanak tőle.

Az oroszlánoknak elég szűken volt helyük a kijelölt barlangban. Ha bement hozzájuk játszani, egyikük-másikuk mindig kigurult hancúrozás közben az esőre, s alig lehetett aztán megszárogatni. A kölykök alaposan megnöttek a nyár folyamán. Ha valamelyik játékból nekiugrott Tomnak, bizony rögtön ledöntötte a lábáról.

Tom az esőzés alatt külön foglalkozott Herkulessele és az oroszláncsaláddal, de tisztában volt vele, hogy a legnagyobb és talán legkevesbé biztos eredménnyel kecsegtető munka csak most következik. Össze kellett szoktatnia az oroszlánokat az elefánttal.

A jó idő beköszöntével erre is nyílt alkalom. Az első kísérlet azonban balul ütött ki. Bobby ordított, mégpedig torkaszakadtából, és Tom parancsára sem hagyta abba az üvöltözést. Az elefánt sem viselkedett különben: ha Tom nem tartja vissza, még rárohan Bobbyra. Tom sokáig kínlódott, míg végre annyit elért, hogy a két állat nem akarta rögtön megtámadni egymást. De barátság? Erről egyelőre szó sem volt.

Kitűzte az indulás napját. Jugamba legjobb harcosainak jelenlétében búcsúztatta. Az ünnepség után a főnök felszólította harcosait, hogy jelentkezzék, aki szívesen szegődne vendégükhöz.

Kivétel nélkül mind jelentkeztek. Jugamba maga választotta ki a kis csapatot a legderekasabb ifjak közül, s megparancsolta nekik, hogy másnapra készüljenek össze: hosszú útra indulnak. Tommal ünnepélyesen megígértette, hogy ha nem találja már a szigeten honfitársait, visszatér, és hogy egyébként sem feledkezik meg a kiteмба törzsről, új barátairól.

A kísérlet vezetője az ugyancsak önként jelentkező Csemba lett. Pirkadatkor körülbelül negyven bennszülöttel, Bobbyval és kölykeivel meg Herkulessele útnak is indultak. Poggyászuk nem sok volt, csupán élelmiszert raktak az elefánt hátára.

Jókedvűen, de igen lassan haladtak előre. Bobbyval és kölykeivel nem volt baj, annál több az elefánttal és a kísérlet tagjaival. Az elefánt miatt hosszú déli pihenőket kellett tartaniuk, az emberek miatt korán kellett lefeküdniük.

Bobby hol a csapat előtt, hol meg mögötte kószált, de sose kellett Tomnak ellenőriznie, mit csinál. Az oroszlán láthatóan hozzászokott már az önállósághoz, magától is tudta, mit kell tennie, kölykeit pedig ő maga dirigálta, mégpedig a legteljesebb sikerrel.

A csapat élelmezését is ők vették át, s meg-megjelentek egy-egy antiloppal, zebrával. A kis csapat elég nagy volt ahhoz, hogy minden vadat elriasszon, vadászatra tehát nem sok alkalom nyílt. A fekete kísérők nem győztek csodálkozni, amikor látták, milyen türelmesen várnak sorukra az oroszlánok, hiszen Tom soha nem nekik adta a legelső falatokat.

A negyedik napon ismeretlennek tűnő tájon haladtak át. A feketék sem jártak még erre, s Tom igen nehezen tájékozódott. Egy év telt el azóta, hogy eljött a szigetről, márpedig egy esztendő hihetetlenül meg tudja változtatni a forró égövi táj képét. Tom megpróbálta követni a patakok medrét,

bár ezek többször csalóka nyomnak bizonyultak: nem mind ömlöttek a tengerbe.

Már hatodik napja meneteltek, amikor Tom kezdte úgy hinni, hogy ismerős számára a vidék. Egy-egy nagyobb fa, egy-egy tisztás keltette benne ezt az érzést. Nyugtalansága azonban már csak akkor múlt el végleg, amikor rábukkant a patakra, arra a kis patakra, amely eső idején folyóvá duzzadva rohan a tenger felé...

– Hurrá! – kiáltott fel Tom, miután megpillantotta a patakot.

Már csak négy óra, vagy talán annyi sincs, és megláthatja elhagyott bajtársait!

Tom sürgette csapatát, siessenek, de az emberek fáradtak voltak, pihenni akartak már. A fiú belátta, hogy nem foszthatja meg őket alvásuktól, hát meghagyta nekik, táborozzanak le nyugodtan, ő előremegy.

Eloldotta Herkules pányváját, és kettesben nekivágtak az útnak. Bobbyt nem vihette magával, mert az oroszlánok épp csavarogtak valahol.

Futásra ösztökélte az elefántot. Herkules nekilódult, s csak úgy döngött a föld a léptei alatt. Tom hamarosan kifulladt mellette, s fel is vétette magát a vastagbőrű hátára. Herkules nem fékezte iramát ezután sem, buzgón szaporázta lépteit. Tom hamar rájött, miért: a tenger közelségét érezte.

Éppen lebukott a nap, amikor elértek a tengerpartra. Tom az őserdő szélén hagyta Herkulest, maga pedig egyenesen a szigetre tartott. Alig lépett azonban a hídra, lövést hallott a barlang felől.

Roszzat sejtve állt meg, hogy hallgatózzék, s valóban, idegen hangok ütötték meg a fülét. A faház előtt elbújt egy bokorban, s onnan figyelte, mi történik odabent.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, s két férfi lépett ki rajta. De nem! Hárman voltak! A harmadik sebesült lehetett, mert félig támogatták, félig cipelték.

A három idegen lassan távolodott. Tom le nem vette volna tekintetét imbolygó árnyaikról. Rövidesen evezőcsapásokra lett figyelmes, majd felfedezte az öbölben világító hajólámpát.

Hajó! Idegen hajó! Vajon milyen hajó lehet? És kik lehetnek az utasai? A lövöldözés nem arra vall, hogy jó szándékkal érkeztek...

Tom felkelt, és óvatosan belesett a faházba.

AZ UTOLSÓ PILLANATBAN

A barlangban nyolcan voltak, a két hajótörött meg hat idegen. Jan és Black gúzsba kötve a sarokban gubbasztott, előttük egy hajóskapitányi egyenruhát viselő férfi állt: szavait nemigen lehetett érteni, de hangjából világosan kiértett, hogy nem éppen a legbarátságosabban beszél a két megkötözöttel.

Tom nem értette, mi olyan mulatságos Blacknek, meg mi miatt kacarászik Jan, de mikor a kapitányféle öklével belecsapott a fedélzetmester arcába, nem töprengett tovább. Közbe kellett lépnie, akár élete árán is; nem tűrhette, hogy védtelen barátait szeme láttára üssék.

– Fel a kezekkel! – kiáltott be az ablakon. A hat idegen egyszerre lendítette karját a levegőbe. A barlangban derengett némi fény, de kint koromsötét volt, s hiába forgatták szemüket, a hang tulajdonosát keresve. Csak a pisztolyt láthatták, amely fenyegetően meredt rájuk.

– Hátra arc! Odaállni a falhoz! Senki ne mozduljon, mert különben halál fia! – vezényelte Tom, s a meglepett férfiak engedelmessé váltak parancsának.

A fiú közben zajtalanul besurrant a barlangba, széleseben elvágta Jan kötelékeit, majd kezébe nyomta kését – pár pillanat múlva Black is szabad volt. Black korát meghazudtoló fürgeséggel kapta fel az asztalról pisztolyát, míg Jan Tom puskáját ragadta meg.

Hármasban fegyverezték le a falnál ácsorgó banditákat: a fiúnak most már-nem voltak kétségei, hogy gonosztevők támadtak bajtársaira.

Csak ezután üdvözölték egymást.

Black néhány szóval ismertette a történeteket, s röviden elmondta, ki és mi a hat figura, s mit keresnek a szigeten. A kincs rejtékhelyéről persze most sem szólt előttük.

– Agyonlőni mind! – kiáltotta Jan, és máris rájuk emelte Tom puskáját, de a fiú leintette.

Rövid gondolkodás után úgy határozott, hogy elengedi a banditákat. De csak egy feltétellel, mondta: ha rögtön elvitorláznak, s megígérik, hogy a lehető legsürgősebben eljuttatják Tom üzenetét rokonaihoz, illetve a brit hatóságokhoz. Jannak sehogy sem tetszett ez a megoldás, nevetségesnek tartotta, hogy éppen kalózkodat használjanak üzenetközvetítésre, de Tom nem hallgatott rá, sőt még pénzt is ígért a kapitánynak, ha ellátja őket lőszerrel.

A kelepcebe került kapitány mindjárt látta, kivel áll szemben, elég volt neki, hogy Tom néhány mondatát hallja. Elővette legsimább modorát, s olyan udvariasan, készségesen válaszolgatott a fiúnak, hogy az nem győzött csodálkozni, s szinte teljesen elfelejtette a szeme előtt lezajlott jelenetet.

Ez a hang járta odahaza prestoni házukban is... Emlékei engedékennyé tették.

– Úri becsületszavát adja? – kérdezte a kapitányt.

– Becsületszavamat adom, hogy elvitorlázzunk, de előbb küldök maguknak néhány golyót – felelte a tengerész. Tom szerencsére nem értette meg a gúnyolódást.

Közrefogták foglyaikat, akiknek előbb megkötötték a kezét, majd kivonultak velük a tengerpartra. Megvárták, míg csónakba szállnak és eleveznek: kettőnek közülük előbb feloldották a bilincset.

Miután visszatértek a barlangba, végre szabad utat engedhettek érzelmeiknek. Gyermekes örömmel ölelgették egymást, s boldogságukban könny szökött a szemükbe. Jan is, Black is egyre csak faggatták Tmot, hol járt, merre járt ilyen hosszú ideig: mindent egyszerre akartak tudni róla. Az öreg Black még nem felejtette el, hogy Tom engedély nélkül vágott neki ennek a veszélyes és végtelennek tűnő útnak, s miközben könnyeit törölgette, dorgálón rá-ráemelte a fiúra mutatóját.

Tom megmutatta nekik a sebhelyeket vállán és mellén, majd röviden elmesélte, mi minden történt vele, hogyan vetődött a bennszülött faluba. Társai látnivalóan megkönnyebbültek, amikor közölte velük, hogy alig pár óra járásra a szigettől negyven fekete harcos várakozik, készen arra, hogy Tom parancsára segítségükre jöjjen.

Aztán Black tájékoztatta Tomot a legutóbbi napok eseményeiről, beszámolt a kincsről, s végezetül megmutatta a fiúnak a titkos kamrát, ahol az értékek felhalmozva várták további sorsukat. Arra már nem volt idő, hogy a ládába is bekukkantson a fiú, de így is el tudta képzelni, micsoda hatalmas vagyon birtokába kerültek. Egyáltalán nem volt valószínű, hogy a kalózkodó simán

lemondjanak ekkora érték birtoklásáról, s most már Tom is kezdte sejteni, hogy nagyon rosszul tette, amikor szépszerével újukra bocsátotta a banditákat.

Mást nem tehettek, mint hogy a lehetőséghez képest fölfegyverezték magukat. Valamennyi löfegyvert gondosan megvizsgálták és megtöltötték, majd kivonultak a barlang elé.

Egyelőre semmi jele nem volt harci készülődésnek, a tenger vize csendes hullámozott.

– Csak hajnalig tartsunk ki – biztatta társait Tom. – Akkorra megérkeznek fekete harcosaim, s bátran nézhetünk bármiféle támadás elé.

Fejük felett csillagok miriádjai szikráztak. Már-már elszunnyadtak, amikor megszólalt a skót:

– Mi ez? Gyanús zajt hallok!

Valóban, mintha csobogás zaját hozta volna feléjük a gyenge szellő.

Ebben a pillanatban a híd felől puha léptek nesze hallatszott.

– Az oroszlánjaim – mondta Tom, s szinte felkiáltott meglepetésében. – Utánam jöttek! Az utolsó pillanatban!

Bobby és kölykei a legjobbkor érkeztek: mindinkább erősödött a csobogás, amelybe most már belevegyültek emberi hangok is. Alig néhány pillanat múlva ott állt Bobby Tom mellett, s a kezét nyalogatta. Kölykei is ott sündörögtek körülötte.

Tom gyorsan letelepítette oroszlánjait az egyik part menti bokorba, mintegy rájuk bízva ezzel a partszakasz védelmét, s maga is ott maradt a közelükben. Blacket és Jant feljebb küldte, nehogy akár véletlenül is kárt tehessenek bennük az állatok.

A fiút csupán egy dolog aggasztotta, mégpedig, hogy oroszlánjai ez alkalommal kerültek első ízben szembe emberi ellenséggel. A találkozás nem volt veszélytelen, hiszen könnyen semmivé változtathatta Tom egész eddigi fáradozását, emberevéssé kaptva engedelmes oroszlántestőreit. De Tom bízott Bobbyban, no meg tépelődésre különben sem volt idő. A csónakok veszedelmesen közeledtek. Az evezőcsapásokból ítélve legalább három csónak volt úton.

– Dugig vannak! – súgta oda Jannak Black, aki a sötétben is elég jól kivette a vízi járművek körvonalait.

Az első csónak talán száz lábra lehetett még a parttól, amikor Tom beledurrantott. A lövés hangjára Black és Jan is elsütötték puskáikat.

Legalább két lövésnek telibe keltett találnia, mert fájdalmas kiáltások hallatszottak a víz felől. Egy pillanatra a csobogás is elhalt. De aztán felhangzott a kapitány parancsszava, aki agyonlövással fenyegetett minden tétlenkedőt. Az első csónak rövidesen partot ért. Ezt, követte a második, a harmadik... Aztán még egy: négy csónak érkezett, színültig megrakva fegyveres kalózzal.

Mialatt az első csónak legénysége a partra ugrált, Tom többször közéjük lőtt. A partraszállók a közeli bokor felé futottak, hogy ott keressenek menedéket a fiú, majd Black és Jan golyói elől – de vesztükre.

A másik három csónak éppen csak kikötött, miközben az elsőnek érkezett csapat máris fejvesztetten menekült visszafelé, nyomában a bokorból előugrott oroszlánokkal. Alig telt el néhány perc, a csata kimenetele eldőlt.

A támadást visszaverték!

Tom azonnal magához hívta Bobbyt és kölykeit, nehogy öldökölni kezdjék a sebesülteket. Blacket és Jant fáklyáért küldte, majd miután két társa visszatért, az oroszlánokat bezárta a barlangba.

Ezután kezdték meg a csatatér átkutatását.

Tizenkét halott és négy sebesült tanúskodott ellenállásuk erejéről. A sebesülteknek kivétel nélkül lőtt sebeik voltak, kettő közülük egészen enyhén, csupán a combján sebesült meg, a halottak között azonban nem egy olyan akadt, aki Bobby „kézjegyét” viselte fején vagy hátán.

Az első csónakot a kalózkodó szerencsére maguk mögött hagyták: orrával a homokos partra lökve üresen rostokolt ott, az evezők melléje dobva. Tom a halottakat sorra belerakatta, a csónak orrára egy meggyújtott fáklyát tűzött, majd beleültetett egy sebesültet, s a rakományt azzal az üzenettel küldte vissza a kapitánynak, hogy lőszer fejében kiadja a másik három kalózt is.

Tom előzőleg összegyűjtötte a zsákmányolt fegyvereket – még a késeket is összeszedte. A foglyokat a barlangba kísérték. A három kalóz remegve meredt az oroszlánokra: azt hitték, ütött az utolsó órájuk, prédául vetik őket oda az oroszlánoknak.

Legnagyobb meglepetésükre nem így történt. Tom csupán kicserélte foglyait az oroszlánokkal. Mivel idegen nem volt már a szigeten, a négy kölyköt kiengedte éjszakára, hadd csatangoljanak, maga meg két társával és három foglyával a barlangba telepedett. Hogy a három sebesültnek ne juthasson

eszébe semmi oktalanság, Bobbyt állította melléjük őriül.

Hajnalig mélyen aludtak, csupán a foglyok szemére nem jött álom, bár Bobby is fáradtan bóbiskolt már.

Hajnal felé éktelen kiáltozásra riadtak. Tom puskát ragadott, és kiugrott az ajtó elé. Közben Black is, Jan is kitörölte az álmat a szeméből, s ők is fegyvert fogtak.

De nem volt ok az izgalomra. A hídon Csemba állt, és Tomot szólólongatta. Kérte, hogy hívja vissza oroszánjait, ezek ugyanis – noha ismerték a főnök fiát – egy tapodtat sem mozdultak mellőle, s nem engedték továbbhaladni.

Tom megölelte Csembát.

– Előbb indultunk – magyarázta Csemba. – Meghallottuk a puska hangját, és arra gondoltunk, baj történhetett. Azt nem gondoltuk, hogy vadászol, mert sötétben talán még ezzel a csodafegyverrel sem lehet vadászni.

A fiú megnyugtatta Csembát, hogy valóban nem lehet, aztán elmondta, hogy gonosz fehér emberek támadtak rájuk, akiket azonban sikerült visszaverniük.

– Most készülnek egy újabb támadásra – tette hozzá. – Segítségetekkel azonban méltó fogadtatásban részesítjük őket. Jókor jöttetek.

Csemba boldogan nyugtázta az elismerést, majd harcosaival együtt megindult befelé a szigetre. Tom itt bemutatta neki barátait, aztán valamennyien bevonultak a barlangba, hogy rövid haditanácsot tartsanak.

A haditanács hamar véget ért. A harcosok kilopóztak a barlang elé, és elbújtak a bokrokban. Tom is elhelyezkedett két társával. Az oroszánokat egyelőre a barlangba zárták.

Kivilágosodott.

AZ OSTROM

A feketék parancsa úgy szólt, hogy engedjék egészen közel a támadókat, és csupán közvetlen közelből zúdítsanak rájuk nyílzáport, ne vesszen kárba egyetlen nyílveendő sem.

Black felmászott a tetőre, s onnan figyelte távcsövén át a hajót. Időnként suttogva közölte észrevételeit a ház sarka mögé bújt Tommal.

A hajón nagy volt a mozgolódás. A vízre bocsátott csónakokat állig felfegyverzett kalózok lepték el.

– Most indulnak! – mondta Black, de Tom ezt már maga is látta. Megparancsolta Blacknek, hogy húzódjon védettebb helyre, majd célba vette az egyik csónakot. A csónak azonban még messze volt, kár lett volna a golyóért.

Alig telt el negyed óra, a csónakok körülfozták a szigetet. Az egyikben ott állt a kapitány, szócsövet emelve a szájához, felszólítást intézett a sziget lakóihoz:

– Adjátok meg magatokat! Ha leteszitek a fejt, bántatlanul elvonulhattok!

Valaki hangosan elkacagta magát: Jan nem tudta megállni, hogy ne nyilvánítson véleményt a kapitány újabb ígéretéről.

A válasz rövidesen megérkezett. Tom célzott és lőtt. A kapitány mellett álló, marcoaa külsejű matróz széttárt karokkal zuhant a tengerbe.

A csata megkezdődött.

Tom szünet nélkül tüzelte. Jó néhány puskát kikészített magának, és most nem kellett az időt fecsérelnie a töltögetésükkel.

Társai is szorgalmasan pufogtattak körülötte. Hol Jan, hol Black fegyvere ropogott. A kalózok viszonzták a tüzelést. Partra szálltak, és rohamra indultak a domb ellen.

Alig lehettek húszlépcsnyire, amikor különös suhanás hallatszott: a feketék kilőtték nyilaikat.

Az előretörő kalózok csatárlánca megtorpant, majd szétszakadozott. A hatást fokozta a fekete harcosok csatakiáltása, amely valóban dermesztő volt.

Nyomban ezután következett a második nyílzápor, s ez most már teljesen szétzilálta a banditák sorait. A csatárlánc megsemmisült. Az épen maradottak és könnyebben sebesültek fejvesztve menekültek vissza csónakjaikhoz. Nem soknak sikerült azonban a menekülés. A feketék lándzsáikat rázva eredtek a nyomukba, s szúrták-vágták, akit csak értek. Mindössze négy csónak hagyta maga mögött a sziget partját, alig húsz megmaradt kalózzal.

A kapitány nem volt köztük.

Tom rögtön keresésére indult, de hiába nézelődött, a szerteheverő sebesültek és halottak közt sem lelte. Két sorstársát sem találta sehol.

Eszébe jutott, hogy még a harc elején leparancsolta az öreget a tetőről. De hátha nem engedelmessé vált?

Fölmászott a tetőre, és lám, ott találta a derék, jó fedélzetmestert vérbe fagyva. A mellén érte lövés, alig volt már benne élet. Az egyik fekete harcos segítségével leszállította a tetőről, és bevitte a barlangba. A sebesültet elhelyezte az ágyán, majd megoldotta ruháit. A seb rettenetesen vérzett. Tom hiába tett rá újabb és újabb rongyokat, a vérzés nem állt el. Black ekkor kinyitotta a szemét.

– A hajóm – mondta.

Tom mosolyt erőltetve arcára, az öreg fölé hajolt

– Győztünk, Black! – suttogta. – Győztünk!

– A hajóra – dadogta a sebesült –, a hajóra vigyázz, fiam...

Aztán hirtelen elhomályosult a tekintete.

– Meghalt? Hát igazán meghalt volna?! – kiáltott fel Tom, mintha valóban nem hinné, hogy öreg barátja elköltözött az élők sorából, árván hagyva őt, akire utolsó szavaival hajóját – a szigetet? kettejük sorsát? – bízta...

Mély szomorúság töltötte el. De alig tért magához döbbenetéből, máris új aggodalom kerítette a

hatalmába. Hol van Jan? Elindulni azonban nem tudott, hogy megkeresse a skótot. Lába ólomnehéznek tűnt, csak állt dermedten, rosszat sejtve.

Lárma térítette magához: Csemba és négy harcosa a kapitányt hozták befelé. Csemba jelentette, hogy az idegen megölte négy harcostársát és Tom egyik társát.

Tom Black holttestére mutatott:

– Tudom.

Csemba a fejét rázta. A fiú megértette a néma választ. Hát mégis! Egyedül maradt, bajtársai elhullottak mellőle.

– A sebesülteket kerestük a bokrok közt – szólalt meg újra Csemba –, amikor ez az ember előugrott és rálőtt. Lefogtuk a támadót, de még előbb egyik harcosomnak is életét vette.

A kapitány ebben a pillanatban kirántotta magát fogvatartói kezéből, és kikapva pisztolyát övéből, Tomra szegezte.

– Ne nyúljon hozzám senki! – kiabálta.

A feketék tanácstalanul álltak: a pisztoly rájuk is megtette a hatását. Tomnak átvillant a fején, hogy kénytelen lesz elengedni a banditát... Szólni akart, de még ki sem nyithatta a száját, a kapitány a földön hevert. Bobby állt a kapitány mellén, s farkával izgatottan csapkodott.

A csendben meghúzódó oroszlánokról Tom is megfélekedett, pedig hát ott voltak a barlangban akkor is, amikor a szerencsétlen Blacket beszállították; pissenés nélkül követték figyelemmel a számukra érthetetlen eseményeket, s persze az utolsó jelenetnek is tanúi voltak. Azt nem kellett érteni, az világos volt.

Tomot az oroszlán közbelépése magához térítette. Kicsit szégyenkezett is, hogy pajtásának kellett cselekednie helyette.

Kiadta a parancsot, hogy szedjék össze és hozzák a barlangba a sebesülteket, a kalózok halottait pedig rakják a csónakokba. Majd azon kezdte törni, a fejét, hova helyezze el ideiglenesen az oroszlánfamíliát. A barlangban nem hagyhatta őket a sebesültek miatt, a szigeten sem kóborolhattak, mivel a feketék csak most terelgették össze az utolsó foglyokat. Mentő ötlete támadt. Felzavarta testőreit a barlang tetejére. Bár féltő volt, hogy egy óvatlan pillanatban leugranak innen, de nem kínálkozott alkalmasabb megoldás.

Maga is felmászott a tetőre, s hangos szóval adta híriül, jöjjön mindenki elő, aki még nem adta meg magát, különben elszabadítja az oroszlánokat. Szavaira két kalóz bújt elő a bokrokból, feltartott kézzel. Velük együtt huszonnyolcra emelkedett a foglyok száma.

Délben követ érkezett a hajóról, aki a kapitányt és a sebesülteket akarta kiváltani. Az alkudozás sokáig elhúzódott, mivel a kapitányt Tom a fekete harcosok kezére adta, büntessék meg saját törvényeik szerint. Tudta, nem fognak kesztyűs kézzel bánni a banditák főnökével, de valamiképp kárpótolnia kellett őket legyilkolt társaikért.

A követ tudomásul vette Tom közlését, majd sorra végighallgatta kívánságait, hogy mit kér a foglyokért. A fiú elsősorban löszert, minél több löszert követelt. Fegyverre nem volt szüksége, hiszen az újabban zsákmányoltakkal együtt harminchárom puskája volt.

A kalózok követe ezután visszatért a hajóra, Tom pedig megebédeltette harcosait, sőt foglyait is. A vadászok elegendő húst hoztak, nem kellett méricskélgniük az adagokat. Ő maga keveset evett, épp csak belekóstolt az ételbe.

A délután azzal telt el, hogy Tom kihallgatta a foglyokat. Nem annyira a kalózok hadifelkészültségét firtatta, inkább arról érdeklődött, mi hír a nagyvilágban. A jóllakott banditák persze készségesen válaszolgattak kérdéseire.

Nemsokára megérkezett a válasz a hajóról. A kalózok már nem emlegették többé a kapitányt, végleg lemondtak róla, csupán társaikat kérték vissza. Meghozták a kívánt váltságdíjat, mire Tom a partra kísértette foglyait, és megvárta, míg valamennyien csónakba szállnak. Azzal már tisztában volt, hogy újabb támadástól nem kell tartania, hiszen a hajón csupán annyi ember maradt, amennyi a vitorlák kezeléséhez szükséges.

Mielőtt a csónakok eltávolodtak volna, Tom még egyszer magas jutalmat ígért annak, aki hollétéről hírt ad az angol hátóságoknak, majd útjára bocsátotta a kompániát.

A hajó nemsokára felszedte a horgonyt, és elvitorlázott.

Tom a parton állva figyelte, miként távolodik a vitorlás.

„Kalózhajó, kalózhajó – gondolta –, de mégiscsak arrafelé tart, amerre a hazám van. És talán mégiscsak legjobb volna már otthon lenni...”

HOVA? MERRE?

Reggel első dolga volt, hogy felkeresse az elárvult Herkulest.

Az elefántot a szigetre érkezésekor odakint hagyta az erdőszélen, és csak lazán szíjazta egy fához. Legnagyobb meglepetésére a vastagbőrű most is ott álldogált, ahol hagyta. Még csak meg sem kísérelte, hogy a kötelékétől megszabaduljon, igaz viszont, hogy tisztára tarolta az őserdőt maga körül.

Míg Tom és társai csatáztak, Herkules táplálkozott...

Nagy örömmel üdvözölte gazdáját, aki megveregette oldalát, majd eloldva a bőrszíjat, a patakhöz vezette. Ivás, fürdés, majd hatalmas fröcskölözés következett. Az elefánt annyira elszórákozta Tomot, hogy egyszeriben elfeledkezett minden gondjáról. Csak órák múlva jutott eszébe, hogy oroszlánjaival is törődnie kellene.

Sietett Bobbyhoz és kölykeihez.

Néhány napig így ténfergett megpróbálva elhessegetni a rá-rátörő komor gondolatokat, s hol Herkulest idomítgatta, hol Bobbyval és kölykeivel hancúrozott, de nyugalmat nem lelt.

Visszatért a szigetre, s a barlangban és környékén kezdett tenni-venni. Sok dolga nem akadt, a feketék elláták élelemmel, a házat meg nem érte károsodás, az ostrom semmiféle nyomot nem hagyott rajta, s hivogaton várta, hogy Tom megtelepedjék benne.

Amikor néhány órára magára hagyták a feketék, hirtelen feltámadt kíváncsiságától hajtva kinyitotta a kincseskamrát. Meglepte a ládák nagy száma. Kiemelte a legkisebbet, és kivitte a világoságra.

A rengeteg arany pénz látványa az első pillanatban elkápráztatta, de azután eszébe ötlött, mennyi halálnak vált okozójává ez a pénz, s haragosan csapta le a fedelet.

A pisztolyok, kardok már jobban felkeltették érdeklődését. Ekkor támadt az az ötlete, hogy felfegyverzi a feketéket, és megtanítja őket puskával banni. Márpedig puska volt elég, fölösen is, hiszen a barlangban is akadt néhány. Apja fegyvereit gondosan elrejtette, a többit azonban kiosztotta a feketéknek.

Ezek először tiltakoztak, hozzá sem akartak nyúlni a titokzatos szerszámokhoz, de aztán lassan mégis megbarátkoztak a gondolattal, hogy elsajátítsák Tom tudományát.

A fiú napokig magyarázgatta nekik a puska részeit, kezelését, töltését, majd miután úgy látta, hogy mindez már jól, sőt meglepően jól megy, a legügyesebbeknek megengedte, hogy céltáblára löjjenek.

Nagy volt az öröm, amikor az első lövések becsapódtak! Na, nem éppen a céltábla közepébe, inkább csak a szélébe, sőt a szomszéd céltáblába, de hát ez is nagyszerű eredmény volt a kezdeti húzódozás után.

A gyakorlatozást csupán az szakította félbe, hogy enniük is kellett olykor-olykor, meg az, hogy a nagy pufogatásra mindig megjelentek az oroszlánok: nem tudták mire vélni a csatazajt, s mindig jó időbe telt, mire Tom megnyugtathatta és elzavarhatta őket.

Nemsokára céllövőversenyre is sor kerülhetett.

A legjobb lövőket Tom azzal jutalmazta, hogy tulajdonukba adta egy tucat töltény kíséretében a náluk levő puskát, meghagyva persze, hogy takarékoskodjanak a lőszerrel, s csupán indokolt esetben használják a varázsszerszámot.

Lassan a harmadik hetet töltötték a szigeten. Tovább már nem volt mire várniuk, hát készülődni kezdtek. Tom végül is elhatározta, hogy visszatér a feketékkel a faluba.

A puskákat már előbb kiosztotta. Négy legjobb lövésének kardot kötött az oldalára, hadd büszkélkedjenek. Kés jutott minden harcosnak. A pisztolyokhoz nem volt elég lőszer, ezért csak kettőt emelt ki a készletből. Az egyiket Csembának adta, a másikat ő maga tette el, hogy aztán majd Jugambának ajándékozza. Több kést becsomagolt, egyéb apróbb tárgyakkal, ékességekkel együtt, melyeket szintén ajándéknak szánt. A csomagok egy része Herkules hátára került, a többit felváltva cipelték harcosai.

A menet elindult. Elöl Tom haladt Herkulessel, Csemba pedig ott menetelt mellette. Ezután Sátán

következett – Bobby legélénkebb és legragaszkodóbb kölykét nevezte el így Tom. A feketék kettes sorokban, vidáman lépegettek mögöttük.

Bobbyt nem vihette magával, mivel az oroszlán három kölykével egyetemben még napokkal az indulás előtt elcsavargott, s nem került elő. Tom úgy vélte, majd utánuk jön, ha akar... Valahogy már nem aggódott annyira Bobbyért, mint korábban. Tisztában volt vele, hogy az oroszlánnak nincs már reá szüksége, védelemnek, babusgatni való háziállatnak viszont a vidám Sátán is megfelelt.

Ahogy ráérősen, nyugodtan vonulgattak, kiadós pihenőket tartva, Tom szüntelenül merengett. Félálomba merülve ült az elefánt hátán, a hatalmas állat imbolygó járása ellankasztotta. Prestoni házukat látta, kertjüket, ütőjét és labdáját... Egyre gyakrabban gondolt édesapjára is. Most, hogy végül is magára maradt, mind többször képzelte maga elé arcát, szavait, s most értette meg igazán, mennyire szerette.

Ha beleunt vagy inkább belefáradt az álmodozásba, a körülötte feltűnedező állatokat figyelte. Herkules időnként megnyújtotta lépéseit, s ilyenkor jócskán a csapat elé kerültek. Az állatok gyanútlanul engedték közelükbe az elefántot, mintha Tomot észre sem vették volna, a fiú tehát alaposan szemügyre vehette őket. Egyedül a zsiráfok húzódtak el jó előre a közeléből. Hogy miért? Talán mert a magasból jobban látták, hogy Herkules hátán idegen közeledik.

Az utolsó nap délelőttjén Tom vadászni küldte harcosait. A puskás feketék alig néhány óra leforgása alatt annyi vadat ejtettek, hogy nem győzték cipelni. Mivel már úgylis a falu közelében voltak, a zsákmány egy részét a helyszínen hagyták, tartalékul.

A bevonulás óriási zsvaj, örömujjongás közepette ment végbe. A falubeliek nem akartak hinni a szemüknek, amikor az állig felfegyverzett, roskadásig megrakott kis hadsereget megpillantották. Puskáikat, kardjukat tapogatták, s tapsolva táncolták körül őket.

Tom átadta ajándékait Jugambának: a pisztolyt, a kést, a kardot meg egy szép gyöngyfüzért. Az öreg a meghatottságtól szólni sem tudott. Hogyisne, amikor az is kimondhatatlanul meglepte, hogy Tom egyáltalán visszatért!

– Hát hazajöttél? – kérdezte még mindig hitetlenkedve.

A fiú nem felelt. Jugamba meglepve látta, hogy egy nagy könnycsepp gördül végig az arcán.

VÁRATLAN TALÁLKOZÁS

Ugorjunk néhány hónapot.

Tom lassan beletörődött, hogy a kitemba törzs faluja lesz végleges otthona, őszintén szólva nem is igen kellett beletörödnie ebbe, hiszen jól érezte magát fekete barátai körében, akik mindenben a kedvére jártak. A legszebb kunyhóban lakott, a legjobb falatokkal etették, és – ahogy Jugamba közölte vele – a falu legszebb lányát szánták neki feleségül, föltéve természetesen, hogy egyáltalán meg akar majd házasodni.

Tom csak mosolygott Jugamba ajánlatára, aztán kijelentette, hogy ez még sokára lesz, nem szívesen adja fel függetlenségét. Igen ám, csak hogy a főnöki tisztség is rá várt, mivel Csemba önként lemondott javára a főnökségről, megjegyezve, hogy méltóbb, bölcsőbb utódot úgyszemint találhatnának Tomnál. Na persze nem így mondta, hogy „Tomnál”, ez túl bizalmaskodó lett volna, és Csemba tudta, mi illik.

– Apám megnyugodhat – mondotta Csemba Jugambának –, jó kezekbe kerül az öröksége, ha Komba lesz a főnökünk.

Komba a kitemba törzs nyelvén oroszlánszívűt jelentett. Tom meg lehetett elégedve nevével, annál is inkább, mert nem felejtette el, hogy valaha, nagyon régen hazája egyik uralkodóját nevezték így.

A fiúnak nem szállt fejébe a dicsőség. Ugyanaz a készséges, barátságos fiatalember maradt, akinek a kezdet kezdetén megismerték, csak mintha a jókedv hagyta volna el. Ezt azonban a feketék aligha vették észre. Zabolátlan viselkedés nem volt mindennapi szokásuk, amikor meg ünnepeltek, és vad táncok kíséretében szabadjára engedték indulataikat, kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, mint hogy azt figyeljék, ki nem osztozik vidámságukban. Tom, bármenynyire is közékük tartozott már, soha nem vett részt a törzsi ünnepélyeken, mindig csak szemlélő maradt, ezt pedig valamennyi kitemba megszokta már.

Lassan azt is megszokták, hogy magában jár vadászni. Erről sehogya sem akart letenni, hiába figyelmeztették, hogy baj érheti. Annyit mindenesetre megígértetett vele Jugamba, hogy négy napnál tovább soha nem marad el.

Egy alkalommal pár napja megint csak egyedül bolyongott az erdőben, amikor észrevette, hogy követi valaki.

Zajt nem hallott, inkább csak érezte, hogy szemek szegeződnek rá. Hirtelen megfordult.

Nem messze tőle alacsony figura leskelődött a bokrok között. A nap mögüle sütött, és megvilágította körvonalait. Tomnál egy lándzsán kívül nem volt másféle fegyver, ezt pedig nem akarta elhajtani, mert akkor végleg védtelen marad.

Pár pillanat múlva eltűnt a sötét figura, s Tom folytathatta útját. Vajon ki leskelődik utána? Aztán eszébe jutott, hogy nem kell mindjárt rosszra gondolnia, lehet, hogy csupán kíváncsiságból szemlélte őt az ismeretlen. Idegen törzsbeli lehet – okoskodott Tom –, s valószínűleg még nem látott fehér embert. Persze, hogy megbámulta...

A vidék, amelyen Tom most haladt, ismeretlen volt számára, s elég messze esett a falutól. Közel lehetett a tengerhez, mivel számtalan folyócska keresztezte, s ezek mind egy irányba igyekeztek. „Ha közel a tenger, arra tartok én is” – gondolta.

Jó néhány mérföldet megtett, de még mielőtt besötétedett volna, hirtelen elfáradt. Kényelmes fekvőhelyet vackolt magának egy hatalmas fa tövében, aztán lefeküdt. Alig helyezkedett el, ropogást hallott maga körül.

Pillanatok alatt felkapaszkodott a fára, s ekkor meglepve vette észre, hogy ég az erdő alatta. Rémület fogta el. Mít tegyen? Égő erdőből kimenekülni lehetetlenség!

Fenn maradt a fán. Megpróbált egyik ágról a másikra, majd pedig egyik fáról a másikra ugrálva menekülni, de fáradt volt, és csak lassan haladhatott.

A tűz egyre közeledett.

Verejtékezve, lihegve kúszott és szökdécselt, majd mikor végül mégis a földre csusszant, futásnak eredt. Nem tudta, merre fut – de a pánik hajtotta. Csak a tűztől legyen minél távolabb, csak ezt a ropogást, sistergést ne hallja már!

Azt remélte, előbb-utóbb folyó partjára ér majd, s akkor a vízen eljuthat a tengerpartig, ahol biztonságban lesz. Hátha az egész őserdő lángol? Úgy gondolt most a szigetre, mint végső menedékre: ott nem érhetné utol semmiféle tűzvész! De merre a sziget? És egyáltalán, hol van most? Legalább az a folyó volna itt már! Mennyit látott nem is olyan rég, most meg egy kis patak sem akar az útjába kerülni...

Szerencséjére ritkásabb részek következtek. Haladását alig gátolta néhány bokor, néhány kisebb fa. A tűz azonban egyre csak közeledett, sőt legnagyobb rémületére úgy vette észre, most már nemcsak mögötte, de jobbra is, balra is lángol az erdő. S előtte? Hátha már ott is! Be van kerítve!

Sziklás mezőre ért. Nem látta a végét, mert már bealkonyodott, de mert a tűz egyre hajszolta, futva igyekezett tovább. A kövek felvérezték a lábát, de nem törődött sebeivel.

Még egy kicsit! – lélegzett fel, amikor észrevette, hogy üldözője lemaradt. Megkönnyebbülten rohant tovább, szüntelenül hátra – meg oldalt figyelve, futott, ahogy utolsó erejéből tellett, hogy egy kis előnyt nyerjen a fenyegető lángnyelvek elől...

Nagyot botlott. De nem a földre zuhant. A levegő vette szárnyára: repült, repült, valahová lefelé.

Amikor magához tért, egy tisztáson találta magát. Tüzet látott maga körül, és felsikoltott.

De tévedett. Már nem az erdő lángolt körülötte. A fény fáklyáktól eredt, amelyeket fekete férfiak tartottak a kezükben.

Tom csodálkozva tekintett a férfiakra. Nem ismerte őket.

Felállt, örömmel vette észre, hogy tagjai épek.

– Ne mozdulj! – szólt rá egy hang, amikor elkezdte tapogatni tagjait. A hang mögötte hangzott, hát megfordult.

A hang tulajdonosa alacsony emberke volt. Mintha már látta volna ezt az embert...

Igen, igen! Valóban! Csakugyan látta már valahol!

Tom szinte megigézve bámulta a szúrós szemű emberkét, aki szótlánul, merev arccal tekintett vissza rá. S egyszerre csak felismerte: a kiteмба törzs elűzött varázslója állott előtte.

A BOSSZÚ

A varázsló is megismerte Tomot. Hogyne ismerte volna meg, amikor őt leste már hetek, sőt hónapok óta!

Bukumbának – így hívták a varázslót – azon az emlékezetes napon sikerült megfutnia a rátörő Bobby elől. Az oroszlán csupán Tom fegyverét ragadta el tőle, üldözőbe azonban nem vette (mi tudjuk miért: a fiú barátai közé számította). Bukumba életben maradt, még csak meg sem sebesült, de ez nem tartotta vissza, hogy bosszút ne esküdjön, vad átkokat szórva a fehér vadászra. Hát nem elég, hogy kitérta jövendelő tisztségéből, s hogy nagyobb varázslónak bizonyult, még ezt az elbűvölt bestiát is nyakára küldte! Egy nyomorult oroszlánal vétette el tőle a csodafegyvert, amelyet Bukumba oly szívesen megtartott volna magának!

Bukumba *akkor* éppoly rettenetes pánikban menekült az oroszlán közeléből, mint ahogy most Tom futott a lángok elől... Csakhogy Bukumba *akkor* barátok közé érkezett. Több napos bolyongás után a molubák földjére ért, akik legnagyobb meglepetésére befogadták a megfutamított esőcsinálót, hát még mikor elmondta, miért kellett a nyaka közé szednie lábait... A harcias törzset nem kellett sokáig bujtogatnia – miután beszámolt nekik a fehér arcú idegenről, megígérték neki, hogy segítségére lesznek a vetélytárs elpusztításában.

Igen ám, csakhogy ez mégsem volt ilyen egyszerű. Először is, hol keressék az idegent? A kitembák megtámadására nem gondolhattak: ehhez nem voltak elég erősek. Bukumba azt tanácsolta a molubák főnökének, hogy figyeltesse Tomot. A figyelés hosszú ideig nem járt eredménnyel – tudjuk, a fiú ezalatt a szigeten tartózkodott –, de aztán egy délelőtt mégiscsak megpillantották egy erdei tisztáson a molubák felderítői.

Már épp meg akarták rohanni, amikor az idegen botot emelt le a válláról, s nagyot dörrentett vele. Mintha villám csapott volna le! A kémekek elfutottak, meg sem álltak hazáig. Bukumbának kellett megmagyaráznia, hogy a fehér vadásznak éppen ez a dörgő bot az ereje, s hogy csak ki kell várni, míg egyszer enélkül merészkedik a vadonba. És ez a pillanat eljött, hamarább, mint Bukumba remélte.

Bukumba nemhiába volt varázsló, ördögi tervet eszelt ki.

Azt már korábban észrevette, hogy az idegennek éppúgy nincs hatalma a tűzön, mint neki magának vagy akárki másnak. Egy ízben tanúja volt, amikor Tom ijedten kapta el lábát egy lepattanó tüzes fahasáb elől. Tehát fél tőle!

Nos, akkor tüzet neki! – okoskodott. Megfigyelését, rögtön aprópénzre váltotta. Amikor Tom alkalmas helyre ért barangolása közben, felgyújtatta körülötte az erdőt.

Attól nem kellett félnie Bukumbának, hogy a tűztől elpusztul az életadó őserdő. Olyan helyen lépett akcióba, ahol a vizek meggátolták a tűz tovaterjedését. Az időjárás is kedvezett. A szél éppen abba az irányba kergette a lángokat, ahová üzni akarta Tomot: a sziklás fennsíkra. A megugratott idegen innen érett gyümölcsként hullott a füves szakadékba; a lába elé.

Bukumba kedvtelve nézegette foglyát. Még el is mosolyodott örömeiben, ha ugyan mosolynak nevezhetnék a vérszomjas vigyort, amely arcára ült. Végre kezében van hát legnagyobb ellensége! És hogy ne szabadulhasson, arról Bukumba máris gondoskodott.

– Kötözzétek meg! – parancsolta a körülálló moluba harcosoknak. Azok rárontottak Tomra.

A fiú ököllel vágott közéjük, s egyet-kettőt sikerült is a földre döntenie. De a túlerővel csak nem bírt. Leteperték, átkötötték háncskötelekkel, majd két harcos a vállára kapta. Vitték, vitték...

A szoros kötelék mélyen bevágódott a húsába. Először csak enyhén szédült, aztán egyre vadabbul forgott vele a világ, végül elvesztette az eszméletét.

Arra ébredt, hogy furcsán zúg a feje.

Megpróbálta mozgatni. Sikerült! Ide-oda forgatta a fejét. A zúgás azonban nem szűnt meg, sőt egyre erősödött. Rájött, hogy nem a feje zúg, a zaj valahonnan kívülről jön.

Világosodott. Hirtelen valami hűvöset érzett a lába alatt, hát odapillantott.

Csak most eszmélt fel igazán: a tengerparton állt, egy hatalmas kőhöz kötve. Körülötte a széles

óceán zúgott, lábát a tenger hullámai nyaldosták.

Máskülönben csend volt. Ide-oda csavargatta a fejét, de sehogy sem tudott a szikla mögé nézni. Az őserdő felől nem hallott lármát. Ha a feketék a közelben voltak is, most bizonyára aludtak. Nyilván az éjszakai vadászat fáradalmait pihenték.

A szikla hatalmas darab magányos kő volt. Oldalát mindenütt nyálkás hínár borította. Tom úgy forgatta a fejét, hogy a zöld csúszómászók ne érjenek arcába, de rossz szaguk az orrába csapott, s megint ájulás környékezte. Ekkor vette észre, hogy a víz már a bokáját mossa. A dagály! Hát ezt eszelte ki Bukumba!

A sziklát bizonyára ellepi majd a víz. Honnan is volna rajta ez a sok utálatos vízinövény? Igen, igen, ellepi, és neki tehetetlenül, a sziklához kötve kell megvárnia, míg az ár el nem borítja egészen... Ezt szánta neki Bukumba, ez a bosszúja, mert csúffá tette a kitembák szemében!

Vadul mozgatta tagjait, de mert a kötelek még jobban belevágtak karjába és combjába, hát abbahagyta. Nem, innen nem szabadulhat. Hacsak nem majd a vízben!

Most éppen reménykedett – hátha majd a víz feláztatja a háncsot... S akkor talán valahogy kibújhat belőlük... De aztán észébe jutott, hogy ez csak hiú remény. A háncs teleszívja magát vízzel, megdagad – igen, még jobban fogja vágni, de fel nem bomlik, a csomók még szorosabbra zárulnak. Nincs remény.

Legalább tudná, hol van! Legalább azt tudná, a partnak melyik részére hozták! Vajon messzire van-e ide a szigete?

A sziget! A kincsei! Barátai! Az elhunytak és az élők!

Kiáltozni kezdett. Alig jött hang a torkára, de egyre erőlködött, hogy hangosan, még hangosabban kiálthasson. A csend minden kiáltás után rémületesebbnek tűnt.

Most már tudta, hogy egyedül van. A feketék nem lehetnek a közelében, mert bizonyára előrohantak volna a kiáltozásra.

Itt hagyták sorsára, Bukumba bevégezte munkáját.

Addig kiáltozott, míg berekedt. A víz már combja közepéig ért. Iszonyattal nézte.

De hát mi ez? Pisztolya még mindig az övében van! Erről elfeledkezett a ravasz varázsló!

Pisztolya látványa kicsit megnyugtatta. Mégsem fegyvertelen egészen! Váratlan felfedezése visszaadta önbizalmát. Óvatosan mozgatni kezdte kezét, melyet háta mögött kötöttek össze. Karján ugyan erősen szorult a háncs csomója, combját is erősen vágta, de csuklói mozogtak. Éppen csak két szál hurkot vetettek rájuk. Hogy ez eddig nem jutott észébe!

Néhány perc múlva oldalához húzhatta kiszabadult kezeit. A karján átvetett kötél azonban nem engedett. Megpróbálta föl-alá csúsztatni bal karját, hogy pisztolyához férhessen. Belefáradt, de kis idő múlva újrakezdte. A víz közben már ellepte combját. Érezte, de nem akart odanézni, tudomásul sem akarta venni, hogy a víz megállíthatatlanul emelkedik. Nyugalmat erőltetve magára, megpróbálta először feljebb, majd lejjebb tolni a karját.

Végre! Még egy kis ügyeskedés, és pisztolya kezében volt!

Tudta, hat történet van a pisztolyban. Eddig nem használta. Akkor sem, amikor megpillantotta a leskelődőt. Akkor sem, amikor a varázslót felismerte. Hat történet! Elhatározta, ha most szembekerül a varázslóval, nem lesz irgalmas hozzá. Lelővi... nem, csak megsebesíti, s aztán kényszeríti a sebesültet, hogy feloldozza.

Önkéntelenül elnevette magát. Hát már az esze is elment? Miért állna most elébe a varázsló? Nem végezte be művét? De még mennyire bevégezte!

A víz már derekáig ért. Hogy pisztolyát mentse, nagyot rántott a karján. Hevesen, minden erejét összeszedve rántott egyet a kötélen, aztán a hirtelen kétségbeeséstől újra mély szédületbe zuhant. Azt érezte, hogy esik lefelé, valami mély szakadékba, mint előző este.

Szédülete azonban nem tartott sokáig. Megigézve tekintett a karjára. Jobb karja is, bal karja is szabad volt! A háncs lehullott róluk.

Újult erővel próbálta meg lábát mozgatni, de hiába, a víz már ellepte combjait, s a háncs erősen szorult. Két karját égnek emelve kezdett kiáltozni, majd egymás után lötte ki pisztolyából a hat lövedéket. A lövések hatalmas visszhangot keltve dörrentek bele a csendbe. Egy, kettő, három...

– Segítség! – kiáltotta, de már maga sem tudta, mit kiabál.

... négy, öt, hat...

Kiejtette kezéből a pisztolyt, amely nagyot loccsanva hullott a fiú mellét nyaldosó zöldes hullámokba.

SÁTÁN

A játékos oroszlánkölyök – vagy ha úgy tetszik, oroszlánlegény – már harmadszor settenkedett be a konyhába, hogy Csembát fölébressze, de az ifjabbik főnök mélyen aludt, és még csak meg sem fordult Sátán bökdösésére. Este alaposan bevacsorázott, elnyomta hát az álom, különben is hozzászokott már, hogy a kölyök mindig körülötte sündörög, ha Tom nincs otthon.

Sátán azonban nem szívesen adott fel egy játékot, ha már elkezdte. Addig húzkodta Csemba lábát, míg a szép szál férfi le nem gurult a szalmaágyról, és alaposan bele nem verte a fejét egy otffelejtt agyagedénybe.

Csemba nagyot kiáltott, az oroszlán ordítani kezdett – vége lett az éjszakai nyugalomnak, de vége szakadt a játéknak is.

Csemba magából kikelve ordított rá az oroszlánra:

– Eriggy innen! Menj a gazdádhoz, menj Kombához!

Az oroszlán azonban ahelyett, hogy elinalt volna, leült a konyhó sarkába, és fájdalmasan vinnyogott.

– Hát ennek mi baja? – töprengett Csemba. Megragadta játszótársa sörényét, s vonszolni kezdte kifelé. Alig léptek ki az alacsony ajtón, Sátán nem vonszoltatta tovább magát. Előrefutott, majd visszajött, mintegy gyorsabb haladásra ösztönözve Csembát, aki növekvő nyugtalansággal követte.

Komba – azaz Tom – nem volt a konyhójában.

Csemba apjához sietett. Az öreg nem aludt, konyhája előtt ült, s valami növényt rágott.

– Apám – kezdte Csemba –, rossz hírem van. Komba még mindig nem jött haza, aggódom érte.

Az öreg bólintott :

– Tudom. Bizonyára megszökött.

– Miért szökött volna meg? Baj érte, érzem!

Jugamba nyugodt maradt:

– Keresd meg akkor. Végy magadhoz néhány harcost, mert hátha csakugyan megtámadták.

Tűzről álmodtam.

Csemba nyomban felkeltett öt harcost, és felfegyverezte őket, majd elővezette Herkulest. Mind a hatan hátra szálltak és megindultak.

Alig értek ki a faluból, Sátán eléjük ugrott, és ettől kezdve ő diktálta az iramot, s jelezte, merre haladjanak. Csemba ráhagyta, hiszen úgysem tudta volna, merre keresse Tomot, alig látott valamit a sötétben, azt is csak sejtette, merre ugrál Sátán. Szerencsére Herkulest nem kellett kormányozgatni, a vastagbőrű hűségesen az oroszlán nyomában maradt, nem szorult rá, hogy irányítsák.

Az elefánt döcögve, imbolyogva cipelte őket, s a harcosok kezdtek elálmosodni. Csemba éber maradt, azt pedig, hogy harcosai pihennek, nem bánta, csak arra ügyelt, hogy le ne pottyanjanak az elefánt hátáról. Szerencsére Tom (azaz Komba) remek ülést eszközölt össze, volt miben megfogódzniuk.

Jó darabot haladhattak, amikor az elefánt hirtelen irányt változtatott, és rohanni kezdett. Csemba hiába próbálta csitítani, az állat nem hallgatott rá.

A harcosok felriadtak. Erősen kapaszkodtak, hogy le ne röpüljenek a földre az erős lökésektől, s kiabálva igyekeztek az elefántot megállásra bírni.

Rövidesen kiderült, mi a sietség oka. Hogy egy magasabb részhez értek, Csemba a sötétbe fúrva tekintetét, kereste az oroszlánt, de sehol sem tudta felfedezni.

Megszökött volna az is? Akár a gazdája? Megszöktek volna? Hátrafordult, és ekkor szinte felkiáltott ijedtében.

Mögöttük vörös volt az ég alja. Valahol távolabb volt a tűz, de fényét jól lehetett látni. Hát ezért változtatott irányt az elefánt? De hova rohan most?

Hamarosan választ kaptak erre is. Az erdőt veszett csörtetés zaja verte fel. Egy fordulónál majdnem belekeveredtek egy elefántcsordába. A vastagbőrűek szerencsére nem hederítettek rájuk,

csak csörtettek előre, majdnem ugyanazon az úton, amelyen Herkules haladt. Antilopok tűntek elő, a fákon majmok vonultak, a levegőben madarak keringtek és rikácsoltak.

Égett az erdő!

– De hol ég? – töprengett újra meg újra Csemba. Hogy merre mennek, az már nem volt kétséges: minden állat a tenger felé futott.

Így utaztak a felbolydult erdőben, dombra föl és völgybe le, mindig csak arra, amerre Herkules vitte őket.

Már hajnalodott, amikor észrevették, hogy az elefánt ismét irányt változtat. Ezt is inkább csak sejtették, mégpedig abból, hogy a menekülő állatok elmaradtak mellőlük. Csemba megpróbálta megállítani az elefántot, de az még csak nem is fékezte iramát, csak száguldott, mintha megveszett volna.

Szavanna következett.

– Ott van! – kiáltott fel Lomba, a legelől ülő harcos.

Csemba odanézett: Sátánt pillantotta meg, amint vagy száz lépéssel előttük loholt. Az oroszlán volt tehát az útjelző eddig is, őt követte oly szorgalmasan és engedelmesen a vastagbőrű.

Elkezdtek kiáltozni Sátán után.

Sátán egy pillanatra – futtában – hátranézett, de mintha mi sem történt volna, megállás nélkül iszkolt tovább. Nem volt mit tenni: ki voltak szolgáltatva a két megvadult bestiának.

Vagyis egyvalamit tehettek volna, hogy megállítsák őket, mégpedig, hogy golyót röpítsenek az elefánt vagy előbb Sátán fejébe. De hát erre nem vetemedhettek. Hogyan is tehettek volna kárt Komba kedves állataiban – meg aztán hátha valóban arrafelé tartanak, amerre a gazdájuk van?

Már világos volt, amikor megérkeztek a partra.

A sziget! Hát ide igyekeztek az állatok!

Elfelejtve minden bosszúságot, sőt aggodalmat, boldogan kocogtak át a hídon, s alig várták, hogy Kombát megölelhessék.

Sátán felugrott az ajtóra, és kaparászta. Herkules is lecövekelt az ajtó előtt, Csemba és a harcosok meggémberedve bocsátkoztak le széles hátáról.

Kinyitották az ajtót.

A barlang üres volt.

Kutatni kezdtek a szigeten, de Kombát nem lelték sehol. Kiáltozták a nevét, nem jött válasz.

Csak álltak tanácstalanul, oroszlánostul és elefántostul, mind a hatan.

BORZALMAS LÁTVÁNY

A csónakban négyen ültek: egy hajóstiszt, két matróz és egy utas formájú civil. A tiszt nyúlánk, fiatal férfi volt, a csónak közepén állt, és időnként távcsövet emelt szeméhez. A két matróz – egyik idősebb, szakállas, a másik borotvált, fiatalabb – az evezőket forgatta, de igen-igen lustán, látszott, hogy már jó néhány órája evezhetnek. Az utas negyven év körüli, vörös arcú, de már deresedő hajú férfi volt, szürke köpenyt viselt és gyűrött vászonsapkát, összegörnyedve rostokolt a csónak végében, s olykor haragos pillantásokat vetett a tisztre.

Azt látni valóan nem zavarta az utas pillantása. Nyugodtan szemlélgette a partot, majd leengedve a nyakába akasztott távcsövet, az utashoz fordult:

– Nos, uram? Elszánta magát?

Hosszú sor angol káromkodás volt a válasz. Olyan csúnyán szitkozódott, hogy még a matrózok is felkapták a fejüket.

– Így mi nem tudunk – szólalt meg az idősebb, szakállas matróz, ugyancsak angolul. Kiejtésén megérzett, hogy francia. – Na, majd a parton gyakorolhatja magát, uram. Megtaníthatja a majmokat.

A tiszt együtt nevetett a két megvidámodott matrózzal, aztán hirtelen elkomorult:

– Ide figyeljen, kedves Izé úr! Ne haragudjék, hogy így szólítom, de mikor felfedeztük, még bemutatkozni is elfelejtett...

– Semmi közük hozzá! – vágott közbe a civil.

– Ej, dehogy nincs! Ha nem tudná, minden utasnak be kell vezetnie magát az utasjegyzékbe, enélkül nem utas. Maga meg nem vezette be magát, sőt ami ennél is fontosabb, pénze sincs. – Az utas közbe akart szólani, de a tiszt leintette. – Tartsa meg a véleményét, köpök rá. Nekem hiába káromkodik, én úgyis kiteszem. A kapitány parancsára. Potyautasnak nincs helye a *Sacramentón*. Így is már fél napja veszteglünk maga miatt. Ha nem tud fizetni, kiszáll és punktum. – Aztán elmosolyodva, nyilván a matrózok kedvéért, hozzátette: – Ha nem tetszik, fellebbezhet a Lordok Házához...

Kárörvendő kacaj nyugtázta a szellemességet. Az utas már kinyitotta a száját, hogy megint valami gorombaságot mondjon, de aztán meggondolta magát. Jobbnak vélte, hogy könyörgésre fogja a dolgot:

– Ne legyen kegyetlen, Monsieur! Biz' isten meghálálom. Ígérem, ha Marseille-be érünk...

– Tudom, a nagynéikéje – legyintett türelmetlenül a hajóstiszt. – Csakhogy én nem hiszek ám ebben a mesében, uram! Még nagyobb baj, hogy a kapitány sem hisz, ismerjük mi már a magukfaját! Hiszen Fokföld óta velünk utazik, ingyen! Ha meg Marseille-be érünk, majd veszi a nyúlcipőt, és sipirc... Volt utas, nincs utas, mi meg futhatunk a pénzünk után! – Felemelte a hangját: – Ne kapálózzék, uram, utoljára figyelmeztetem! Kitezzük és kész! És hogy belássa, mennyire nem vagyok kegyetlen, kap egy puskát, persze nem egy angol elefántlövőt, ne is haragudjék, csak egy egyszerű francia flintát, aztán boldoguljon, ahogy tud. Maguk úgyis mindig azzal hencegnek, hogy megélnék a jég hátán is, itt meg jég sincs.

A matrózokra annyira rájött a nevetethnék, hogy még az evezőket is kiengedték kezükből, és a térdüket csapkodták jókedvükben.

– Bizony – folytatta az első tiszt. – Így van ez, uram. Kitezzük. Fedezze fel a kontinenst. Maguk úgyis szeretnek idegen földeket fölfedezni. Nos, itt az alkalom. Hic Rhodus, hic salta!

– Ne káromkodjék – dühöngött megint az utas. – Micsoda tengerésztiszt, ezt a modort...

Újabb vita kezdődött.

A csónak közben lassan haladt tovább a part mentén. Furcsa part volt ez, csipkés, szakadozott. Sziklák, toronyszerű kőoszlopok szegélyezték. Itt is, ott is hatalmas kövek álltak ki a vízből.

– Még megfeneklünk miatta! Szerencse, hogy dagály van – morogta az idősebb matróz.

– Dobjuk ki! – kiáltott fel a fiatalabb. – Kidobhatom, Monsieur Laponte? Kidobhatom?

A tiszt nem felelt. Lerítt róla, hogy tanácstalan. Azon töprengett, hogy míg az ár el nem vonul, ki

sem köthetnek. Csakugyan, ki kellene dobni a csónakból ezt a szélhámost!

Lövés dörrent. Még egy. Majd megint.

– Hah! – emelte füle mellé a kezét az első tiszt. – Mintha segítségért kiáltott volna valaki. Nem hallotta? Angolul kiáltottak!

Bumm! Bumm! Bumm!

– Valami britet irtanak – jegyezte meg az idősebb matróz észrevehető kárörömmel. De azért ő is felállt, és kutatva tekintett a zajok irányába. – Nem látni a szikláktól!

– Az éppen kapóra jön – morogta a tiszt. – Nem, ne induljanak! Nem veszélyeztethetjük a saját biztonságunkat! – Suttogva folytatta: – Kievezünk a tenger felé, s majd onnan kanyarodunk északra, de előbb meglessük, hányan vannak a támadók. John Bullnak úgyis vége...

– Gyáva kutya – sziszegte az utas. De azért ő is megkönnyebbült, amikor megindultak visszafelé. Bárcsak meg se állnának a hajóig!

A matrózok balra fordították a csónakot, és ütemesen mártogatni kezdték az evezőket. Vagy fél mérföldet haladhattak, amikor a tiszt újból megfordította a lélekvesztőt:

– Balra! Még balra! Most előre!

A két matróz lihegett. Csupán róluk a verejték, de nem szóltak, csak vadul eveztek, őket is hatalmába kerítette az izgalom. A tiszt közben szorgalmasan pásztázta látcsövével a partot.

– Semmi! Nem látok semmit! Tovább!

Újabb negyed mérföld. A tiszt csalódottan ejtette le a látcsövét, de aztán, mintha szűnyog csípte volna meg, újra felkapta.

– Nem lehet! De mégis! Jóságos ég!

A matrózok hátra-hátrafordultak, hogy ők is lássák a titokzatos valamit, amely oly izgalomba hozta tisztjüket, de nem sikerült semmit sem felfedezniük.

Laponte átnyújtotta az utasnak a messzelátót.

– Álljanak meg! – szólt a matrózokra. A csónak nagyot billent, s az utas, aki épp a messzeséget figyelte, majdnem belebukfencezett a zöldes vízbe. Az utas egy darabig állígtatta a messzelátót, majd kijelentette, hogy nem lát semmit, csupán egy csomó fát meg egy sor bokrot.

– Ne ott nézze! – ripakodott rá a tiszt. – Ne ott nézze! Lejjebb! A parton, a vízparton menjen végig!

Közvetlenül a vízszint fölött! Még most se látja? Vagy talán tévedtem volna? – Verejték ült ki a homlokára, s keze fejével végigsimított rajta.

– Mi van ott? – kérdezték egymás szavába vágva az evezősök, de a tiszt nem felelt.

Az utas egyszer csak lezöttyent. A távcső kiesett a kezéből, és lába elé gurult. Arcát tenyerébe temetve sírni kezdett.

– Ez lesz az én sorsom is! – jajgatott. – Ez a sors vár énrám is!

– De hát mi van ott, Monsieur Laponte? – kérdezte a szakállas matróz, akit már majd megölt a kíváncsiság.

Mintha álomból tért volna magához, az első tiszt csendesén mondta:

– Egy levágott fej úszik a vízen... – Majd a parancsoláshoz szokott ember hangján tette hozzá: – Negyed fordulat balra! Irány a part! Előre!

„SÁTÁN VELEM JÖN, MONSIEUR!”

Csemba Herkulest, ahogy annak idején Tomtól látta, kikötötte az erdőszélen, mégpedig közel a patakhoz, hogy ihassék, ha kedve tartja, maga meg öt harcosával egyetemben betelepedett a barlangba. Házörzökként Sátánt állította az ajtó elé.

Majdnem az egész napot alvással töltötték. Már késő délután volt, amikor felébredtek. Előszedték a tartalék húst, és remek vacsorát készítettek belőle. Jutott hús Sátánnak is. Az oroszlánt inkább csak azért lakatták jól, hogy ne menjen el vadászni. Valahogy nagyobb biztonságban érezték magukat, ha velük marad.

Estére különös módon lehült a levegő. Ott ültek a kihamvadó tűz körül, s melegedtek. Nem beszélt egyikük sem, pedig lett volna miről tanácskozni, de csak magukban töprengtek, bár különben egyáltalán nem voltak töprengő, komor gondolatokra hajló férfiak. Nem tudták, mire várnak, de vártak, nem tudták, miért vannak itt, de nem volt kedvük felkerekedni és visszaindulni.

Csemba időnként felkelt, és körbejárta a dombot.

Hol lehet Komba? Bizonyára visszajön majd ide – okoskodott –, hiszen ha valóban megszökött, csak a szigetről indulhat tovább. Csembának még csak sejtelve sem volt a kincseskamráról, annyit azonban jól tudott, hogy a szigeten rejteget valamit a barátja. Honnan vette volna elő az ajándékba vitt késeket, drágaságokat, ha nem a barlangból? Márpedig a helyiségben semmi sem volt a berendezésen kívül. Akkor talán odakint?...

Felkapaszkodott a dombra. Kíváncsian nézegette a szelelőnyílást, a felkészített máglyát és a szélben csapkodó lobogót. Aztán a tengerre tévedt a tekintete.

Alkonyodott. Az ég alján elnyújtott, hajó formájú felhők úsztak, melyeket rőtre festett a lemenő nap.

Különös látvány volt a tenger ezen az estén. A víz mozdulatlanak látszott, bár fújt a szél, a nyugodtan ringó nagy víztömeg végtelen sivatagként nyúlt bele a messzeségbe. Csemba a napot nézte. Vörös korongja most már szinte érintette a vizet. Aztán még lejjebb csúszott, s ekkor a korong pirosában, feltűnt valami. Madár? Nagy hal?

Érdeklődve, majd pedig növekvő szorongással figyelte. Csemba sokat hallott Tomtól a tenger szörnyeiről, s most visszaemlékezett a fiú történeteire: hátha valami szörny közeledik?

Már éppen le akart szállni a dombról, hogy figyelmeztesse társait, amikor felfedezte, hogy tévedett. Nagy hajó közeledett délnyugati irányból. Kétségkívül az volt, hiszen Csemba látott már vitorlást. Igaz, ez jóval nagyobbak tetszett, mint a kalózvitorlás, de hát ez a megfigyelése még kevésbé volt alkalmas arra, hogy Csembát megnyugtassa. Nagy hajó, nagy veszedelem – gondolta, és ez, eddigi tapasztalatai alapján, nem is volt téves következtetés. Miután a hajó körvonalai a szürkületben is eléggé jól kirajzolódtak, s nem lehetett kétsége afelől, hogy az ismeretlen úszó ház a sziget felé tart, leszaladt a dombról.

Csemba kitűnő tanítványnak bizonyult. Nemcsak Tom történeteire emlékezett, de arra is, miként készítette elő barátja annak idején a sziget védelmét. Az viszont nem is jutott eszébe, hogy esetleg hiába minden készülődés, hiszen ekkora túlerővel nem szállhatnak szembe... Embereit a ház mögé parancsolta, maga meg az ajtóban állva leste, mi fog történni. Sátánra nem osztott szerepet: nemigen tudta volna rábírní, hogy bújjon el valamelyik part menti bokorban. Erre csak Komba lett volna képes...

A hajó közben beért az öbölbe. Már csak lámpáit lehetett látni. Egy idő múlva a lámpáját is eloltották, és csak sejtetni lehetett, hogy a vitorlás még mindig ott van, nem ment el.

Egész éjjel vártak, de semmi sem történt. Borzongtak, de el nem mozdultak volna őrhelyükről. Azt is megtanulták már, hogy a támadók mindig meglepetésszerűen akarnak partra szállni a szigeten, hiszen nem tudhatják, vannak-e lakói.

Hajnal lett. Az erősödő fényben szájtátva nézték a lehorgonyzott hajóóriást. Valóban, ekkora hajóra nem számítottak... Most még nagyobbak látszott, mint előző este. Fehéren világított az

ezüstszürkére vált víz fölött, s kékre festett árbocrúdjai figyelmeztető ujjakként meredeztek az égre. Bámulták, és gyönyörködtek benne. Talán el is feledkeztek volna róla, hogy mi vár rájuk, hogy talán nem is sokára csatazaj fogja felverni a végtelen csendet, amikor észrevették, hogy csónak válik el a hajó oldalától. Csemba örömmel számlálta újra és újra végig utasait, s megkönnyebbülve szólt hátra harcosainak:

– Jönnek! De ezekkel elbírunk! Kétszer kettő meg egy! Várjatok, míg én lövök!

Elhatározta, hogy a partraszállás után majd egyenként teríti le őket fedezékéből. Ekkor már az ajtó mögött bújt meg, és onnan lesett kifelé. Lábánál három töltött puska hevert, egyik harcosát pedig még előbb beküldte a házba, hogy onnan nyújtogassa majd neki az újratöltött puskákat.

A csónak nem lehetett már messze, amikor a ház felett a dombon elbődült Sátán. Hogyan került oda? De nem volt rá ideje Csembának, hogy bosszankodjék: a következő pillanatban lövés dörrent. A lövedék nagy koppanással csapódott be a faház homlokzatába.

Csemba épp viszonzni akarta a tüzet, amikor hangos kiáltás ütötte meg a fülét.

A kiáltás a csónak felől jött.

A csónakban felmagasodva állt az egyik utas, és torkaszakadtából kiáltozott, miközben minden újabb kiáltást heves karmozdulatokkal kísért.

Kinek integet? Csak nem Sátánnak? Vagy talán mégis nekik?

Csemba nem értette a dolgot.

Most végre könnyen puszkavégre kaphatta volna az idegent, de valami visszatartotta. A hang volt ismerős... Ez a hang! De nem, mégsem lehet, az idegen ruházata egészen más...

Csemba habozott.

– Sátán! – kiáltott fel ijedten Csemba mögött az egyik harcos. De hiába, már késő volt... Az oroszlán hosszan elnyúlt testtel tartott a partnak. Feleúton megállt, felemelt fejjel nézelődött, majd pedig futni kezdett.

Rá sem hederítve a közeledő fenevadra, ekkor szálltak partra az idegenek. Csemba ezen annyira meglepődött, hogy először nem is hitt a szemének. Most már nem lehetett semmi kétség – furcsa öltözékben, de féltre nem ismerhetően, idegen férfiaktól körülvéve, az ugrándozó oroszlánt tapogatva Tom-Komba állt a parton, és szabadon maradt karjával hívogatóan intett a ház felé.

Csemba eldobta puskáját, és odafutott. Lett nagy ölelkezés, ujjongás!

Hagyjuk is most magukra őket, hadd örvendezzenek! Inkább mondjuk el közben, miként került sor erre az igazán váratlan viszontlátásra!

Monsieur Laponte nem tévedett: valóban fejet pillantott meg a vízen. Csakhogy ez a fej se nem úszott, se nem volt levágva, viszont beszélt: alig értek a közelébe, megszólította őket, mégpedig az első tiszt legnagyobb meglepetésére franciául. A titok nyitja az volt, hogy Tom az első szótól az utolsóig hallotta beszélgetésüket, lévén a víztükör kitűnő hangvezető, s ha nem lett volna ilyen komisz helyzetben, bizonyára még derült volna is rajta.

De hát ha a vége jó, minden jó, most minden oka megvolt rá, hogy derűsebb hangulatba kerüljön, s mivel ily csodálatosan megnyílt előtte a hazatérés lehetősége, nem is habozott, hogy éljen vele.

Néhány perc múlva ott ült a csónakban, csurgott róla a víz, a foga vacogott, de élt, s tele volt reménnyel.

Arról, hogy tulajdonképpen mi hajtotta őket a part közelébe, Laponte közben teljesen megfeledkezett. Nem így Tom. Alig ért a hajóra, első kérése az volt Duval kapitányhoz, hogy a potyautast az ő költségére szállítsa Marseille-be, függetlenül a nagynénitől, akinek létezésében persze Tom sem hitt.

A *Sacramento* Fokvárosból tartott hazai kikötőbe. Tágas, kényelmes, igazi luxusvitorlás volt, amelyet nemrég építtetett az egyik legnagyobb francia hajóstársaság, a Providentia. Duval kapitány kabint nyitattott vendégének, aki megígérte, hogy nyhelyt a szigetre érnek, azonnal kifizeti az útiköltséget, mégpedig aranyban. Tom a kapitány ruhatárából kikölcsönözött néhány ruhadarabot: fehér vászonnadrágot, kék kabátot és egy tányérsapkát. Nem csoda, hogy szegény Csemba nem ismerte meg...

A sikerült mentő manőver után a kapitány afféle igazi francia díszvacsorát készíttetett rendkívüli utasa tiszteletére. Eközben már útban voltak a sziget felé, amelytől körülbelül tíz tengeri mérföldre lelték meg Tomot. Tom Ralph (nevezzük most már így, valódi nevén) elmondotta a kapitánynak, hogy apja vagyonának maradványait őrzi a szigeten, ezt kell elhozniuk onnan, meg néhány „családi jelentőségű” emléktárgyat, ezenkívül szeretne búcsút venni édesapja sírjától. Aztán hajózhatnak is

tovább.

A hajnalt Tom tanácsára várták meg, aki a kalózokról is beszámolt néhány mondatban vendéglátóinak. Laponte-nak csupán az nem fért a fejébe, hogy más hajó kerek hat esztendeig nem vetődött a környékre, ami annál is különösebb, mivel a „vonalon”, mint megjegyezte, éppen az utóbbi években szinte megduplázódott a hajóforgalom. Tom erre csupán annyit válaszolt, hogy ők bizony nem rendszeresen figyelték a hajók járását, hanem mindig csak „apropóra”, amit a kapitány el is fogadott, lévén a történetben szeszélyes britekről szó.

Itt egy kis vita következett bizonyos nemzeti tulajdonságokról, illetve előítéletekről, de mivel mindkét fél kulturált társalgó volt, a vita nem fajult közönséges veszekedéssé. A legnagyobb barátságban tértek nyugovóra, hogy a hajnalt megvárják.

Sátánról Tom nem tett említést, s ez okozta, hogy a heveskedő Duval kapitány, aki ragaszkodott hozzá, hogy ő is partra szálljon, rálőtt az oroszlánra. Sátán csak Tom gyors közbelépésének köszönhette – a fiú félrelökte a puska csövét –, hogy épen és egészségesen üdvözölhette rég nem látott gazdáját.

Duval most meggyőződhetett felőle, hogy különös vendége a színtiszta igazat mondta, s elégedetten vágta zsebre az ötven aranyat, amelyet Tom egy igazi franciát is megszégyenítő gáláns mozdulattal nyújtott át neki. Az összeg nagysága először meglepte Duvalt, de miután Tom kijelentette, hogy fekete barátja is vele utazik, nem szabódott.

Csemba önként, teljesen magától vállalkozott az útra, mégpedig rögtön azután, hogy meghallotta barátja tervét. Embereit, akikre rábízta az erdőszélen kikötött Herkulest is, azzal menesztette vissza Jugambához, hogy azért utazik el, mivel csupán ily módon bírhatja rá Kombát a visszatérésre, meg aztán vigyáznia kell rá, hátha nem úgy fogadják hazájában, ahogy reméli (ebben egyébként majdnem igaza lett Csembának, de hát ne vágjunk az események elébe).

Azt persze nem tudhatta Csemba, hogy Tomnak előbb-utóbb vissza *kell* jönnie a szigetére, ha egyszer birtokába akar kerülni a mesés vagyonnak, és hasznát is akarja venni. Most ugyanis csupán az arannyal telt kisebb ládát cipeltette át a hajóra, többi értékét nem merte magával vinni. Hogy mit tartalmaz a láda, azt senki sem tudta, noha súlya meglehetősen feltűnést keltett.

Azt már elfelejtette, mi mibe kerül a nagyvilágban, így hát inkább csak találmóra töltötte meg zsebeit egy csomó aranypénzzel, s ugyancsak találmóra ajánlotta fel a kapitánynak az ötven aranyat. Amikor a kapitány meglepett arcát látta, rögtön észrevette, hogy túllőtt a célon, s bár elhatározta, hogy a jövőben takarékosabb lesz, ajánlatát már nem vonta vissza.

Jól is tette, mert beszállás közben majdnem galiba támadt.

Tommal és Csembával együtt a kapitány legnagyobb meglepetésére Sátán is csónakba szállt. Laponte félve húzódott félre, Duval pedig morogva jegyezte meg, hogy ilyesmiről nem volt szó. Sehogy sem volt ínyére a négy lábú, fészkelődő utas.

– Sátán pedig velem jön, Monsieur! – mondta Tom, mégpedig olyan határozott hangon, hogy a kapitánynak mindjárt eszébe jutott az imént bezsebelt ötven arany, és elhallgatott. Végül is csupán annyit kötött ki, hogy az oroszlán az út alatt mindig Mr. Ralph kabinjában tartózkodjék. Tomnak ez kapóra jött, hiszen így nem kellett neki magának vagy Csembának őriznie a ládát.

Még csónakba szállás előtt felkereste édesapja és bajtársai sírját. Könnyek közt fogadta meg, hogy visszatér. Úgy tervezte, hogy eljövendő expedíciója alkalmával majd elszállíttatja hazájába a drága hamvakat.

A *Sacramento* még aznap délután felszedte a horgonyt, és nemsokára maga mögött hagyta a Remény szigetét. Tom nevezte el így, búcsúzás közben. Titkos reménye immár beteljesült, útban volt Albionba.

VÉGRE OTTHON!

Az utazás a legkedvezőbb előjelekkel indult. Az idő gyönyörű volt; csupán egy alkalommal korbácsolta fel vihar a tengert, de ez sem okozott különösebb nehézségeket a nagyszerű vitorlásnak.

Dakar előtt viszont hirtelen szélcsend lepte meg őket, így hát a kapitány úgy határozott, hogy lehorgonyoznak a kikötőben, míg meg nem fordul a szél.

Tom kíváncsian szemlélte a korlát mögött a kikötő mozgalmas életét, amikor egyszer csak megállt mellette Duval kapitány.

– Kiszállhat, ha akar, Mr. Ralph – mondta. – Vehet ruhát, húst az oroszlánjának, vagy ami tetszik, föltéve, ha van elég pénze.

– Valami azért csak akad – válaszolta kitérően Tom. Eszébe jutott, hogy bizony elég sok gondja volt eddig Sátánnal, mert hústartalékjuk elfogyott, a sózott hajómenühöz pedig hozzá sem nyúlt a válogatós bestiája.

Kikötés után partra is szállt néhány matróz társaságában, és megindult befelé a városba, ahol hatalmas ricsaj, afféle igazi vásári nyüzsgés fogadta.

Két matróz ajánlkozott, hogy elkíséri.

– Mi már ismerjük itt a dörgést – kacsintott az egyik matróz.

Úgy látszott, valóban ismerték. Előbb egy ruhaüzletbe vezették Tomot, akinek sikerült hidegebb napokra is megfelelő öltözetet kapnia. Oroszlánjának húst vett, magának és Csembának pedig különféle édességeket. Néhol nem tudtak visszaadni neki az átnyújtott aranyból, így aztán hárman is alig győzték a hajóra cipelni a rengeteg vásárfiát.

Miután lerakodtak, Tom meghívta kísérőit, menjenek vele vissza a városba, s szórakozzanak kicsit. A matrózok elejtett szavaiból vette ki, hogy ilyesmire vágnak, mivel egymás közt folyton-folyvást a szórakozást emlegették.

Újra elindultak hát a lassan besötétedő utcákon. Végül – ugyan hol is másutt? – egy piszkos lebujban kötött ki vele a két „tapasztalt” vezető. A helyiség zsúfolva volt, s Tomnak egy ezüstjébe került, hogy helyet kaphassanak.

A matrózok rumot kértek, hát mindhármuknak ezt rendelt. Alig kóstolt bele azonban a sötétbarna folyadékba, rögtön kiköpte. Mintha tűz égette volna a nyelvét.

A két matróz nevetett, ők tüstént lehajtották a pohár italt, és kérték a következőt. Tomnak azonban előbb limonádét rendeltek.

– Ez ízlik? – kérdezte az egyik matróz.

– Ízlik bizony – mondta Tom, és szétnézett a teremben. A helyiség közepén egy kövér nő táncolt. Mozdulatait Tom hallatlanul nevetségesnek tartotta, és jókat kacagott rajtuk. A matrózok kimeredt szemmel bámulták a barna bőrű szépséget.

Mire visszafelé indultak volna, a két matróz már alig állt a lábán. Tomnak kellett őket a csónakig cipelnie. A parton Laponte várta két másik matrózzal.

Tom útközben észrevette, hogy valaki követi, de nem fordulhatott hátra, mert nem akarta az elázott matrózokat a földre dobni. Megfigyelését közölte Laponte-tal, ez azonban csak legyintett.

– Koldus – mondta. Kéregető. Ne törődjön vele.

Áteveztek a hajóra. Tom rögtön bevonult kabinjába, az első tiszt pedig visszaindult a partra, hogy összeszedje a szállingózó legénységet.

Tom már magára húzta a takarót – Csembának sem kellett jó éjszakát kívánnia, mert a fekete már rég az igazak álmát aludta –, amikor kopogtattak ajtaján.

Laponte állt az ajtóban.

– Bocsánat, uram – mondta. – De ez az ember azt állítja, hogy ismeri, és erősködik, hogy beszélnie kell önnel.

Közben az oroszlán is felcihelődött, és odaállt az ajtóba.

– Tudtam, hogy ön az, uram! – lépett elő az ember. – És most látom az oroszlánjáról, hogy nem

is tévedtem!

– Kihez van szerencsém? – mérte végig Tom a matrózruhas idegent. Ez követte volna? Esküdni mert volna rá, hogy még sohasem látta.

– Hiába mondanám a nevemet, uram – folytatta a matrózruhas. – De talán hadd emlékeztessenem a jutalomra, amelyet annak ígért, aki hajót küldt önért a szigetre...

– Csak nem akarja azt állítani, hogy maga küldte értem ezt a hajót? – csattant fel Tom. Bosszantotta, hogy lépre akarják csalni. Afelől már biztos volt, hogy az egyik kalóz tisztelte meg látogatásával.

– Ne haragudjék, uram. Megszöktem a bandából. Elfogtak, és három évre ítélték, de mielőtt letöltöttem volna a büntetést, megszöktem megint, és így...

– Milyen hajóról beszél? – vágott közbe Laponte, aki gyanakodva vizsgálta az idegent, s szerette volna szaván fogni.

– Az *Eagle*-ről, uram... – válaszolta a kalóz, mire az első tiszt Tomhoz fordult:

– Az itt áll a kikötőben, Mr. Ralph! Azonnal ellenőrizhetjük ennek az embernek a meséit. Ha nem tisztességes a szándéka, bizony meggyűlik a baja velünk!

Ezzel az orrfedélzetre vezette a kis társaságot, és egyetlen mozdulattal leemelte a ponyvát egy hatalmas halomról, amelyet Tom eddig mindig ládaraktárnak hitt.

A ponyva alól három rézágyú vöröslött elő.

– Mi vagyunk a kikötő szélén, és azonnal útját állhatjuk, ha rosszban sántikálna – tette hozzá gúnyosan.

A fenyegetés beváltására mégsem került sor, mert a kalóz igazat mondott.

Tom tíz aranyat adott neki.

Mr. Harrison, az *Eagle* kapitánya kitörő örömmel fogadta Tomot. Az öröme nemcsak az adott okot, hogy fele útját megtakaríthatta, és mégsem fáradozott hiába, hanem – mint kiderült – főleg az, hogy ismerte a fiú édesapját...

– Nem tudtam, hogy Afrikában vannak – magyarázta –, azt meg legkevesbé, hogy hajótörés áldozatai lettek, de a név hallatára azonnal útnak indultam, hiszen biztos voltam benne, hogy kitűnő édesapja...

– Meghalt – mondta Tom.

A kapitány megilletődötten hallgatott, majd kis szünet után hozzátette:

– Annál nagyobb örömömről szolgál, hogy árva gyermekének szolgálatára lehetek... Ha akarja, reggel indulhatunk is. A szél megfordult.

A költözködés percek alatt megtörtént. A fekete nem okozott semmiféle meglepetést az idős brit tengerésznek. Az oroszlan ugyan meghökkentette kicsit, de ezt semmi pénzért el nem árulta volna. Eleget forgott gazdag emberek között ahhoz, hogy bogaraikat ismerje, bár oroszlant azért nemigen tartanak Angliában a királyi hercegek sem. Duval már tiltakozni akart, hogy az útiköltséget „nincs módjában visszaadnia”, de Tom megnyugtatta, hogy nincs szándékában visszakozni, csupán azt ígértette meg a franciával, hogy francia parton teszi ki honfitársát – saját hajójára nem vehette fel, mert a potyautas odabent csavargott Dakarban.

Az *Eagle* nem volt olyan új és kényelmes vitorlás, mint francia vetélytársa, de az út továbbra is baj nélkül folytatódott. Néhány hét múlva elérték az Ír-tengert.

Forró februárban indultak Afrikából, s most egy csodálatosan zöld, tavaszi Anglia fogadta őket. Az ég kéken ragyogott, a fák smaragdzölden pompáztak, a parti mezőkön fehér juhok legeltek.

– A legszebb ország! – kiáltott fel Tom, amikor megpillantotta hazája földjét.

Végre otthon volt, otthon, annyi keserves, szomorú év után.

ÚJABB BONYODALMAK. VISZONTLÁTÁSRA, AFRIKA!

A gyönyörű, enyhén párás, de napos délelőttön csak úgy nyüzsgött az élet az amúgy is forgalmas Liverpoolban. A kikötőben, majd a város utcáin nem kis feltűnést keltett egy pirosbarna arcú, előkelő mozgású, nyurga fiatalember, akit egy ősz hajú tengerészkapitány, két, ládát cipelő markos matróz és egy tarka ruhás fekete férfi kísért. Az utóbbi láncra fűzött, megtermett oroszlánt vezetett.

A különös csoport a város főutcájába tartott. Alig értek az üzleti negyedbe, amikor egy rendőr csatlakozott hozzájuk, és engedélyt kért a tengerészkapitánytól (nyilván az ősz hajú gentlemant vélte a társaság vezetőjének), hogy követhesse... Mint mondta, a hatóság készséggel áll szolgálatára az idegen uraságoknak, csupán azt méltóztassanak közölni, miben lehet segítségükre.

A nyurga fiatalember türelmetlenül legyintett, kísérője, a kapitány azonban jobban megérthette, mi van a kérdés mögött, mert nyugodtan, mosolyogva válaszolt.

– Jöjjön csak, kedves, barátom – mondta –, jöjjön csak! Mr. Ralph, hajóm bérlője éppen az imént fejezte ki aggodalmát, hogy a hatóság nem gondoskodik személye és vagyona biztonságáról. Egyébként, látja, nem kell soká fáradoznia, mivel csak ide tartunk...

A rendőr kihúzta magát, és kezét sapkájához emelve kísérte szemmel, míg a kis társaság el nem tűnik a Barclay Bank székházának rézgombos kapujában. A bank később érkező ügyfelei meglepve tapasztalhatták, hogy újabban ide-oda sétáló silbak őrzi a bejáratot...

Tom a bankban safe-et akart bérelni. Ezt Harrison kapitány tanácsolta neki, akit természetesen beavatott a súlyos láda titkába. Harrison megmagyarázta a fiúnak, hogy folyószámlát nem nyitathat, mert az angol törvények szerint még nem nagykorú, viszont a safe bármikor hozzáférhető, és ládája tartalmát még csak megkérdezni sem fogják.

Így is történt. Az udvarias banktisztviselő azonnal biztonságba helyeztette a súlyos csomagot, s a safe kulcsát azzal nyújtotta át Tomnak, hogy az üzleti órák alatt, reggel tíztől délután fél négyig bármikor hozzáférhet az elzárt értéktárgyhoz, s egy hétre mindössze két és fél shilling a megőrzés bére.

Míg a tisztviselővel beszélgettek, és megköszönték gyors intézkedését, megjelent mellettük a bankház menedzsere, és meghívta Mr. Ralphot és Mr. Harrisont egy teára az irodájába. Tomot meglepte, hogy az igazgató máris tudja a nevét, de mivel látta, hogy a kapitány mindezt természetesnek tartja, örömmel foglalt helyet a felkínált borszéken. A két matróz és Csemba közben Sátánnal együtt a márványcsarnok sarkában várakozott.

– Örülök, hogy üdvözölhetem régi ügyfelemet házukban – kezdte, majd Tom kérdő tekintetét látva elmondotta, hogy Tom édesapja is ezt a bankot tisztelte meg bizalmával, és hogy jelentős összegek vannak most is számláján.

– Apja, ugyebár, eltűnt? – folytatta a menedzser.

Tom közbevágott:

– Nem, meghalt.

– Meghalt? Nagyon sajnálom. De külföldön, ugyebár?

– Igen, külföldön, én ugyanis...

Harrison nem várta meg, hogy a fiú befejezze a mondatot:

– Mr. Ralph édesapjának teljes jogú örököse, Mr...

– Wilson, T. H. Wilson, szolgálatára. Ez esetben szabadjon csupán annyit megjegyezni, hogy kisebb procedúra szükséges az örökösödés tényének dokumentálására, annál is inkább, mivel az örökösödési adó, ugyebár, elég számottevő összeg, és ez esetben...

Tom kissé értetlenül hallgatta a szóáradatot, amelyben bőven esett szó kamatlábról, százalékokról, jutalékról: csupa olyan fogalom, amelyet talán hallott valaha, de azóta tökéletesen elfelejtett. Fejfájására hivatkozva (tényleg fáj a feje) nem is szólt többet, ráhagyta az egész tárgyalást Harrisonra, aki jártasságával kivívta őszinte csodálatát. Az igazgató néhány hasonló mondat után

fiókjába nyúlt, és egy kartonlapot adott át Harrisonnak, majd elbúcsúzva vendégeitől, a csarnokba kísérté őket.

A fiú már csak a kapun kívül merete elkérni a kapitánytól a fehér kartonlapot. Sokáig nézegette, forgatta, majd értetlenül csóválta a fejét.

– Családi jogtanácsosuk címe – mondta Harrison. Hogy Tom ettől sem lett okosabb, elnevette magát. – Majd bejön, Mr. Ralph. Na, induljunk!

A rendőr a kapuban várta őket. Harrison megszólította és megkérdezte tőle, adjon tanácsot, hová helyezhetnék el ideiglenesen az állatot. Az egyenruhás jókedvűen válaszolta:

– Hacsak ez a probléma, uralom, ezen azonnal segíthetünk. Új állatkertünk van, azt ajánlanám. Talán megengedik az urak, hogy elvezessem önöket?

Kocsit nem hívtak, mert nehéz lett volna Sátánnal együtt felpakolózniuk, így hát gyalog vágta neki az útnak. A feltűnés most még nagyobb volt, mint korábban: elől a rendőr, utána az öt férfi az oroszlánnal. Most már nemcsak gyerekek, de felnőttek is nyomon követték őket, hangosan találgatva, hogy vajon kik lehetnek; egyesek még arra is rávetemedtek, hogy megszólítsák Tomot, tudakolva, mikor lesz az első előadás...

– Cirkusztruppnak néznek bennünket – magyarázta Harrison, de Tom ismét csak hallgatott. Nem tudta, mi az a cirkusz.

Az állatkertben szerencsére sikerült megfelelő elhelyezést találniuk Sátán részére, egy üres barlangot, amelybe csak hónapok múlva várták a végleges lakót. Tom nehéz szívvel hagyta a vasajtó mögött pajtását, lelkére kötve a gondozónak, hogy szorgalmasan etesse, majd miután néhány aranyat előlegezett a költségekre, ebédelni indultak. Ebéd után a matrózok visszatértek a kikötőbe. Tom pedig Harrisonnal és Csembával felkereste a jogtanácsost.

Itt végre részletesen tájékozódhatott anyagi helyzetéről. Az ügyvéd elmondotta, hogy már közel egy éve folyik a pereskedés a vagyon körül, amelyre Tom nagybátyja, George Ralph jelentett be igényt a bíróságnál. George Ralph a gazdag örökség reményében csaknem teljesen elherdálta saját vagyonát, és nagyon rá volt szorulva egy kis felfrissítésre.

– Nem lesz veled könnyű dolga, uralom – mondta az ügyvéd –, mert minden eszközt meg fog ragadni, hogy önt kisémmizze, de hát – s itt mosolyogva ragadta meg a fiú kezét – a törvény ön mellett áll. Édesapja végrendelete kizárólag önt jelölte ki örököséül. Kis türelem. Mr. Ralph... – S ahogy erre Tom elmosolyodott, hozzátette: – Azt ajánlom, családjuk régi barátját, Sir John Holtot jelöltesse ki gyámjával. Sir John nagyon szerette édesapját, de önt is, amikor még itthon volt. Nem emlékszik rá?

Tom nem emlékezett. Annál nagyobb volt a meglepetése, amikor másnap felismerte Sir Johnban azt a végtelenül kedves, mindig jókedvű úriembert, aki őt krikettezni tanította, sőt most már arra is visszaemlékezett, hogy Sir John golftanítással is megpróbálkozott nála, de nem sok sikerrel, s egyszer még azt is megjegyezte neki, hogy sose lesz belőle jól golfozó.

– Majd most pótolom a mulasztottakat – mondta az atyai jó barát, aki örömmel vette tudomásul, hogy Tom gyámjával szeretné. Azonnal felajánlotta, hogy lakjék nála, de Tom szabódott, szívesebben osztotta meg szerény bútorozott szobáját Csembával. A szobát Harrison bérelte neki a bankház közelében – a fiú naponta át akart menni a Barclay céghez, hogy megnézzze, rendben van-e még a ládája.

Harrisont megbízta, építtesen neki egy új hajót. Erre a célra ezer aranyat adott át a kapitánynak, aki azt tanácsolta, hadd járjon el úgy, mintha saját magának építtetné a vitorlást, nehogy rokonai esetleg kétségbe vonják a szerzemény tulajdonjogát. Tom ebbe készséggel beleegyezett, hiszen úgy tervezte, hogy Harrisontól nem válik meg többé. Nem mondta meg neki, de szentül elszánta magát, hogy vele tér majd vissza Afrikába. Ha...

Ha előbb rendezni hazai ügyeit, igen. Ezek azonban elég lassan haladtak előre. Tomnak tehát elég ideje maradt, hogy az országgal és szokásaival ismerkedjék. Nem mintha ezek gyermekkorától sokat változtak volna, de hát ismereteit mindenképp fel kellett frissítenie, sőt azt is elhatározta, hogy rövidesen rendszeres tanulmányokba kezd.

Csemba mindenhová elkísérte, szinte szájáról lesve le parancsait, noha Tomnak nemigen voltak parancsolnivalói. Nemcsak azért, mert hozzászólt, hogy maga készítse ebédjét, vesse meg ágját, vagy éppen öltözzék... Csembát nem szolgájának, hanem barátjának tekintette. Ismerőseinek is így mutatta be, mindig hozzátéve, hogy a főnök fia... Hadd találgassák ismerősei, miféle főnöké.

Egy napon kirándult Harrisonnal prestoni kastélyukba. Nem hazament, még nem, csak kirándult:

úgy állított be gyermekéveinek színhelyére, mint átutazó idegen, akit csupán az épület szépsége vonz. Öreg, rossz arcú kapus fogadta. Miután egy félkoronással sikerült jobb kedvre hangolniuk, örömmel állt az idegenek rendelkezésére. Megmutatta a kertet és a házat, bár az utóbbit csak kívülről, megjegyezve, hogy Mr. George Ralph itthon van, és bizonyára nem venné szívesen, ha zavarnák, különben sem szokott látogatókat fogadni...

– Mióta van maga itt? – kérdezte Tom.

– Ó, nem olyan rég. Fél esztendeje. Amióta Mr. Ralph itt lakik.

A kapus elmondta, hogy a kastély valamikor Mr. Ralph egyik rokonáé volt, aki azonban hat évvel ezelőtt eltűnt, úgyhogy a ház minden tartozékával együtt rövidesen Mr. Ralphé lesz.

Visszaindultak a kocsihoz. A kocsis újra felszerszámozta lovait, s aztán meglegyintette őket: gyí, vissza Liverpoolba!

De nem utaztak még vissza. Vagy negyedmértöldnyire, a Vaspatkóhoz címzett fogadó előtt megint megálltak. Ebéd közben itt sok érdekes dolgot tudtak meg a kastély „új gazdájáról”. A fogadós, számára téve ujját, szörnyülködve mesélte, hogy George úrnak hír szerint sötét üzletei vannak. Nem tudni, miből él, pedig köztudomású, hogy vagyonának már rég nyakára hágott, az örökséghez azonban nem nyúlhat hozzá, s ki tudja, meddig húzódik még el a birtok pere...

Már alkonyodott, amikor megint útnak indultak. Lassan kocogtak a Liverpoolba vezető országúton – Tom azt mondta, ráérnek, miért ne élvezzék akkor a nyugalmas délutánt –, s a lovak csendesén rúgták a port. Egy fordulónál három álarcos lovas termett előttük.

– Fel a kezekkel! És kiszállni! – rivallt rájuk egy durva hang. Mindhárman felemelték a kezüket, de nem mozdultak helyükről.

– Nem értette, Mr. Ralph? Kiszállni! – folytatta a durva hang tulajdonosa, és Tom felé kapott, hogy nyergébe emelje.

A fiú felállt, majd az ülésbe fogózva leszálláshoz készülődött. Alig ért azonban testközelbe, egyetlen hatalmas ütessel letaszította az útonállót ficánkoló lováról. Harrison ezalatt pisztolyt ragadott, és leterítette a másik rablót, aki viszont az ő oldalán próbált meg zsebeihez férközni.

A kocsis a lovak közé vágott. A két paripa nagyot nyerítve lódult előre: majdnem elsodorták az elöl veszteglő haramiát. Ennek azonban még volt annyi ideje, hogy pisztolyát Tomra süsse. Aztán társait a helyszínen hagyva, gyors vágásban indult meg Preston irányába. A gazdátlanul maradt hátsalovak követték.

A kocsis száguldott. Harrison kigombolta Tom ingét. Miután mellén semmi nyomot nem látott, csodálkozva pillantott fel: ekkor vette észre, hogy a fiúnak a koponyája vérzik.

Rákiáltott a kocsisra, hogy hajtson gyorsabban. De azt nem kellett biztatni. Jóval éjfél előtt megérkeztek Liverpoolba.

Harrison rögtön orvost kerített, aki megnyugtatta: a fiúnak csak súrolta fejét a golyó, s ha magához tér ájulásából, néhány nap alatt kiheveri az ijedséget.

Tomnak már reggelre kutya baja volt, s csupán a kötés emlékeztette a rablótámadásra. Nem is betegeskedhetett volna sokáig. Két hét múlva részt kellett vennie a tárgyaláson, amelynek végleg el kellett döntenie, ki James Ralph jogszerű örököse.

A tárgyalásra ügyvédje alaposan felkészült. Prezentálta a bíróságnak a végrendeletet s a Tom Ralph személyazonosságát igazoló okmányokat. Tanúként Harrisont és Csembát vonultatta fel.

A nagy készülődés azonban fölöslegesnek bizonyult.

George Ralph, miután megpillantotta unokaöccsét, azonnal visszavonta a keresetet, csupán azt kérte, hogy őt jelöljék ki a kiskorú gyámjául.

Rögtön leesett azonban az álla, amikor a bíróság kihirdette döntését: Tom Ralph gyámja atyjának régi barátja, Sir John Holt lesz. A nagybácsi dühében gyalázkodó megjegyzést eresztett ki a száján, amit a bíró azonnal saját magára vonatkoztatott, és kétheti elzárással torolt meg „a bíróság előtt tanúsított tiszteletlen és megvető magatartás” címén.

Tom elmondta gyámjának különös kalandját, aki nevében rögtön megtette a feljelentést ismeretlen tettesek ellen. Figyelmeztette a fiút, hogy ne mászkáljon egyedül, mivel könnyen baj érheti.

– Ez az ember nem nyugszik, míg nem jut a vagyon birtokába, így vagy úgy – mondta. – Vigyázzon magára, fiam. Még mindig visszautasítja ajánlatomat, hogy hozzám költözzék?

Nem, ezúttal nem mondott nemet. Belátta, hogy a tapasztalt, idős ember segítségére nagyon is rászorul ebben a bonyolult világban. Az ellen nem volt kifogása, Sir Johnnak, hogy Csemba is hozzá költözzék.

Tomhoz Sir John két tanárt fogadott, hogy elmaradt vizsgáira előkészítsék. Most nem volt egyéb dolga, mint hogy nagykorúságáig tanulással töltse napjait, amikor majd saját akaratából, saját hajóján újra megindulhat ifjúsága feledhetetlen színterére.

A várakozás nem esett neheze, hiszen barátok közt volt. Ott volt gyámja, ott volt Mr. Harrison, aki gyakran meglátogatta. Együtt lakott, együtt sétálgatott üres óráiban Csembával, akinek viszont ő adott leckéket – angol életből és civilizációtanból. Sátánt kihozatta az állatkertből, és egy ideig prestoni házában őriztette, ahová új kapust vett fel a régi helyett. Néhány hónap múlva sikerült rábeszélnie Sir Johnt, hogy megengedje, lakjon velük Sátán is.

– Semmi baj, Sátán! Semmi baj – veregette meg a hűséges állat oldalát.

Az oroszlán dorombolt, és farkát csóválta.

Nem, nem volt baj. Együtt voltak megint.

TARTALOM

1. Versenyt a széllel!
2. A dobszó
3. Nyoccal kevesebben
4. Felfedező úton
5. A táborban
6. Bobby
7. A napló
8. Költözés
9. Ház vagy barlang?
10. Újabb bajok. Betegség
11. Se előre, se hátra
12. Két pajtás
13. Újabb felfedező út
14. Bobby titka
15. Szezám, nyílj meg!
16. Hajó a láthatáron!
17. A vallatás
18. A Nagy Varázsló
19. Mit tud a puska?
20. Herkules
21. Az utolsó pillanatban
22. Az ostrom
23. Hová? Merre?
24. Váratlan találkozás
25. A bosszú
26. Sátán
27. Borzalmas látvány
28. „Sátán velem jön, Monsieur!”
29. Végre otthon!
30. Újabb bonyodalmak. Vizontlátásra, Afrika!

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója
Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós
Műszaki vezető: Gonda Pál – Képszerkesztő: Marosi Gyöngyi
Műszaki szerkesztő: Komlosán Gábor
59 800 példány, 11,6 (A/5) ív. MSZ 5601-59
75-536. Szikra Lapnyomda, Budapest
IF 2257 – e – 7577